8th November 1957] [Mr. Speaker]

Once without thinking, he began a comment on a Government statement with the words ' I am very pleased . . .' Then he remembered the rules. With a chuckle, he stopped and began again amid a gale of laughter, ' Am I not very pleased . . .? ' "

III.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS VILLAGE PANCHAYATS (AMENDMENT) BILL, 1957.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, (1957-ம் ஆண்டு 16-ம் நம்பர் உள்ள சட்ட சபை மசோதாவாகிய) சென்னை 1957-ம் வருஷத்திய கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் (திருத்த) மசோதாவைப் பற்றிய ஆய்வுக் கமிட்டி அறிக்கை [a] யைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

IV.—GOVERNMENT MOTION.

REPORT OF THE LEGISLATURE COMMITTEE ON THE WHITE PAPER ON EDUCATION—*cont.*

MR. SPEAKER : To-day we have got four hours for discussion. I am told the Hon. the Leader of the House will require one and a half hours for his reply. The Hon. the Leader of the Opposition wants half an hour. If he is satisfied with twenty minutes, I shall be the happiest person. I propose to give twenty minutes to the Leader of the Communist Party and twenty minutes either to the Leader or the Deputy Leader of the D.M.K. Party, and ten minutes each to the Socialist and Praja Socialist Parties. This means I will have one hour to allot to other Members. I am compelled to allot only five minutes to each Member. I hope hon. Members will co-operate with me. If only six Members wish to speak, then I can give ten minutes to each. Otherwise only five minutes can be given to each Member. The discussion has been going on for two days and there may be repetition. I hope hon. Members will be satisfied with five minutes.

Sri A. Nesamony will now speak.

* SRI A. NESAMONY : Mr. Speaker, Sir, this White Paper on Education that has been presented to us is a very valuable document both from the point of the issues that have been raised in the report and from the point of the information that has been supplied to us to appreciate the issues that are involved in the settlement of the educational policy of the State. I come from an area where compulsory and free education has been in vogue for a pretty long time with a shift system. It was long before we attained Independence that this system was introduced in Travancore by one of our eminent Dewans. This went on right till we came up to the fifth standard, when it was discovered that the content and quality of the instruction that was imparted was far below the standard and so it was resolved on public agitation that the shift system in the fifth standard must be given up. We are continuing to agitate that the shift system must be scrapped altogether, because it does not serve

9-36 a.m.

[a] Printed as Appendix on pages 525–532 infra.

the purpose for which it was intended. There has been a lot of wastage and stagnation at every stage. In the White Paper the pupil-teacher ratio is fixed as 1 to 40. I may point out that there are classes where the pupil-teacher ratio is 1 to 68. There are classes for which there are no teachers at the present moment. Nobody has paid any attention to this to see that teachers are appointed to these classes. The administration has become so unwieldy that the department that is supposed to be in charge of this area does not find time perhaps to look into all these things, inspect the schools and see how they work. Now that the shift system is not to be introduced according to the White Paper in the rest of the Madras State I hope in the near future the existing shift system in the Kanyakumari district will be abolished and the pupil-teacher ratio of 1 to 40 will be introduced very soon.

This, I know would involve additional expenditure because more teachers will have to be sanctioned to the existing schools. But I believe that with the public co-operation these difficulties could be surmounted. In this connection I may say that when the Primary Education Act was passed in the Travancore-Cochin State, the first thing that was done to finance it was the introduction of a basic tax. That tax has been enhanced from time to time and it is now three pies per cent. The Kerala Government have converted it into 2 nP. I wonder whether this Government could try to introduce that system of basic tax to augment the resources and get over the financial implication involved in the implementation of the scheme. In addition to this they have the agricultural income-tax and the super-tax. These might perhaps be advantageously adopted in this State also to find the wherewithal for subsidising this scheme.

Sir, we are now trying to engender in the children a respect for human personality. But the system that obtains at the present moment does not engender that respect for human personality. The Headmaster and the teachers who are looked upon as their 'Guru' are made to look like and behave like bond salves before the inspecting officers. The respect due to them is not given to them by the inspecting officers. I say that is so not only in the Education Department but in other departments also. The superior officers seems still to think that they form part of the bureaucratic steel frame. Even after the dawn of independence, they do not think they are the servants of the people. Unless that kind of mentality, the mentality that they are servants of the people, comes over the inspectorate and the inspecting departments, I believe our main objective of engendering respect for human personality in our children would be lost sight of.

Now, Sir, we are thinking of bifurcating the different courses of studies at the secondary school stage. Just before integration the schools at Marthandam and Nagercoil had bifurcated courses of studies one with the agricutural bias and the other with engineering bias. The equipment bought by the Nagercoil school is rotting in the stores because the Government have not made necessary arrangements for imparting the bifurcated course of instruction in

8th November 1957] [Sri A. Nesamony]

the school. Now that the diversified courses are to be introduced according to the White Paper, I believe opportunities will be available for the starting of these courses in those institutions.

In this connexion I should like to refer to one important point. Whether the students who have been turned out of such institutions can find employment in the State and whether the courses are related to the employment potential in the State, these matters do not seem to have attracted the attention of the framers of the scheme or the advisers who framed the report. This aspect should also be considered when final recommendations are made on the report.

Thank you, Sir.

* SRI M. ALAGIRISAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, பொது வாக சர்க்கார் சமர்ப்பித்திருக்கிற வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரிக்கும் முறையிலே ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பொது வாக நாட்டிலே இருக்கக் கூடிய கல்வி முறையைப்பற்றி நாம் பேசும் போது நாட்டிலே உள்ள ஆரம்பக் கல்வி, உயர் நிலைக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி முறைகள் சேர்ந்தார்போல் பார்த்தால்தான் சரியான முடிவிற்கு வருவதற்கு சாதகமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இந்த மூன்று வித கல்வி முறையைப் பார்த்தாலே, முதலிடம் கல்லூரி படிப்பிற்கும், இரண்டாவது இடம் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கும், மூன்றுவது இடம் ஆரம்பக் கல்விக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தக் கல்லூரி படிப்பு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், யூனிவர்சிடி கட்டடங்கள் இவ்வாறு இருக்க வேண்டும், அங்கு இருக்கும் புரபசர்கள் க்வாலிபிகேஷன் இவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என் பதைப்பற்றி நிபந்தனை இருக்கிறது. இரண்டாவதாக உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் சம்பளம் எந்த அளவில் இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந் தனைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த ஆரம்பக் கல்வி மூன் றுவது இடம் பெற்றிருக்கிறது. சில இடங்களில் என் பெரும்பாலான இடங்களில் இந்த ஆரம்பக் கல்வி பள்ளிக்கூடங்களுக்கு போதுமான பாதுகாப்பு அளிக்கப்படாமல் நல்ல நிலைமையில் இல்லை. கட்டடங்கள் கூட மிகவும் மோசமான நிலைமையில் இருக்கிறது. முதலிடம் இந்த ஆரம்பக் கல்விக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டாவது இடம் உயர் நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். மூன்றுவது இடம் யூனி வர்சிடி கல்விக்குக் கொடுக்க வேண்டும். 9–58 a.m.

நம்முடைய நாட்டில் இந்த கல்வி முறையானது மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. நமது நாட்டில் ஏராளமான கிராமங்கள் இருக் கின்றன. பொதுவாக கிராமங்களில் மிகவும் மோசமான நிலைமை இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக இந்த பியூபில்-டீச்சர் ரேஷியோ 40 பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு பள்ளிக்கு ஒரு வாத்தியார் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் 75 பிள்ளைகள் இருக்கக்கூடிய பள்ளிக்கும் ஒரு வாத்தியார்தான் இருப்பார். இதில் என்னுடைய கருத்து என்னவென்றால் இந்த : பியூபில்- டீச்சர் ரேஷியோ இருப்பதற்குப் பதிலாக டீச்சர்-கிளாஸ் ரேஷியோதான் இருக்க வேண்டும் என்பது. உதாரணமாக 40 பிள்ளைகள் படிக்கக்கூடிய ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியில் 5 வகுப்புகள் இருக்கலாம். இந்த வகுப்புக்களை கணக்கிட்டு 40 பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு வாத்தியார்களையாவது போடலாம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். குறைந்த பட்சம் 1 : 1½ டீச்சர் வகுப்பு ரேஷியோவில் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. இம்மாதிரி இருந்தால் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் (ப்ராக்ரஸ்) முன்னேறும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நமது சட்ட மன்றத்தில் எடுத்திருக்கக்கூடிய முடிவை இந்த யூனிவர் சிடிக்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. யூனிவர்சிடி ஆக்டை தனியாக வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் நிர்வாகத்தை நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்கள்.

நாம் கல்லூரியில் தமிழை புகுத்த **வேண்டும் எ**ன்று சொல் வதை அவர்கள் எதிர்க்கிருர்கள். அந்த நிர்வாகஸ்தர்களின் போக்கைப் பார்க்கும்போது இந்த யூனிவர்சிடி ஆக்டை அமெண்ட் செய்தாலொழிய அவர்கள் செவி சாய்க்க மாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய திடமான நம் பிக்கை.

9–50 a.m. யூனிவர்சிட்டிக்காரர்களுக்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்லிக் கொள்வேன் இச்சந்தர்ப்பத்தில். எல்லா பாடங்களையும் தமிழில் சொல்லிக்கொடு பதற்கு முதல் படியாக சரித்திரத்தையும், எக்கனுமிக்ஸ், பொருளாதாரத் தையும் உடனடியாக தமிழில் போதிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு என் யோசனையை சொல்லிக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, உபாத்தியாயர்களை தயார் செய்யும் டிரெயினிங் ஸ்கூல் இருக்கிறதே, ஹையர் கிரேட் என்று வைத்திருக்கிருேமே, அதை உடனடியாக எடுத்து விட வேண்டும். 8-வது ஸ்டாண்டேர்ட் பாஸ் பண்ணுகிறவர்கள் ஹையர் கிரேடில் சேர வாய்ப்பு இருக்கிறது. அவர்களின் தரம் மிகக் கீழான நிலையில் இருக்கிறது. ஆகவே, குறைந்த பட்சம் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் பண்ணியவர்களைதான் உபாத்தியாயர் டிரெயினிங்குக்கு லாயக்குள்ளவர் களாக நாம் செய்யவேண்டும். ஆகவே, ஹையர் கிரேடை உடனடியாக எடுத்து விடுவது நல்லது. இதில் ஒரு விதி விலக்கு வேண்டுமாஞல் இருக்கலாம். பெண்களுக்கு மட்டும் இன்னும் வருகிற 10 வருஷத்திற்கு ஹையர் கிரேட் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு விதி விலக்கைக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக்கொள் கிறேன்.

9–51 a.m. * SRI T. THIRUMALAIMUTHU VEERASAKKAYA THIRU-VENKATASAMI NAICKER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே கனம் கல்வி யமைச்சர் அவர்கள் சபை முன் சமர்ப்பித்துள்ள வெள்ளை அறிக்கையின் மீது சில விஷயங்கள் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதம், 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம், நிதி நிலை காரணமாக, நிதி பற்ருக்குறை காரணமாக அனுசரிக்க வேண்டுமென்று வெள்ளை அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்பது, இப்பொழுது உள்ள நிலைமையில் அநேகம் பள்ளிக் கூடங்களில் 90, 95 பிள்ளைகள் இருக்கும் நேரத்தில்கூட இரண்டு ஆசிரி யர்கள் இருந்து வருகிருர்கள். நமது கல்வித் தரத்தை உயர்த்த வேண்டு மென்று விரும்புகிற இந்த நேரத்தில் அதிகப்படியான ஆசிரியர்களைப் போட்டு குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்பித்தால்தான் கல்வியின் தரம் உயர ஏதுவாயிருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கட்டாயக் கல்விக்காக ஒரு 10 வருஷத் திட்டம் ஒன்றைப் பற்றி இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கட்டாயக் கல்வி என்பது, ஆரம்பப் பள்ளியில் சேர்ந்த எல்லோரும் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை அவசி யம் கட்டாயக் கல்வி கற்றுகவேண்டும் என்ற முறையில்தான் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதேயொழிய கல்வி கற்கும் வயது வந்த ஒவ்வொரு மாணவ மாணவிக்கும் கட்டாயம் இலவசமாக படிப்புச் சொல்லித் தருவதற்கான வழி வகைகளை செய்யவில்லை. அது, அதிகமான செலவை உண்டு பண்ணு வதாய் இருந்தாலும்கூட நம் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் சொல்லி யுள்ளபடி 14 வயது வரை கட்டாய இலவசக் கல்வி போதிக்கப்பட வேண் டும் என்ற கொள்கையை நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அடுத்தபடி யாக நான் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்ருல், ஆரம்பப் பள்ளிகள் இனிமேல் ஏழாவது வகுப்பு வரை நடைப்பெறப் போவதாக அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்து ஏழாவது வகுப்பு வரை நம் தேச சரித்திரத்தை பரவலான முறையில், மாணவர்கள் நம் தேச சரித்திரத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ளும் வகையில் போதிக்க வேண்டுமென்றும், எட்டாவது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்புவரை நம் தேசத்தின் உண்மையான சரித்திரத்தை நல்ல முறையில் மாணக்கர்கள் விரிவாகக் கற்று 11-வது வகுப்பு முடிந்து வெளியே வரும் மாணக்கர்கள் நம் தேசத்தின் சரித்திரத்தை நல்ல முறையில் பூர்ணமாக உணர்ந்தவர்களாக வெளி வருவதற்கு வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, ஆரம்பப் பள்ளிகளில் படிக்கும் ஏழை

8th November 1957]

[Sri T. Thirumalaimuthu Veerasakkaya Thiruvenkatasami Naicker]

மாணவர்களுக்கு பகல் உணவு இலவசமாக அளிக்கப்பட போவதாக அறிக்கையில் கூறப்படுகிறது. இது ஒரு நல்ல அம்சமே. இதனுல் பெரும் பாலான ஏழைக் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்ல ஒரு வாய்ப்பு அளிக் கிறது. அதே சந்தர்ப்பத்தில் பள்ளிக்கு வருவதால் மட்டும் அவர்கள் கல்வி அறிவு பெற்று விட முடியாது. அவர்களுக்கு வேண்டிய புத்த கங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். கிராமங்களில் வறுமை காரணமாக, பெரும்பாலான குழந்தைகள் புத்தகம் இல்லாத காரணத்தால் பள்ளிக் கூடங்களுக்குப் போக முடியாத நிலையில் இருக்கிருர்கள். ஆகவே, அர சாங்கம் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு இலவசமாக புத்தகங்கள் வழங்குவது, அவர்கள் பள்ளிக்கு வரும் பயனை, அதாவது கல்வி அறிவைப் பெற, நல்ல முறையில் கற்றுக்கொள்ள ஏதுவாயிருக்கும். ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கட்டாயக் கல்வி போதிப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அதேசமயத் தில், ஆசிரியர்கள் இன்று மிகவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிருர்கள். ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்பு, மூன்று, நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு, அரசாங்கம் ஒரு சிறு சம்பள உயர்வு கொடுத்திருக்கிறது என்றாலும், அது அவர்களின் நிலை உயர்வதற்கான வழியாகவில்லை. கிராமங்களில் உள்ள ஆசிரியர்கள் தங்குவதற்கு வசதி யில்லாத ஒரு நிலை இன்று இருக்கிறது. அவர்கள் வாங்குகிற மிகக் குறைந்த சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியை வீட்டிற்கு வாடகையாக தாங்கள் குடியிருக்க கொடுத்துவிடுகிருர்கள் என்றால் மீதம் உள்ள குறைச்சலான பணத்தைக் கொண்டு அவர்கள் எப்படி வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்பதை நன்கு ஆலோசித்து ஆசிரியர்களுக்கு தகுந்த முறையில் அவர் கள் நல்லபடியாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கான விதத்தில் அவர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்த வழிவகை காணுமாறு கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எட்டாவது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்பு வரை இரண்டாவது மொழியாக நம் இந்திய பாஷைகளில் ஒன்றை கற்க வேண்டுமென்று அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளதை நான் வரவேற்கிறேன். சிறுவர்கள் ஐந்தாவது வகுப்பு முதல் ஏழாவது வகுப்பு வரை அதை கற்பதோ அவ்வளவு விரும்பத்தக்கதல்ல. அறிக்கையில் உள்ளபடி வொர்க்கிங் அவர்ஸ் அதிகமாகக் கிடைக்கக்கூடிய 8-வதிலிருந்து 11-வது வகுப்பு வரை அவர்கள் ஹிந்தியோ அல்லது வேறு இந்திய மொழியையோ கற்பதற்கு நல்ல வாய்ப்பு அளிக்கும். அப்பொழுது அவர்கள் தகுந்த முறையில் அறிவு பெறுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்குமென்று சொல்லிக் கொண்டு உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

Sri K. P. PALANISWAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த அவைக்கு கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் காலத்திற்கேற்றவாறு கல்வித் திட்டத்தை அமைத்து இந்த வெள்ளை அறிக்கையிலே கொண்டு வந்த விஷயங்களை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற முன் வந்துள்ளேன். இந்த நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் கல்வி கற்க வேண்டும். அநேகம் பேருக்கு கையெழுத்துகூட போடத் தெரியாத நிலையில்தான் இன்று நம் நாடு இருக்கிறது. கையெழுத்து போடு என்று சொன்னால் வண்டி எங்கே என்று கேட்கிருர்கள் ; வண்டியில் உள்ள கீலை எடுத்து விரலில் புரட்டி கையெழுத்திட அப்படிக் கேட்கிருர்கள். அப்படிப்பட்ட பிற்போக் கான நிலையில் நம் நாடு இருக்கும்போது, இந்தக் கட்டாயக் கல்வி திட் டத்தை கொண்டு வந்திருக்கிருர்கள் நமது சர்க்கார். அதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன். ஏழைகளுக்கு இலவசக் கல்வி அளிக் கலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏழை மக்களுக்கும், ஹரிஜன குழந்தைகளுக்கும் இந்தக் கட்டாயக் கல்வி குறைந்தது எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரையாவது இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். ஏனென் ருல், ஒரு நாட்டின் மேன்மையை, அதன் மேம்பாட்டை, அதன் கண்யத்தை கல்வி மூலமாகத்தான் கணக்கிட முடியும். ஆகவே, இதை நல்ல முறை யில் கவனித்து அரசாங்கம் வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடுகூட, இந்தத் திட்டத்திலே, இலவச உணவு அளிப்பதோடுகூட, ஒருவர் 100 ரூபாய் மாதச் சம்பளம் வாங்கினுல்,

அவருக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 1,200 ரூபாய் வருமானம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒருவருக்கு நாலைந்து குழந்தைகள் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அவரின் குழந்தைகளுக்கு சம்பளம் கட்ட வேண்டும், படிப்பதற்கு. ஆனால் ஒருவருக்கு மாதம் 99 ரூபாய் எட்டணு சம்பளம் இருந்து அவருக்கு ஒரு குழந்தையிருந்தாலும் அக் குழந்தையின் படிப்பிற்கு சம்பளம் கட்ட வேண்டியதில்லை. ஆகவே அதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து ஐந்தாறு குழந்தைகள் உள்ள ஒருவர் 100 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கினால், அவர் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும், ஒரு குழந்தையுள்ள ரூ. 99–8 அணு வாங்குபவர் சம்பளம் கட்ட வேண்டாமா என்பதைப்பற்றியெல்லாம் ஆலோசித்து வேண்டிய திருத்தம் கொண்டு வருவார் அமைச்சர் அவர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அதோடுகூட கல்விக்கு முக்யத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கல்வியை மாத்திரம் அளித்து விட்டால் போதாது. அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய உத்தியோகத்திற்கு ஒன்றும் போக முடியாது. இதனால் வேலையில்லா திண்டாட்டம் அதிகமாகும். தொழில்கல்வி அதிகமாக இருந்தால் வேலையில்லா திண்டாட்டம் அதிகமாக இருக்காது. இப்போது ஹைஸ்கூல் படிப்பில் தொழில்கல்வியை புகுத்தியிருக்கிறார்கள். தொழிற்கல்வி இப்போது இருப்பது போல் இருந்தால் போதாது. அயல் நாடுகளில் கற்றுக்கொடுப்பது போல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் சம்பந்தமான தொழிற்கல்வி கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். இவ்விதமான கல்வி இருந்தால் எல்லா விதமான தொழிற்கல்வியையும் தெரிந்துகொள்ள முடியும். பிளாக்ஸ்மிதி, கார்பெண்டரி, மோல்டிங் போன்ற தொழிலை தெரிந்துகொள்வதற்கு வேண்டிய படிப்பு இருக்க வேண்டும். இவ்விதமாக எல்லோருக்கும் தொழிற் கல்வியை பழக்குவதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுத்தால் நாட்டில் இருக்கின்ற வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை தீர்ப்பதோடு வாழ்க்கைக்கு பயன்படக்கூடிய அளவிலும் இது அமையும் என்பதை வலியுறுத்தி சொல்லிக்கொள்கிறேன். இது தவிர, மத்தியான உணவு இப்போது எல்லோருக்கும் இலவசமாக கொடுக்கப்படுவதினால் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அதிகமான பிள்ளைகள் வருவார்கள். அதோடு எல்லோருக்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டு வருவதால் ஒரு சமதர்ம சமுதாயம் அமைப்பதற்கு இது ஒரு வழியாக இருக்கும். அதோடு சமுதாயத்தில் இருக்கின்ற ஏற்றத் தாழ்வை போக்குவதற்கும் ஒரு வழியாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு இதை வரவேற்றுக் கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் கோயம்பத்தூர் போன்ற இடங்களில் தொழில் பிரதேசங்கள் அதிகமாக இருப்பதினால் அங்கு இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு பகல் நேரங்களில் படிப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே, இரவு நேரங்களில் அவர்களுக்கு கல்வியை அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதே மாதிரி இருக்கின்ற எல்லா தொழிலாளர்களுக்கும் கல்வி அளிப்பதற்கு கல்வி திட்டத்தில் ஒரு வாய்ப்பு கொடுத்தால் அது அவர்களை பாதுகாப்பதோடு அவர்களுக்கு கல்வி அளித்ததாகவும் இருக்கும். ஆகவே அதற்கும் ஒரு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

10–20 a.m. * SRI A. GOVINDASAMY : தலைவர் அவர்களே, இந்த வெள்ளை அறிக்கையை விவாதித்து ஒரு சட்டமாக இயற்றுமல் இதை ஆலோசித்து இன்னும் ஓராண்டு கழித்து இதை பரீட்சார்த்தமாக பார்த்துவிட்டு அதன் பின்னால் இதை சட்டமாக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது குறித்து நமது மதிப்பிற்குரிய ராஜாஜி அவர்களுடைய கருத்தையும் கல்வி மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். கல்வியினுடைய தரம் உயர்ந்தால் மாத்திரம் போதாது, ஆசிரியர்களின் நிலையும் உயர வேண்டும் என்கின்ற கருத்து எல்லோராலும் பேசப்பட்டது. நானும் அதை வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறேன். ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் உயர வேண்டும், அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்றுள்ள அவர்களுடைய நெடுநாளைய கோரிக்கை அரசாங்கத்தினிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1956-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு

8th November 1957] [Sri A. Govindasamy]

5 ரூபாய் "ஸ்பெஷல் அடிஷனல் பே" தனிக்கூட்டு சம்பளம் என்று கொடுத்தார்கள். அதன் பின் எலெக்ஷன் வந்த நேரத்தில் 1957 மார்ச் மாதத்திலிருந்து என்.ஜி.ஓ-க்களுக்கு 12 ரூபாய் பஞ்சப் படியை உயர்த்திஞர்கள். அதேநேரத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு இந்த 12 ரூபாய் உயர்த்தப் படவில்லே. அவர்களுக்கு 7 ரூபாய் தான் உயர்த்திஞர்கள். ஏன் என்று கேட்டால் அவர்களுக்கு ஏற்கனவே 5 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இப்போது 12 ரூபாய் சரியாகிவிட்டது என்று கணக்காக்கி விட்டார்கள். இதஞல் ஆசிரியர்கள் மிகவும் அதிருப்தி அடைந்திருக்கிருர்கள் என்பதை கல்வி மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். 1953-ம் ஆண்டின் பின்ஞல் வேலேக்கு அமர்த்தப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு மாத்திரம்தான் இந்த சம்பள உயர்வு அனுமதிக்கப்பட்டது. இது நியாயமாகாது. இந்த தனிக்கூட்டு சம்பளத்தை ஆசிரியர்களில் பாகுபாடு காட்டாமல் எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். பொதுவாக ஹைஸ்கூலில் எல்.டி. அல்லது பி.டி. ஆசிரியர்கள் வைப்பதில்லே. அவர்களுக்கு இன்று கொடுக்கப்படுகிற சம்பளம் 85 ரூபாய். இந்த குறைந்த சம்பளத்திற்கு அவர்கள் வேலேக்கு வர மறுக்கின்றனர். ஆகவே எல்.டி. ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை குறைந்தது 150 ரூபாய் என்ருவது உயர்த்திஞல் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். ஆகவே இவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று கனம் மந்திரி அவர்களிடம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பொதுவாக உயர்நிலே பள்ளிகளில் இன்றைக்கு விஞ்ஞான எல்.டி. அல்லது கணக்கில் எல்.டி. படித்தவர்களோ கிடையாது. இது தவிர இன்னும் பல பள்ளிக்கூடங்களில் லாபரட்டரி இல்லாத நிலேயில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதஞல் அங்கு படிக்கின்ற மாணவர்கள் கணக்கிலும் விஞ்ஞானத்திலும் தேருத நிலேமை ஏற்படுகிறது. ஜில்லா போர்டு நிர்வாகத்தில் நடக்கும் பல பள்ளிக்கூடங்களிலும் எல்.டி. ஆசிரியர்களோ பி.டி. ஆசிரியர்களோ இல்லாத நிலேயில்தான் நடக்கிறது. இதஞல் போதுமான அளவு மாணவர்கள் தேருமல் இருந்து வருகிருர்கள். அடுத்தபடியாக தமிழ் வித்வான், புலவர் இவர்களுடைய காரியத்தில் மூன்று விதங்களாக வைத்திருக்கிருர்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து வித்வான் பரிஷையில் தேறி பயிற்சியும் பெற்ருல் எல்.டி. கிரேட், அதாவது 85 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்று திட்டம் இருக்கிறது. ஆனல் கண்டிப்பாக தரப்பட வேண்டும் என்ற உத்திரவாதம் அளிக்கப்படாத காரணத்தால் சிலர் இந்த சம்பளம் வாங்காமல் இருந்து வருகிருர்கள். வித்வான் படித்துவிட்டு ட்ரெயினிங் மாத்திரம் பாஸ் செய்திருந்தால் செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் 45 ரூபாய் கொடுத்து வந்தார்கள். அதில் ஆசிரியர் பயிற்சி தேருத வித்வான் பட்டம் உள்ளவர்களுக்கு 40 ரூபாய் என்று மூன்று விதமாக கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த பாகுபாட்டை மாதவ மேனன் அவர்கள் கல்வி மந்திரியாக இருந்தபொழுது கொண்டு வந்தார்கள். அதன்பின் அவிஞசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் கல்வி மந்திரியாக இருந்த நேரத்தில் 60 ரூபாய் அடிப்படை சம்பளம் என்ற முறையில் கொண்டு வந்தார்கள். ஆகவே இவ்விதமான வேறுபாடான நிலேயில் இருக்கும் இவர்களுடைய சம்பளத்தை அவர்களுடைய வாழ்கை தரத்திற்கு ஏற்றவாறு தங்களுடைய ஆட்சி காலத்திலாவது இதற்கு ஒரு பரிகாரம் உண்டாக்கி இவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று கனம் கல்வி மந்திரி அவர்களே கேட்டுக்கொள்கிறேன். சமீபத்தில்கூட இதற்கு ஒரு பரிகாரம் உண்டாக்க வேண்டும் என்று சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள், மயிலே சிவமுத்து அவர்கள் இவர்கள் போய் முதல் மந்திரியை கண்டபோது அவர் தன்னுடைய வழக்கமான "பார்க்கலாம்" என்ற பதிலே கூறிஞராம். இவ்வாறு பார்க்கலாம் என்ற அளவோடு நிற்காமல் இதில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு ஓராசிரியர் விஷயமாக இப்பொழுது அவர்களுக்கு 18 ரூபாய் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிருர்கள். இந்த சம்பளத்தை குறைந்தது 45 ரூபாய் என்ருவது ஆக்க வேண்டும். அவர்களுடைய டிரெயினிங் காலத்தையும் குறைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளே முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[8th November 1957

***Sri V. SANKARAN** : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சட்டசபை கமிட்டி சிபார்சு செய்திருக்கிற இந்த முக்கியமான அறிக்கையை சட்டசபை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதில் பல நல்ல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக செகண்டரி படிப்புக்கு 2,700 மணி நேரம் இருந்ததை இப்பொழுது 4,000 மணி நேரம் ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அதோடு 3 வருடம் என்று இருந்ததை இப்பொழுது 4 வருடங்களாக மாற்றி அமைத்திருக்கிறார்கள். அக்கேடமிக் கோர்ஸ் படிப்பில் நல்ல பாண்டித்யம் ஏற்படவேண்டுமென்று கருதி அதனுடைய தரத்தை உயர்த்துவதற்கு வேண்டிய பல அம்சங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதோடு டெக்கனிக்கல் படிப்பு சம்பந்தமாகவும் பல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. " ப்ரி யுனிவர்ஸிடி " படிப்பு முடிந்ததும் பி.எ., பி.எஸ்.ஸி. படிப்பில் நேரடியாக சேர்ந்து படிப்பதற்கும் அதில் தேர்ச்சி பெறுவதற்கும் வேண்டிய நல்ல அம்சங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. செகண்டரி படிப்பு முடிந்தவுடன் நல்ல பயிற்சியும் பாண்டித்தியமும் அடைந்திருக்கவேண்டும் என்கின்ற முறையில் பல அம்சங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாற்பது சத விகிதம் வேஸ்டேஜ் இருந்ததை மாற்றி " கம்பல்ஸரி " யாக படிப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்று விதி செய்து 12 சத விகிதத்திற்குள் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. எலிமெண்டரி கிளாஸ்களில் " ப்ரீ மீல்ஸ் " இலவச உணவு கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் சிறந்த வழிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் சிக்கனத்தையும் கல்வியின் தரத்தையும் உயர்த்துவதற்கும் வழி வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு முக்கிய அம்சங்களைக் குறிப்பிட்டு சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த அறிக்கையில் **Teacher : Children ratio 1 : 40** ஆக இருப்பதை குறிக்க குடும்பக் கட்டுப்பாடு அவசியம் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார்கள். மேல் நாடுகளில் எல்லாம் **12**-ல் ஒரு பங்குதான் குழந்தைகள் இருக்கிறது. நம் நாட்டில் **8**-ல் ஒரு பங்கு குழந்தைகள் இருக்கிறது. இவ்விதம் குழந்தைகள் ஏராளமாக நம் நாட்டில் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த திட்டங்கள் எல்லாம் கொண்டு வரவேண்டுமென்றால் நம் நாட்டில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம் வரவேண்டியது மிக அவசியம் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டு இருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். அதைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. அதுவும் ஒரு நல்ல அம்சமாக இருக்கிறது. சட்ட மன்றக் கமிட்டியார் இன்னொரு விஷயம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வருஷத்தில், **5**-வது வகுப்பு வரையுள்ள மாணவர் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. **1–14–0** வீதம் செலவிடப்படுகிறது. ரூபாய் **3** செலவிடப்படலாம் என்று கமிட்டியார் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். இதை நிறைவேற்றும்போது வரிகள் விதிக்க வேண்டியிருக்கும். கமிட்டியாரின் இந்த சிபார்சை எல்லோரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை நிறைவேற்றும்போது ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் மீதுள்ள வரிகளை சற்று உயர்த்த வேண்டிவரும். அப்படி உயர்த்தப்பட்டால், காலஞ உயர்த்தினால் கூட கடுமையான எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் போக்குடன் இல்லாமல், வரி உயர்வை ஆதரிக்கவேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சிகளைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மொழிகளை எடுத்துக்கொண்டால், மக்கள் ஹிந்தியைக் கட்டாயமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லாமல், அவர்களாகவே அதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, ஹிந்தியை எடுத்துக்கொள்ளும் வகையில் சிபார்சு இருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. ஒரே ஒரு சிறிய குறை இருக்கிறது. அது சமஸ்கிருதத்தைப் பற்றியது. மேல் நாட்டில் லத்தீன் மொழியை ஆதி மொழி என்று போற்றிவருகிறார்கள். அது போல, ஆதி மொழியாக சமஸ்கிருதத்தைப் பயில வேண்டுமென்று ஒரு சாரார் விரும்புகிறார்கள். அறிக்கையில் சமஸ்கிருதம் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் அதைப் படிப்பதற்கான வகை செய்யப்படவில்லை. அறிக்கையின்படி ஹிந்தி அல்லது சமஸ்கிருதம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்போது சமஸ்கிருதம் ஹிந்திப் பிரிவில் சேர்க்கப்படாமல் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த சௌகரியத்தை நீடிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

8th November 1957] [Sri V. Sankaran]

கட்டாயக் கல்வி முறை பற்றிய சிபார்சில் ஒரு **Lacuna** இருக்கிறது. முதல் வருஷத்தில், ஏற்கனவே சேர்க்கப்பட்ட குழந்தைகள் எல்லாம் கட்டாயமாக வைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாம் வருஷத்தில் 6 லிருந்து 7 வரை ஆறு வருஷங்கள் பூர்த்தியாகியுள்ள குழந்தைகளைமட்டும் கட்டாயமாகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும். காரணம், மூன்ருவது வருஷத்தில் 6—7 வயதுள்ள குழந்தைகளைக் கட்டாயப்படுத்த வேண்டுமென்றும், அதே முறையில், 1-வது வகுப்பில் பின் வருஷங்களிலும் சேர்க்கப்பட கட்டாயமின்றி சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, முதல் வருஷத்திலேயே 6-வருஷங்களைப் பூர்த்தி செய்துள்ளதும், அதற்கு மேலே வயதான குழந்தைகள், எப்போதும் பள்ளியில் கட்டாயமாக சேர்க்கமுடியாது போய்விடும்.

Mr. SPEAKER : நீங்கள் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள். வேறு பிரச்னைக்குப் போக வேண்டாம்.

* **Sri A. P. C. VEERABAHU :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கட்டாய கல்வியைப் புகுத்தவேண்டுமென்று அரசியல் சட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் நோக்கத்தை, இருக்கும் குறைவான நிதி வசதிகளைக் கொண்டு நிறைவேற்றுவதற்கான சிபார்சுகளைக் கொண்ட அறிக்கையை நான் வரவேற்கிறேன். ஹிந்தியை தேசிய மொழியாக 1960-ம் வருஷத்திலேயே கொண்டுவருவதற்கு உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தியை நாட்டின் பொது மொழியாக வைக்கலாம என்ற யோசனைக்கு நாட்டில் பெருவாரியான மக்கள் ஆதரவு தந்துள்ளதன் காரணமாக அதை பள்ளிப் படிப்பில் போதிப்பதற்கு அறிக்கையில் சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. புதிய 8-வது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்பு வரையில் ஹிந்தி கட்டாய பாடப் பிரிவில் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், புதிய 6-வது, 7-வது வகுப்புகளில் அதை போதிக்க வேண்டாமென்றும் அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது **Compressed Course** ஆக இருக்கிறது. 6-வது 7-வது வகுப்புகளிலும் மாணவர்கள் ஹிந்தி படித்தால் அதில் நல்ல தேர்ச்சியைப் பெறுவார்கள். ஆகவே 6-வது 7-வது வகுப்புகளிலும் மாணவர்கள் ஹிந்தி படிப்பதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும். கட்டாய பாடப் பிரிவில் ஹிந்தியை 6-வது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்புவரை போதிக்கவேண்டும். 10-12 a.m.

அறிக்கையில் கணக்கிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. மொழிகளுக்குத்தான் அறிக்கையில முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாட்டில் விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமானால் நாட்டு மக்களுக்கு கணக்கு அறிவு மிகவும் வேண்டும். கணக்கு பரவும் அளவை பொறுத்துத்தான் விஞ்ஞான அறிவின் அளவு இருக்கிறது என்பது விஞ்ஞான நிபுணர்கள் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. அமெரிக்கா தேசத்தில் மக்களிடையே கணக்கு அறிவு குறைவாக இருப்பதால் அவர்களுடைய விஞ்ஞான அறிவுக்கும் அந்த நாட்டில் விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கும் பாதகம் ஏற்படும் என்று இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் அமெரிக்க தேசத்து நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். அவர்கள் அப்படி அபிப்பிராயப்பட்டது உண்மை என்பது, அமெரிக்காவிற்கும் ரஷியாவிற்கும் ஏற்பட்ட 'ஸாடலைட் போட்டியில் இப்போது' அமெரிக்கா தோற்றுவிட்டது என்பதிலிருந்து கூடத் தெரிகிறது. ஆகவே நாம் கணக்கிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும். அல்ஜீப்ரா, ஜியாமெட்ரி என்ற இரண்டு கணிதங்களையும் கூட 10-வது 11-வது வகுப்புகளின் பாடத் திட்டங்களில் சேர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்லூரி செல்லுவதற்கு முன்புள்ள பள்ளிப் படிப்பு 1961-62-க்குப் பிறகு 11-வருஷ 'கோர்ஸ்' ஆக இருக்கவேண்டுமென்று அறிக்கை கூறுகிறது. அது வரையில் இது 12 வருஷப் படிப்பாகவே இருக்கும். மேலும் 8-வது வருஷப் படிப்பு 'அன்னெஸஸரி அப்பெண்டேஜ்' என்று நான் சொல்வேன். 1962-ம் வருஷத்திற்குள்ளேயே 8-வது வகுப்பை எடுத்துவிட முயற்சிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்

[Sri A. P. C. Veerabahu] [8th November 1957

மேலும், 'ப்ரீ ப்ரொபெஷனல்' கோர்ஸை எடுத்துவிட்டு, அதை தொழில் கல்லூரிப் படிப்பில் சேர்த்துவிடவேண்டும். இப்போதே, 'ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸ்'-ல் தொழில் கல்வியை 2,200 மாணவர்கள்தான் பயிலுகிறார்கள். என்றும் மற்றப் பாடங்களைப் படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை 25,000 ஆக இருக்கிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே தொழில் கல்வி பயிலுவதற்குப் போதிய மாணவர்கள் வராதிருக்கும் நிலையில், 'ப்ரீ ப்ரொபஷனல் கோர்ஸ்'ஐ எடுத்துவிட வேண்டாம் என்றும், அதை 11 வருஷப் படிப்புடன் இணைப்பது கூடாது என்றும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். 1962–வது வருஷத்திற்குள் தொழில் பள்ளிகளில் எல்லா சாதனங்களையும் வசதிகளையும் ஏற்படுத்திவிட்டு, அதற்குப் பிறகு தொழில் கல்வியை 'இன்டெக்ரேடட் கோர்ஸ்' ஆக ஆக்கிவிட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

வயது வரம்பைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 'ப்ரைவேட் ஸ்டடி'க்கும் வயது வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். கல்லூரிப் படிப்புக்கு குறைந்த பட்சம் வயது 14 என்று இங்கே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இங்கே பள்ளியில் சேராமல் தனியாகப் படித்த மாணவர்கள் பிற ராஜ்யத்திலுள்ள யூனிவர்ஸிடியில் சேர்ந்துவிடுகிறார்கள். பிற ராஜ்ய யூனிவர்ஸிடிகளில் 13 வயது மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே எல்லா யூனிவர்ஸிடிகளிலும் குறைந்த பட்சம் 14–வயது வந்துள்ள மாணவர்களைத்தான் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அகில-இந்திய ரீதியில் ஒரு விதி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு முயற்சிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 'ப்ரைவேட் ஏஜென்ஸிஸ்'-ஸைப் பற்றி பல விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்கனவே உபாத்தியாயர்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் பணத்தை 'ப்ரைவேட் ஏஜென்ஸிஸ்' துர்விநியோகப்படுத்துகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்காகப் 'ப்ரைவேட் ஏஜென்ஸிஸ்'-ஐத் தள்ளிவிடுவதற்கில்லை. திருநெல்வேலியில் பெரும்பாலான பள்ளிகள் 'ப்ரைவேட் ஏஜென்ஸி'-யால்தான் நடத்தப்படுகின்றன. 'ப்ரைவேட் ஏஜென்ஸிஸ்'க்கு ஊக்கம் கொடுக்காவிட்டாலும், அவர்களுக்கு பள்ளி நிர்வாகத்திற்கான நிதிக்கு சர்க்கார் உதவி அளிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு தகுந்த நிதி உதவியளிப்பதற்கான வகையில் 'கிராண்ட்-இன்-எய்ட் கோட்' ஐ சர்க்கார் திருத்தியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI P. VEDAMANICKAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சட்ட
10–18 a.m. மன்றக் கமிட்டியாரின் கல்வியின் வெள்ளை அறிக்கையை வரவேற்று சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நாட்டில் படித்துள்ள மக்கள் 16 சத விகிதம் என்று புள்ளி விவரம் கூறுகிறது. இந்த நாட்டில் வகுப்பு வெறியும் ஜாதி துவேஷமும் போகவேண்டுமானால் குறைந்த அளவாவது மக்கள் படிக்க வேண்டும். பதினான்கு வயது வரை பிள்ளைகளுக்குக் கட்டாயக்கல்வி கொடுக்கவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்யப்பட்டிருப்பதை வரவேற்கிறேன். எண்பது சத விகித பிள்ளைகளாவது படிக்கவேண்டுமென்று வெள்ளை அறிக்கை கூறுகிறது. கட்டாயக் கல்வி சம்பந்தமான சிபார்சில், குடும்ப ஏழ்மை நிலைகள் காரணமாக படிக்க முடியாத பிள்ளைகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிப்பதற்கு பஞ்சாயத்தார் சிபார்சு செய்யலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், மிகவும் இடைஞ்சலாக ஆகிவிடும். ஹரிஜனப் பிள்ளைகளும். பிற்பட்ட வகுப்புப் பிள்ளைகளும் பள்ளிக்குப் போக விரும்புவதில்லை. பஞ்சாயத்தார் சிபார்சு இருக்குமானால் பலர் பள்ளிக்குச் செல்லாமலே இருந்துவிடுவார்கள். ஆகவே இந்த சிபார்சை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்கள் சம்பளம் போதாமையால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய சம்பளத்தை சீக்கிரம் உயர்த்தியே தீர வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும், ஒரு உபாத்தியாயர் 40 பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது அமுலுக்கு வந்தால் பள்ளி நிர்வாகம் சீரழியும். ஒரு ஆசிரியர் 40 பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கமுடியாது என்பதை நான் அனுபவத்தின் மூலம் சொல்லுகிறேன். நான் 12 ஆண்டுகள் தலைமை ஆசிரியனுக இருந்தேன். ஒரு ஆசிரியர் 30 பிள்ளைகள் கொண்ட வகுப்பைக் கூட நடத்த முடியாது. இருந்தாலும், 40 மாணவர்கள் என்ற அளவை 30 என்ருவது குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் இப்பொழுது டெப்யுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் குறைவாக இருக்கிருர் கள். ஒவ்வொரு டெப்யுடி இன்ஸ்பெக்டரின் பிராந்தியத்திலும் சுமார் 70–80 பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஒரு டெப்யுடி இன்ஸ்பெக்டர் 70—80 பள்ளி களுக்கு வருஷத்தில் ஒரு இன்ஸ்பெக்ஷன், இரண்டு விஸிட்ஸ் கூட கொடுக்க முடியாது. சர்க்கார் ரூ. 12 கோடி கல்விக்காக செலவு செய்தாலும் நிர்வாகம் நன்ருக இல்லாவிட்டால் பள்ளி நிர்வாகம் மோசமாகிவிடும். ஆகவே தாலுகா வட்டங்களில் அனேக டெப்யுடி இன்ஸ் பெக்டர்களை நியமித்து பள்ளி நிர்வாகத்தைச் சீர்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு கிராமத்தில் போதிய பிள்ளைகள் இருப்பின் அந்த கிராமத்தில் ஒரு பள்ளியை அமைப்பது அவசியமாக இருக்கிறது. தற்போது 500 ஜனத் தொகைகள் இருந்தால் அங்கு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை அமைக்கப் போவ தாகச் சொல்லுகிருர்கள். சில இடங்களில் ஏறக்குறைய 300 ஜனத் தொகை இருக்கலாம். அந்த இடங்களில் உள்ள பிள்ளைகளை ஒரு மைலுக்குள் மற்ற இடத்தில் அமைத்துள்ள பள்ளிக்குச் செல்லவேண்டு மென்று சொன்ஞல் அவர்களால் போக முடியாமல் இருக்கலாம். அவர் கள் போகக்கூடிய இடங்களில் ஆறுகள், வாய்க்கால்கள் குறுக்கே இருக்க லாம். அல்லது போதிய வண்டி வசதி இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆகவே ஆறுகள் அல்லது ஏரிகள் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் அந்தந்த கிராமங்களிலேயே சுமார் 300 பிள்ளைகள் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு என்று தனியாகப் பள்ளிக்கூடத்தை அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அங்குள்ள குழந்தைகளுக்கு பக்கங்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போவதற்குக் கஷ்ட மாக இருக்கும். ஆகவே அவசியம் ஏற்பட்டால் அந்தந்த இடங்களில் தனியான பள்ளிக்கூடங்களை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளு கிறேன்.

இன்றைக்கு கல்வி இலாகாவால் நடத்தப்பட்டுவரும் அநாதை உணவு விடுதிகளில் மாதம் எட்டு ரூபாய் ஸ்டைபண்டு கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இன்றைக்குப் பார்த்தால் ஹரிஜன இலாகாவை நடத்தும் ஹாஸ்டலில் உள்ள மாணவர்களுக்கு குறைந்த பட்சம் 15 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. இன்றைய நிலையில் மாணவர்கள் எட்டு ரூபாயில் தங்களுடைய உணவைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. அதிகப்படுத்திஞல் நிர்வாகத்தை நடத்த முடியாது என்று சொல்லாமல் அநாதை உணவு விடுதிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் கிராண்டை உயர்தது மாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

விருத்தாசலம் ஜில்லா போர்டு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏறக் குறைய இருபது வருஷங்களாகத் தச்சு வேலை சொல்லிக் கொடுத்துத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். அதன் மூலம் சுமார் 1,400 பிள்ளைகள் தச்சு வேலைகள் கற்றுக்கொண்டு வந்தார்கள். எந்தக் காரணத்திஞலோ அந்த தச்சு வேலையை வேறு பள்ளிக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். இதைப் பற்றி பல தடவை அங்குள்ள பிரமுகர்களும் எம். எல். ஏக்களும் அரசாங்கத் திற்குத் தெரியப்படுத்தியும் இதுவரையிலும் எந்த விதமான நடவடிக்கை யும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே தச்சு வேலையை அப்பள்ளியில் மீண்டும் ஆரம்பிக்க தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* **Sri K. R. VISWANATHAN :** கனம் தலைவர் அவர்களே, வெள்ளை அறிக்கையின் மீது சட்டசபை குழு கொண்டுவந்துள்ள சிபார்சின் பேரில் சில வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். கமிட்டியின் சிபார்சுகள் பொது மக்களையும், பொது மக்களின் பிரதிநிதிகளையும் கலந்து யோசித்து முடிவு எடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இதை நான் ஆதரிக்கிறேன், வரவேற்கிறேன்.

இனி கல்விச் சீரமைப்பு சட்ட மூலமாக நிறுவப்பட்டால்தான் பின்னரும் கல்வி முறையமைப்பு மாற்றி அமைக்க வேண்டுமானால் சட்டசபையைக் கலந்துதான் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் என்று கூறப்பட்டது. இப்படிக் கல்வி மந்திரி அவர்கள் கூறி ஜனநாயக முறையைப் பின்பற்றுவதை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

கட்டாய இலவசக் கல்வி நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தில் எல்லா குழந்தைகளும் 14 வயது வரைக்கும் அல்லது எட்டாவது வகுப்பு வரைக்கும் கட்டாயமாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற முறையில் இலவசக் கட்டாயக் கல்வியைக்கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் ஒரு முடிவு செய்து சிபார்சு செய்திருந்தது. ஆனால் இந்தக் கல்விக் குழுவானது ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில்தான் கல்வி கொடுக்க முடியும். அதாவது பத்தாவது வயது வரையிலும், இலவசக் கட்டாயக் கல்வி கொடுக்க முடியும் என்று சிபார்சு செய்திருக்கிறது. இன்னும் அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லியபடி 1960-ம் வருஷத்திற்குள் செய்யமுடியாது என்றும் 1965-66-க்குள் முடிந்தால் செய்ய முடியும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்கு பணக் குறைவுதான் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த சமயத்தில் ஒன்று நினைவுபடுத்த விரும்புகின்றேன். "சீர்திருந்திய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டம்" என்று 1953-ம் வருஷத்தில் ஒரு திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதற்கு பெருத்த எதிர்ப்பு இருந்தது. அந்தக் கல்வித் திட்டம் குழி தோண்டி புதைக்கப்பட்டது. அதற்கு எதிர்ப்பு இருந்ததால் இப்பொழுது இந்தக்குழு இந்த அறிக்கையை சிபார்சு செய்திருக்கிறது. அந்தக் கல்வி திட்டமானது தோல்வி அடைந்ததற்கு முக்கியமான இரண்டு மூன்று காரணங்கள் இருந்தன. முதல் காரணம் அது எதேச்சாதிகார முறையில் கொண்டுவரப்பட்டது. பொது மக்களுடைய பிரதிநிதிகளைக் கலந்துகொண்டு அந்த திட்டம் கொண்டுவரப்படவில்லை.

அடுத்தபடியாக, மாணவர்கள் காலையிலோ அல்லது மாலையிலோ ஒரு வேளைமட்டும் பள்ளியில் இருந்தால் போதும். முழு நேரம் பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்க வேண்டியதில்லை. அது மாத்திரம் அல்ல, மாணவர்கள் அத்துடன் ஒரு தொழிலையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அப்படி தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ளும்போது வீட்டிலேயே கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் பெற்றோர்கள் எந்தத் தொழிலைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்களோ, அந்தத் தொழிலையே கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அதனால் அதற்குப் பெருத்த எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய திட்டமானது ஓரளவு ஜனநாயக அடிப்படையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மறுபடியும் பழைய திருந்திய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை (**Modified Scheme of Elementary Education**) நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து இதில் இன்னும் மாறுதல் செய்யவேண்டியிருந்தால் அதைச் செய்துகொண்டு வர வேண்டும் என்றும் யோசனை சொல்லுகிறேன். சில மாறுதல்களைச் செய்து இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் எந்த விதமான எதிர்ப்பும் இல்லாமல் இருக்கும் என்பதை இந்த அரசாங்கத்திற்கு நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முக்கியமாக ஒரு கல்விச் சீரமைப்பைக் கொண்டு வந்தால் முதலில் எதிர்க் கட்சியில் இருக்கக்கூடியவர்களைக் கலந்துகொண்டு என்ன என்ன திட்டங்கள் செய்யலாம் என்று முடிவுசெய்ய வேண்டும். அதற்கு ஆட்சேபணைகள் இருந்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடுமானால் ஏற்றுக்கொண்டும் இல்லாவிட்டால் அதற்கு சமாதானம் கூறி அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவில் திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும். அத்துடன் பொது

8th November 1957] [Sri K. R. Viswanathan]

மக்களின் ஆதரவையும் பெறுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதன்மேல் நாம் கொண்டுவரக்கூடிய திட்டத்தை எல்லோரும் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கக் கூடிய வகையில் கொண்டுவர வேண்டும். இப்பொழுது நாட்டில் இருக்கக் கூடிய பள்ளி வயது மக்களில் ஆயிரத்திற்குப் பத்துப் பேர்கள்தான் பள்ளிக்குப் போகிறார்கள். பாக்கி 990 பேர்கள் பள்ளிக்குப் போகவில்லை. அந்த நிலையில் இருக்கிறது நம்முடைய நாடு. அவர்களுக்கும் படிக்க வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். நாம் போடும் திட்டத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் போடவேண்டும். எதிர்ப்பு இருந்தால் அவர்களிடம் திட்டத்தை விளக்கிக் காட்டி அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் நாம் கொண்டுவரும் திட்டத்தை மறுக்க மாட்டார்கள். ஆகவே எதிர்க்கட்சியில் இருக்கக்கூடிய தலைவர்களையும் கலந்து கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

பள்ளிக்கூட நேரத்தை இரண்டு நேரமாக வைத்துக்கொண்டாலும் ஒவ்வொரு நேரத்தின் கால அளவைப் பாதியளவுக்குக் குறைத்துக்கொண்டால் இரண்டு பங்கு மாணவர்கட்கு கல்வி வசதி கொடுக்கமுடியும். அது எப்படி இருந்தாலும் இன்றைக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கும் மாணவர்களுடைய விகிதாச்சாரம் ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 என்று உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பார்த்தாலும் ஆயிரம் மாணவர்களில் பத்து முதல் இருபது வரை பேர்கள்தான் பள்ளிக்குச் செல்லுவதாகச் சொல்லப் படுகிறது. இன்றைக்கு ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து இந்த தேசங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே ஆசிரியர் ஒருவருக்கு 60 மாணவர்கள் அதற்கு மேலும் இருந்து வருகிறார்கள். அந்த அளவில் ஏன் நாமும் ஒரு ஆசிரியருக்கு 50 முதல் 60 வரையில் இருக்க வேண்டும் என்று திட்டம் செய்யக்கூடாது. பஞ்சாயத்து லோகல் போர்டு பள்ளிக்கூடங்களில் இதைப் பரீட்சை செய்து பார்க்கலாம் என்றும் அதன் பிறகு ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. எப்படிப் பார்த்தாலும் பஞ்சாயத்து, லோகல் போர்டு பள்ளிகளில் இந்தப் பரீட்சை செய்து பார்க்கப் போவதில்லை. அதனால் சர்க்காரே இந்த ஆசிரியர்–மாணவர்களின் விகிதாச்சாரத்தை அதிகப் படுத்தி ஒரு ஆசிரியருக்கு 50 மாணவர்கள் இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கட்டாய இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை எளிதில் விரைவில் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்று கூற விரும்புகின்றேன்.

*Sri K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வெள்ளை அறிக்கை ஒட்டு மொத்தத்திலே வரவேற்கக்கூடியதாகும். இது ஒரு அளவு "பிலேடெட்" என்று கூடச் சொல்லலாம். நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பாகவே இப்படி ஒரு முற்போக்கான சீர்திருத்தம் செய்திருக்கவேண்டுவது மிக மிக அவசியமாக இருந்தது. மூன்று கோடி மக்கள் வாழும் தமிழகத்தில் நாம் சுமார் ஒன்பது கோடி ரூபாய் கல்விக்காகச் செலவிடுகிறோம். வருவாயிலே ஐந்திலொரு பங்கு செலவிடுகிறோம். ஆனால் ஒன்றரை கோடி ஜனத்தொகையுள்ள மலையாளப் பகுதியில் பதினொரு கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக, அதாவது வருவாயில் மூன்றிலொரு பங்கு கல்வி இனத்திலே செலவு செய்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது, கல்வியிலே மலையாளிகள் மிக முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தும் மேலும் செலவு செய்யும் தொகையைப் பார்த்தாவது நாம் இன்னும் திட்டங்களை வகுத்து அவைகளுக்கு அதிகமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது நன்மை பயக்கும். 10.30 a.m.

இந்தத் திட்டங்களையெல்லாம் அதிக துரிதப்படுத்தி, கூடிய சீக்கிரத்திலே ஒரு மசோதா கொண்டுவந்து சட்டமாக்குவது நல்லது. அடுத்த கல்வி வருஷத்திற்குள்ளாவது நாம் இந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். இப்பொழுது வைத்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையின் அடிப்படையில் முதன் முதலாக முதல் கட்டத்திலே புதிய பாடமுறைகளைப் புகுத்தி, 11 ஆண்டு வரை பாடம் நடத்த வேண்டுவதாக இருக்கும். பதினொரு ஆண்டு வரை காலதாமதப்படுத்துவது சரியாக இருக்குமா என்பது பற்றி சிந்திக்கவேண்டும்.

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [8th November 1957

ஏழாவது எட்டாவது படிவத்திலிருந்தும் புதிய பாட முறையைக் கொண்டுவரக்கூடாதென்பதைப் பரிசீலனை செய்வதும் நன்மை பயக்கக் கூடியதே. ஏழாவதில் பரீட்சை வைத்து, திறமை பெற்ற மாணவர்களுக்குப் புதிய கல்வி முறைப் பாடத்தைப் புகுத்துவது நன்மை பயக்காதா, அப்படிச் செய்தால் பதினேறு ஆண்டுகளில் நாம் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கும் சீர்திருத்தத்தை ஐந்து அல்லது ஆறு ஆண்டுகளில் செய்து முடிக்க முடியாதா என்பதை கவனிக்கவேண்டும்.

புதிய பாட முறையிலே 1 முதல் 11-வது வகுப்பு வரையில் பிரதேச மொழியாகிய தமிழிலே இருக்கும். ஐந்து முதல் 11 வகுப்பு வரையில் ஆங்கிலத்திலும், 8 முதல் 11 வகுப்பு வரையில் இந்தி அல்லது வேறு ஒரு இந்திய பாஷையிலும் இருக்கும் என்று மொழியைப் பொறுத்தவரையில் சிபார்சு இருக்கிறது. ஆனால், யதார்த்தத்தில் இந்தியை மறைமுகமாக கொண்டுவருவதற்குச் சாதகமாக இருக்காதா என்று ஐயுறவேண்டியிருக்கிறது. ஐந்து முதல் 11 வகுப்பு வரையில் ஆங்கிலம் அல்லது வேறு ஒரு வெளிநாட்டு மொழி என்று சொல்லும்போது யதார்த்தத்தில் ஆங்கிலம் தான் நடைமுறையில் இருக்கும். எட்டு முதல் 11 வகுப்பு வரையில் இந்தி அல்லது வேறு ஒரு இந்திய மொழி என்று சொல்லும்போது, அந்த வகுப்புகளிலே இந்திய மொழிகளாகிய மலையாளமோ, தெலுங்கோ குஜராத்தியோ, படிப்பதற்கு நடைமுறையிலே வகுப்புக்கள் இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அதற்கு வேண்டிய உபாத்தியாயர்கள் நாம் அமைத்துக்கொள்ள முடியாது. இந்தி உபாத்தியாயர்கள்தான் அதிகம் இருப்பார்கள். அதனுல் நடைமுறையில் இந்திதான் வரும் என்று நான் நினைக்கிறேன். பாட முறையில் மூன்று மொழிகளைப் பிள்ளைகளின் மனதில், தலையில் புகுத்துவது அதிகமான பளுவாக இருக்காதா என்று நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும்.

மாணவர்-உபாத்தியாயர் ரேஷியோ நிர்ணயம் செய்யும்போது, 40 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது நடைமுறையில் பிள்ளைகளின் தரத்தை கீழே தாழ்த்துவதாக முடியும். எழுபத்து ஒன்பது மாணவர்கள் ஒரு வகுப்பில் இருந்தாலும் அந்த வகுப்புக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் இருக்கக்கூடும். அதிலும். ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று சொன்னுல் நல்லதாக இருக்கும். தற்போது நாலைந்து வகுப்புக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் இருக்கிறுர். மாணவர்-உபாத்தியாயர் ரேஷியோ வைத்துப் பார்த்தால் நான்கு வகுப்புக்களுக்கும் ஒரே உபாத்தியாயர் இருந்து நடத்தவேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்பட்டால் அஷ்டாவதானம், சதாவதானம் செய்யக்கூடிய நிலைமைதான் எடுக்கவேண்டியிருக்கும். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கு என்று மாணவர் உபாத்தியாயர் ரேஷியோ இருப்பது நல்லதாக இருக்கும். 30-க்கு அதிகம் ஒரு வகுப்பில் மாணவர்கள் இருப்பது சரியாக இருக்காது. அதற்கு மேல் மாணவர்கள் இருந்தால், இரண்டு வகுப்புக்களாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று திட்டவட்டமான விதி இருக்கவேண்டும்.

உபாத்தியாயர் நிலைமையைப் பார்த்தால், அவர்கள் சம்பளத்திலே, பல்வேறு ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருக்கின்றன. அவை மாற்றப்படவேண்டும். உபாத்தியாயர்களைத் தெரிந்தெடுக்கக்கூடிய முறையிலே தற்சமயம் இருக்கும் முறை மாறவேண்டும். பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷன் கையில் அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிரந்தர உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்ற உறுதி இருக்கவேண்டும். எத்தனை உபாத்தியாயர்கள் தேவையாகுமோ அத்தனை உபாத்தியாயர்கள் தேர்ந்தெடுத்து அதன் பிறகு அவர்களுக்கு பயிற்சி (ட்ரெய்னிங்) கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப் பயிற்சி பெற்ற உபாத்தியாயர்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது. அந்த முறையிலே இருந்தால் ஒட்டு மொத்தமாக எத்தனை உபாத்தியாயர்கள் நாட்டுக்குத் தேவையோ அதற்குத் தகுந்த முறையில் வருஷா வருஷம் தெரிந்தெடுப்பதற்கு முடியும். கன்யாகுமாரி, செங்கோட்டை பகுதிகளில் பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷனுல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உபாத்தியாயர்கள் வேலை இன்றி கஷ்டப்பட்டு, அவல நிலையில் இருக்கிறுர்கள். ஓராசிரியர் நிலைமையைப்பற்றி எனக்கு முன் பேசிய மெம்பர்கள்

8th November 1957] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

குறிப்பிட்டார்கள். இவர்களுடைய நிலைமை நல்ல முறையிலே சர்க்கார் பரிசீலிப்பது நன்மையாக இருக்கும். இவர்களுக்குத் திரும்ப பயிற்சி கொடுக்கவேண்டுமானால், பயிற்சி அடையும்போது 18 ரூபாய் கிடைக்கும். எழுபத்தைந்து ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருந்த வர்கள் 18 ரூபாய் கிராண்டு வாங்கக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். கன்யாகுமரி உபாத்தியாயர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு அதுவும் இல்லை. ரூ. 18-ம் கூட இல்லாத முறையில் அவர்களுக்கு எந்த விதமான கிராண்டும் இல்லாத முறையில் அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் நல்ல முறையில் கவனித்து வெள்ளை அறிக்கையை அதிசீக்கிரமாகச் சட்டமாக்கிக்கொண்டு வருவார்கள் என்ற நன்னம்பிக்கையோடு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளு கிறேன்.

Sri K. ANBAZHAGAN : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த நாட்டினுடைய இன்றியமையாத ஒரு கடமையான கல்வித் துறையைக் குறித்து பல சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றவேண்டும் என்ற நல்ல எண் ணத்தோடு பல ஆண்டு காலமாக முயற்சித்து ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை இந்த அரசாங்கம் இப்பொழுது சட்ட மன்றத்திற்கு அளித்திருப்பதற்காகப் பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். 10–35 a.m.

இன்று வழங்கப்பட்டிருக்கிற வெள்ளை அறிக்கை, பெயரளவிலேகூட எனக்கு ஒரு திருத்தம் தோன்றுகிறது. **White paper** என்று ஆங் கிலத்தில் வழங்குவதை தமிழிலே வெள்ளை அறிக்கை என்று குறிப்பிடு வது “ **idiomatic usage** ” என்று சொல்லப்படுகிற முறையிலே பொருந்துவதாகாது. வெள்ளை அறிக்கை என்றால் அறியாமையைக் காட் டுகிற அறிக்கை என்ற கருத்து அதில் அடங்கியிருக்கிறது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இங்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையை ‘ முதல் அறிக்கை ’ அல்லது ‘ பச்சை அறிக்கை ’—பச்சைத் தமிழர்கள் என்று நண்பர்கள் குறிப்பிடுகிறார்களே அந்த முறையில்—என்று குறிப்பிடலாம். முதல் அறிக்கை அல்லது பச்சை அறிக்கை என்று குறிப்பிடுவது நல்லது என்ற எண்ணத்தையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இத்தகைய நல்ல திருத்தங்களை சட்ட மன்றத்தில் பேசிக்கொண்டி ருக்கிற நேரத்தில், சட்ட மன்றம் இதை விவாதிப்பதற்கு அதிக உரிமை பெற்றிருக்கிறதே தவிர, இந்த நாள் வரை விவாதிக்கிற முடிவுகள் அரசாங்கத்தாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்று கருதியோ அல்லது அதற்கான தக்க சூழ்நிலை இருப்பதாகவோ நான் உணரவில்லை. ஏனென்று கேட்டால், ஒரு வடிவத்தில் வைத்து, இந்த வடிவத்தை நிறைவேற்றப் போகிறோம் என்ற நிலைமையிலே இன்று வழங்கியிருக்கி றார்கள். உண்மையாகவே திருத்தத்தை நிறைவேற்றவேண்டும், ஏதே னும் புதிதாக வந்திருப்பவர்களுக்குத் தகுதி இருக்குமானால் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை இப்பொழுதுதான் சட்ட மன்றம்—புதிதாக அமைந் திருக்கிற சட்ட மன்றம் என்று காரணத்தால், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதி நிதிகள் முழு பிரதிநிதித்துவ உரிமையோடு அவர்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லி திருத்துவதற்கு மறுபடியும் ஒரு செலெக்ட் கமிட்டியோ அல்லது ஸ்டாண்டிங் கமிட்டியோ—கல்வித் துறையைப்பற்றி ஆலோசிப்ப தற்கு, அரசாங்கம் நியமிக்க முன்வந்திருந்தால் திருத்தங்கள் நிறை வேறும் என்ற கருத்தை நான் தெரிவிக்கின்றேன்.

அமைச்சர் அவர்கள், இதையே ஒரு சட்டமாக ஆக்குவதற்கு கருதுவ தாகவும், அதற்கான காரணங்களைச் சொல்லும்போது பல பேர் புது அமைச்சர்கள் வரும்போது தங்கள் தங்களுடைய திறமையைக் காட்டுவார் கள், கட்சி தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொள்ள நல்ல முறையில் உருவாக்கு கிறோம் என்ற தவறான நினைப்பிலே பல்வேறு திருத்தங்கள் செய்ய முன்வருவார்கள், அதனால் கல்வித் துறைக் குழப்பம் வரும். அப்படி ஏற்படாமல் நான் ஒரு சட்டம் செய்துவிடலாம் என்று கருதுகிறேன் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

கு என்னைப் பொறுத்தவரையில், இப்பொழுது வந்திருக்கிற ஒரு திட்டமானது நிரந்தரமான நன்மை பயக்கும் என்ற முழு நம்பிக்கையை எப்படி நாம் பெறமுடியும் ? அந்த முழு நம்பிக்கையைப் பெறமுடியாத போது, இதைச் சட்டமாக ஆக்குகிறோம் என்றால், இதிலே தவறுகள் ஏராளமாக வருகிறபோது எளிதாகத் திருத்திக்கொள்ள முடியாத நிலைமைதான் ஏற்பட்டு, அரசியல் கட்சிகள் தங்கள் தங்கள் பலத்தைக் காட்டிக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுமானால், பெரும் தவறுகள் ஏற்படும். சட்டமாக்குவதாகச் சொல்வது, நல்ல அளவுக்கு இதை அனுபவப்பூர்வமாகப் பார்த்து, பயிற்சியிலே பார்த்து, இன்றைய தினம் இருக்கும் அமைச்சர் ஐந்து ஆண்டுகள் நிச்சயமாக இருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது, ஆகவே, மூன்று, நான்கு ஆண்டு பயிற்சியிலே பார்த்து, குற்றங்குறை இல்லை என்று கருதுவோமானால், அப்பொழுது வேண்டுமானால் ஒரு அடிப்படைச் சட்டத்தை **Basic Law** என்ற அளவுக்குச் சட்டம் கொண்டுவரலாமே தவிர, கடைசி வரையிலும் எல்லை வைத்து சட்டம் கொண்டுவருவது நல்லதும் அல்ல, தேவையும் அல்ல. ஆளும் கட்சியினர் தக்க பலம் உள்ளவர்கள் என்ற காரணத்தால் ஒரு ' கன்வென்ஷன் !' ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். பொதுவாகவே, கல்வித் துறையில் அடிக்கடி அமைச்சர் தலையிடுவதில்லை,—தலையிடுவது நிர்வாகத்தைப் பொருத்து இருக்கலாமே தவிர, அதிலுள்ள பாடத் திட்டத்தைக்குறித்தோ அமைப்பு முறையைக் குறித்தோ அடிக்கடி நாங்கள் தலையிடமாட்டோம் என்று இப்பொழுது உள்ள கல்வி அமைச்சர் நிர்ணயம் செய்து, வருகிற அமைச்சர்கள் பின்பற்றுமாறு ஒரு கன்வென்ஷன் ஏற்படுத்துவது நல்லதே தவிர, சட்டத்தை ஏற்படுத்துவது அவ்வளவு நல்லதல்ல.

மற்றொரு கருத்து சொல்வேன். மிகப் பெரிய மேதைகள்கூடி இந்தியாவின் அரசியல் சட்டத்தை அல்லும் பகலும் முயற்சி செய்து திருத்தித் தந்தார்கள், உருவாக்குகிறார்கள். என்றாலும் தேவைப்படாத பிரிவுகளைக் கான்ஸ்டிட்யூஷனிலே அமைத்த காரணத்தால் 14 வயது வரை கட்டாயக் கல்வி ஏற்படவேண்டுமென்று கான்ஸ்டிட்யூஷனிலே இருந்தும் அதை உண்மையாகவே மதிப்பவர்கள்கூட நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமையை அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கான்ஸ்டிட்யூஷன் மாறாவிட்டாலும்கூட, நிலைமை கான்ஸ்டிட்யூஷனை மாற்றுகிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அவ்வப்போது விரிவான சட்டம் கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரை நல்லதல்ல. மேலும், கல்வித்துறை ஜனநாயகத்திலே பயன்படவேண்டுமானால், கல்வியிலே நிபுணர்களாக இருப்பவர்கள் சற்று அதிக உரிமை பெற்ற அந்த நிபுணர் கருத்துக்கு ஒத்துவராவிட்டால் தங்களுடைய கருத்தை மாற்றுவது மூலமாக பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர்களாக இருக்கும் சிலருக்கு ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் ஆசை தமிழிலே வர வேண்டும். அப்படி வராது போகின்ற நிலைமை இருக்குமானால் மக்களிடத்தில் இருக்கும் உணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டி, சட்ட மன்றம் ஆலோசனை கூறி, அதன் மூலமாக நிபுணர்கள் மூலமாக தக்க விதமாகத் திருத்தங்கள் கொண்டுவரவேண்டுமென்று வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

சட்டமாக உருவாக்கிக்கொள்வது கல்வித் திட்டத்தை அரசியலுக்கு அடகு வைப்பதுபோல் ஆகிவிடும். இதேபோல், முன்னால் கூடிய இந்தச் சபையில் இதே சட்ட சபையில் கல்வி அமைச்சராக இருப்பவர் அப்பொழுது ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்தார்கள். கொண்டுவந்தபோது சட்டமாக்காமல் இருந்தால் தமிழ் நாடு தப்பியது என்று நம்புகிறேன். சட்டமாகியிருந்தால், பிடிவாதம் அதிகமாக தமிழ் நாட்டுக்குத் தீமை அதிகமாகி கட்சி மாறுபாடுகள் வளர்ந்திருக்கக்கூடும். ஆகவே, அந்த அடிப்படையிலே அனுபவம் பெற்ற பின்னர், தேவைப்படுகிற அளவுக்கு அடிப்படைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றலாமே தவிர, ஒரேயடியாக சட்டம் தேவை இல்லை. என்பதையும் இன்றையதினம் கல்வித் திட்டத்தைக் குறித்து திருத்தங்கள் செய்கிறபோது சட்ட மன்றத்தின் பிரதிநிதிகள் ஓரளவு அதில் கலந்து தீர்மானிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு பெறும்படி கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், பொருளாதார முக்கியத்துவத்துக்கும், மற்ற எல்லாவற்றிக்கும் தலையாக இருக்கிற காரணத்தால், நாம் மாறி வருகிற ஒரு சமுதாயத்தின் பிரதி

8th November 1957] [Sri K. Anbazhagan]

நிதியாக இருக்கும் காரணத்தால், கல்வித் திட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டிய நினைப்பு பலருக்கு ஏற்படுகிற காரணத்தால், ஒரு ஸ்டாண்டிங் கமிட்டி என்று பெயரில், " நிலையான கல்விக் குழுவை " அமைச்சரவர்கள் ஏற்படுத்திக்கொள்வது—சட்ட மன்றப் பிரதிநிதிகள் துணைகொண்டு, மேல் சபையின் பிரதிநிதிகள் துணைகொண்டு—நல்லது என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், இந்த அளவுக்கு கல்வித் துறையிலே சீர்திருத்தம் செய்யும் நேரத்திலே, முதல் மூன்று வகுப்பு பிள்ளைகளுக்கு புத்தகங்கள் நல்ல முறையில், எளிய முறையில் கிடைக்கவேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தோடு அரசாங்கம் அவைகளை தாங்களே வெளியிடக்கூடுமா என்று முயற்சிப்போம், அல்லது அதற்காக ஒரு கார்பரேஷன் நியமிப்பதற்கு முயற்சிப்போம் என்று தெரிவித்தார்கள். அதுபற்றி நான் ஒன்று சொல்லுவேன். அரசாங்கம் இத்தகைய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுவது இன்றைய தினம் நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு ஏற்றது அல்ல என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிபுணர்கள் மிகுதியாக கல்வித் துறையிலே நமக்குக் கிடைத்தால்தான் நல்ல புத்தகங்களை உருவாக்க முடியும். இந்த நாட்டில் நிபுணர்களுக்கே பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பக் கல்விபற்றி திட்டவட்டமாக ஆராய்ச்சி இந்த நாட்டிலே இன்னும் நல்ல முறையிலே நடைபெறவில்லை. மேல்நாட்டு நிபுணர்கள் அந்த நாட்டுப் பிள்ளைகளின் கல்வியின் தரத்தை எளிமையாகவும், அழகாகவும், தெளிவாகவும் அமைத்திருப்பதுபோல், இந்த நாட்டில் இன்னும் தோற்றுவிக்க முடியவில்லை. நிபுணர்களுக்கு பஞ்சம் இருக்கின்ற நாட்டில் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு தங்களுடைய கருத்துகளை புத்தக வடிவிலே எடுத்துச் சொல்லுகிற பஞ்சம் இருக்கும் ஒரு நாட்டில், அரசாங்கம் இதை மேற்கொண்டுவிடுமானால், ' டோடலிடேரியன் கவரன்மெண்டு ' அதாவது ஜெர்மன், ரஷ்ய நாடுகளில் எதேசாதிகார மனப்பான்மையுடன் ஆட்சியாளர்கள் கல்வியை தங்களுடைய கைக்கு முன்னால் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற ஒரு சூழ்நிலை இங்கே உருவாகலாம். இன்றைய தினம் இருக்கும் கல்வி அமைச்சர் பரந்த மனப்பான்மையுடன் இருக்கலாம்: நாளையதினம் வரப்போகும் கல்வி அமைச்சர் எப்படி இருப்பாரோ தெரியாது. ஆகையினால் தனிப்பட்டவர்கள் புத்தகங்கள் வெளியிடும் உரிமையில் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் அரசாங்கம் குறுக்கிடவே கூடாது என்று நான் கருதுகிறேன். அதனால் தனிபட்ட முதலாளிகளுக்கு இடம் தருவதை நான் விரும்புகிறேன் என்பது அல்ல. புத்தகங்கள் வெளியிடப்படும் பொழுது புத்தகங்களிலே உள்ள கருத்துக்களை புத்தகப் பரிசீலனைக் குழு நன்றாக ஆராய்ந்து, இவை இவைதான் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய கருத்துக்கள், இவை இவை ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாத கருத்துக்கள் என்று முடிவு செய்வதைப்போல், குறைந்த விலையை தீர்மானம் செய்து, அந்த விலைகளிலே கிடைக்கின்ற புத்தகங்களைக்கூட ஒரு ஆண்டுக்கு 12 அல்லது 24 புத்தகங்கள் என்று நிர்ணயித்து, ஒரு ஜில்லாவுக்கு இரண்டு புத்தகம், இந்தெந்த வகுப்புக்கு இந்தெந்த இரண்டு புத்தகங்களைத்தான் பாடமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நிர்ணயித்துவிட்டால், போட்டியை ஒரு கணிசமான அளவுக்கு முறைப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி, நல்ல புத்தகங்கள் வெளி வருவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கலாம். நாற்பது புத்தகங்கள் பரிசீலனைக்கு வந்தால் 24 சிறந்த புத்தகங்களை எடுத்துகொண்டு, 16 புத்தகங்களை கைவிட்டுவிடுவார்கள் என்ற நிலைமை இருந்தால், அவரவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு சிறந்த முறையில் புத்தகங்களை எழுதி, சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு, தக்க விலையில். தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்வார்கள். அதற்கு மேல் பள்ளிக்கூடங்களில் கூட்டுறவு சங்கங்கள் உறுவாக்குவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டுமானால், அத்தகைய நிலயங்கள் மூலமாகத் தான் புத்தகங்கள் விற்கப்படவேண்டுமே தவிர தனிப்பட்ட்வர்கள் அவைகளை விற்கக்கூடாது என்ற ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். இந்த முறையிலே லாபத்தை குறைக்கலாமே தவிர, புத்தகத்தை வெளியிடும் முறையிலே தக்க கவனம் செலுத்தலாமே தவிர, நல்லதோர் குழுவைக் கொண்டு புத்தகங்களை கண்காணிக்கலாமே தவிர, இந்தப் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டால்

[Sri K. Anbazhagan] [8th November 1957

அரசாங்கத்திற்குக் குறைதான் வளரும் என்பதைதான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்பொழுது அரசாங்கம் வெளியிடுகிற ஈ.எஸ். எல்.ஸி. புத்தகங்களிலே இரண்டு பக்கங்களுக்கு 4 எழுத்து தவறுகள் எடுத்துக்காட்ட முடியும். அதேபோல்தான் பல்கலைக் கழகம் வெளியிடும் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. புத்தகங்களிலும் எழுத்துப் பிழைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, அரசாங்கத்தார் ஆரம்பக் கல்வித் துறையிலேயே தங்கள் கடமையை நிறைவேற்ற ஆரம்பித்தால் அரசாங்கத்தினுடைய ஆரம்பக் கல்வியே பூஜ்யமாகிவிடும் என்ற நிலைமை ஏற்படும் என்ற காரணத்தினால், அடிப்படைத் திட்டத்திலேயே அரசாங்கம் கைவைக்கவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், கண்காணிப்பு திட்டத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டு மென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

மூன்றாவதாக, இன்றைய தினம் கல்வித் துறையிலே இருக்கின்ற பெரிய பிரச்னை மொழியை எப்படி கற்றுக் கொடுப்பது, சொல்லித் தருவது என்பது. ஹிந்தி படிக்கும்படி எந்த முறையிலே செய்வது, கெஞ்சிக் கேட்பதா, மிஞ்சிச் சொல்லுவதா என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தி படிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற அக்கரையிலே இந்த நாட்டு அரசாங்கம் பங்கு எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று நான் எண்ணு கிறேன். ஹிந்தியை வெறுப்பவன் என்ற காரணத்தினால் அல்ல. மூன்று மொழிகளை தமிழ் நாட்டுப் பிள்ளைகள் கற்கவேண்டுமென்று சொல்லு வதை தவறு என்று கண்டிக்கவேண்டுமென்பதற்காகத் தான். ஹிந்தி யை வெறுப்பது அரசியல் அடிப்படையில் அல்ல. ஹிந்தி கூடாது என்று சொல்லுவது ஹிந்தியின் செல்வாக்கு தமிழை தாழ்த்திவிடும் என்ற எண்ணத்தினால்தான். **Hindi or any other Indian language** என்ற குறிப்பிலே, இரண்டாவது மொழியாக ஹிந்தி இடம் பெற்ற போதி லும், **Hindi or any other Indian language** என்று குறிப்பிட்டிருக்கிற காரணத்தினாலே, முதல் மொழி இல்லாத பிற மொழி என்ற காரணத்தினாலே அந்த நேரத்திலும் தாய் மொழி படிக்கும் வாய்ப்பு கெட்டு, வேறு எந்த மொழியையும் படிக்கவேண்டிய மனப் பான்மை சமஸ்கிருத பற்றுடைய பெரியவர்களுக்குக் கூட ஏற்படாத காரணத்தினால், ஹிந்தியைப் படிக்கவேண்டுமென்ற அந்த மனப் பான்மை ஏற்படுகின்ற காரணத்தினால், ஹிந்தி புகுத்தப்படுகிறது என் பதை குறிப்பிடுகிறேன். இது அரசாங்கத்தின் கடமை தானே என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். இந்த நாட்டுப் பிள்ளைகள், பிறநாடு களில் மூன்று மொழிகளை படிப்பதைப் போல என் படிக்கக்கூடாது என்று நிபுணர்கள் சிலர் சர்ச்சையை எழுப்பலாம். ஆனால் அரசாங் கத்தினுடைய கடமை ஹிந்தியைப் புகுத்துவதாயிருந்தாலும், தமிழை அடிப்படையாக வைத்து எண்ணிப்பார்த்தால் தவறு புலனாகும். பிற நாடுகளில் மூன்று மொழி படிக்கின்ற பிள்ளைகள் தனித்தனியாக எழுத்துக்களை (alphabets) படிக்காமல், அடிப்படை எழுத்துக்களை, மூல எழுத்துக்களை படித்துவிட்டு, இரண்டு, மூன்று மொழிகளை படிக்கிறார் கள். அந்த மொழிகளுக்கிடையே ஒலி **(Phonetic)** ஒற்றுமை இருக் கிறது. அதனாலே படிப்பது எளிது. மூன்றாவதாக அந்த மொழிகளுக்கு மிக வளர்ந்த இலக்கணம் **(Grammar)** இல்லாமல் இருப்பதால் அடிப் படையில் ஒலி ஒற்றுமையுடன் கூடிய மூல எழுத்துக்களை படித்துவிட்டு, மூன்று மொழிகளை படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பை அவர்கள் பெற்றிருக்கிறார் கள். நான்காவதாக ஒரு மொழியை படிப்பது என்று சொன்னாலும் கூட, சாதாரணமாக அந்த மொழியின் கருத்துக்களை தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு படிக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் எந்த மொழிப் படிப்பை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, ஆங்கிலத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, அதில் பூரணத்துவம் பெறவேண்டுமென்று கருது வதைப் போல அவர்கள் கருதாத காரணத்தினாலே மூன்று மொழி சுலபமாக படிக்கிறார்கள். "**Working knowledge**" அதாவது ஒரு மொழி யிலே ஏதேனும் சில கருத்துக்கள் வழங்குமானால், அந்தக் கருத்துக் களை புரிந்துகொள்ளுவதற்கு அந்த நாடுகளிலே அந்த மொழியை படிக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் பிற மொழி படிக்கவேண்டுமென்றால், ராமசாமி முதலியாரைப்போல மிக அழகாக பேசவேண்டும். ஸர் ஸி. பி.

8th November 1957] [Sri K. Anbazhagan]

ராமசுவாமி அய்யரைப் போல பேசவேண்டுமென்ற நினைப்பு மனப்பான்மை வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அது பிற நாடுகளில் பெரும்பாலும் கிடையாது.

தமிழ் மொழியினுடைய அளவையும், தரத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தால், தமிழ் மொழி படிப்பது இரண்டு மொழிகள் படிப்பதற்கு சமம். இந்த நாட்டில் இதற்கு முன்னுலே "Classical Language" புராதன மொழி சமஸ்கிருதம் படித்தால்தான் பழங்கால நாகரீகங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்ற தவருன மனப்பான்மை புகுத்தப்பட்டு கல்வித் துறையிலே அது இடம் பெற்றிருந்தது. தமிழைப் பொறுத்த வரையிலே நான் சொல்லுவேன், நவநாகரீக மொழியிலும் ஒன்று அது. புராதன மொழியிலும் ஒன்று அது. மிகப் பழங்காலத்து பண்பாடு, சிறந்த இலக்கியங்கள் தமிழில் இல்லை, வட மொழியில்தான் இருக்கின்றன என்ற கருத்தை, தமிழ் பண்பாட்டை உணர்ந்தவர்கள், தமிழ் வரலாற்றை உணர்ந்தவர்கள், தமிழ் மொழியை அறிந்தவர்கள் தவருகவும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். எப்படி "Classical Language" என்ருல் ஸமஸ்கிருதம் என்று கருதும் மனப்பான்மை புகுத்தப்படுகிறதோ அது போன்று இந்தியாவுக்கு ஒரு மொழி என்ருல், ஹிந்தி படிக்கவேண்டும் என்ற கருத்தும், "International Language" என்ருல் ஆங்கிலத்தைப் படிக்கவேண்டும் என்ற நியாயமான கருத்தும், இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து தமிழைப் படிக்கவேண்டுமென்ற ஒரு பெரிய பாரத்தை உண்டாக்குகிறது. ஆகவேதான் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், தமிழ் பிள்ளைகள் மூன்று மொழி படிக்கவேண்டுமென்று நிலைமை அடியோடு இருக்கக்கூடாது. அரசியல் கருத்து வைத்துக்கொண்டு பார்க்காமல் ஹிந்தியை நல்ல எண்ணத்தோடு படிக்கலாம், அது ஜனநாயகப் பண்பாட்டிற்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்று சொல்லலாம். பெரிய படித்தவர் ஒரு தலைவர் வியாபாரத்திக்காக படிக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிருர். அப்படி வியாபாரத்துக்காக படித்தாலும் சரி, எந்த எண்ணத்தோடு படித்தாலும் சரி, அதன் மொத்தமான விளைவு ஹிந்தியை புகுத்துவதற்குச் சாதகமாகத்தான் இருக்குமே தவிர, நம் நாட்டு மக்களுக்கு நாட்டு மொழிக்கு சாதகமாகாது.

நேற்றைய தினம் ஒரு அம்மையார் பேசும்பொழுது அன்பழகன் ஹிந்தி படித்துவிட்டு ஹிந்தியை எதிர்க்கிருர் என்ற கருத்தை தெரிவித்தார். அவர் என்னை இவ்வளவு பெரிய மனிதராக ஆக்கியதற்காக என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நான் சிறு பிள்ளையாக இருக்கும்பொழுது 1934, 1935, 1936 ஆகிய மூன்று ஆண்டுகளில் நான் ஹிந்தி படித்தேன். நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தில் மட்டும் அப்பொழுது தேசீய இயக்கம் உணர்ச்சி மிகுதியாக இருந்த காரணத்தினுலே, என்னுடைய தந்தை தேசீய இயக்கத் தலைவராக இருந்த காரணத்தினுலே, அப்பொழுது ஹிந்தி படித்தேன். ஹிந்தி படித்து 100-க்கு 60 எண்ணும் பெற்றேன். ஆங்கிலத்திலே அதனுல் கொஞ்சம் எண் குறைவு கூட ஏற்பட்டது. என்னுடைய ஆசிரியர்கள் ஹிந்தியிலே நான் ஆர்வம் காட்டியதற்காக தக்க மதிப்பு அளித்தார்கள். அப்பொழுது என்னுடைய வயது 13. 33 வயதில் இப்பொழுது ஹிந்தியில் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற "கார்டை" பார்த்தபொழுது, என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று தடவி தடவிப் பார்த்தேன், எனக்குத் தெரியவில்லை, ஹிந்தி படித்து 20 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர். நான் ஒரு கல்லூரியில் 13 ஆண்டுகள் ஆசிரியராக இருந்தேன். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தேன். ஹிந்தியைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எனக்கு ஏற்படவில்லை. தமிழ் மக்களோடு நான் கலந்து வாழ்ந்த காரணத்தினுல், அவர்களோடு உராய்ந்து வாழ்ந்த காரணத்தினுல், ஹிந்தியைப் படிக்கவேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை, அது நினைவிலும் நிற்கவில்லை, அது பின்னுலும் பயன்படவில்லை. அது போலவே ஒரு மொழி வாழ்க்கையில் கலந்ததாக இருந்தால் தான் அது பயன்படும். அப்படி வாழ்க்கையிலே கலக்காத மொழியை பள்ளிப் பிள்ளையாக இருக்கும்பொழுது கற்ருல், அது எதிர்காலத்தில் பயன்படாது. அப்படி ஒரு மொழி தேவைப்படுமானுல், தேவைப்பட்ட கட்டத்திலே அதைப் படிக்கலாம் என்ற கருத்தினை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri K. Anbazhagan] [8th November 1957

மற்றென்று சொல்லுகிறேன். இந்த நாட்டு இளைஞர்களைப்பற்றியும், மாணவர்களைப்பற்றியும் ஆராய்ச்சி பூர்வமான கருத்து ஐந்து வயது முதல் பதினைந்து வயது வரையில் அறிவு ஏராளமாக வளருகிறது என்பது தான். இதை ஸி. பி. ராமசுவாமி அய்யர் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார். ஐந்து வயதிலிருந்து பதினைந்து வயது வரை அறிவு வளரும்பொழுது, மூன்று மொழி படிக்கவேண்டுமென்றால், அது அறிவு வளர்ச்சியைத் தடுத்துவிடும். அறிவு வளர்ச்சி பல மொழிப் படிப்புக்கு உதவாது. பல மரம் கண்ட தச்சன் எந்த மரத்தையும் வெட்டுவதில்லை என்ற பழமொழியைப் போல, அறிவு வளர்ச்சி ஏற்படும்பொழுது மூன்று மொழி படித்தால் எந்த மொழியிலும் கவனம் செலுத்தமுடியாது நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே, தமிழ் மொழியை இரண்டாவது துறையில் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படக்கூடிய முறையில், " **any other Indian language** " என்று இருப்பதை " **any other Indian language including the regional language** " என்ற கருத்தில் இந்தத் திருத்தம் இருக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். அதற்கு அடுத்தபடியாக நான் தெரிவிப்பேன், இந்த நாட்டில் நல்ல கல்வி அறிவை வளர்ப்பதற்கு, அதிலும் கட்டாயக் கல்வியை வளர்ப்பதற்கு 14 வயது வரையில் கட்டாயக் கல்வியைப் போதிக்கவேண்டுமென்று நமது அரசியல் அமைப்பில் கூறிய போதிலும் நாம் அதை நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்ற கருத்தை பணம் இல்லை என்கிற காரணத்தைக் காட்டி அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். உண்மையாக பதினான்கு வயது வரையில் கட்டாயக் கல்வி போதிக்கும் திட்டத்தை நம்மால் நிறைவேற்ற முடியாவிட்டாலும், ஒவ்வொரு கட்டமாக நிறைவேற்றுவதற்கு நாம் இன்றைக்கே வழி வகுத்தால் பதினான்கு வயதுக்குள் கட்டாயக் கல்வியைப் போதிக்க இன்றைக்கே எட்டு வயது மாணவர்களுக்கு எல்லாம் கல்வி அளிக்க ஏற்பாடு இருக்கவேண்டும். இன்றைய தினம் இருக்கக்கூடிய கல்வி அமைப்பிலே உள்ள பல திண்டாட்டங்களை நான்காவது வகுப்பு வரையில் உள்ள ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியில் படித்த மாணவன் எட்டாவது வகுப்பு வரையில் இருக்கும் பள்ளியில் சேர வேண்டுமென்றால் அவன் படித்துவிட்ட வகுப்புக்கு மேல் வகுப்பில் அவன் பரீட்சை வைத்து சேர்த்துக் கொண்டாலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவான், இல்லாவிட்டாலும் இல்லை ; எட்டாவது வகுப்பு வரையிலும் இருக்கும் ஹையர் எலிமெண்டரி பள்ளியில் படித்து முடித்தவன் உயர் நிலைப் பள்ளியில் சேரவேண்டுமென்றால் அவன் படித்துவிட்ட வகுப்புக்கு மேல் வகுப்பில் அவன் பரீட்சை வைத்து சேர்த்துக் கொண்டாலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவான், இல்லாவிட்டாலும் இல்லை என்று இப்படியாக இருக்கிற பல்வேறு வேலைகளை, திண்டாட்டங்களை எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்துகின்ற முறையை சர்க்கார் வகுத்திருப்பதற்குப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இப்படி ஒழுங்குபடுத்துகின்ற ஒரு முறையில் கிராமத்திற்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் தேவை என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபோது ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை நிறுவுவதற்கு அரசாங்கம் யோசிக்கவேண்டும். குறைந்தது ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்துவதற்கும், அதற்குப் பின்னால் ஐந்தாறு கிராமங்களுக்கு ஒன்று நடுநாயகமான இடத்தில் எட்டாவது வகுப்பு வரையில் படிப்பதற்கு வசதியுள்ள ஒரு பள்ளிக்கூடத்தையும், அதற்குப் பிறகு பத்து கிராமங்களுக்கு ஒன்று நடுநாயகமான இடத்தில், இந்த கிராமங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மத்தியில் உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றையும் ஏற்படுத்துவதற்கு வழிவகைகள் செய்தால் எல்லா மாணவர்களும், பத்து வயதுக்கு உள்ளாக இருக்கிறவர்கள் ஒரு மைல் தூரத்திற்குள்ளேயே சென்று படிப்பதற்கும், 13 வயது வரையில் மூன்று மைல்களுக்கு அதிகப்படாமல் போய்ப் படித்து வருவதற்கும், 16 வயதுக்கு மேல் ஐந்து மைல்கள் ஆனாலும் நடந்து போய்ப் படித்து வருவதற்கான ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினவர்களாக ஆவோம். ஆகையால் சர்க்காருடைய நோக்கம், செயல் முறை ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும், இம்மாதிரியான ஐந்து கிராமங்களைச் சேர்த்து அவற்றுக்கு நடுவில் எட்டாவது வகுப்பு வரையில் இருக்கும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும், இம்மாதிரியான ஒரு ஐந்தாறு பள்ளிக்கூடங்களுக்கு நடுவில் எல்லாருக்கும் நடுவாக உள்ள ஒரு இடத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளி

8th November 1957] [Sri K. Anbazhagan]

ஒன்றை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பது என் கோரிக்கை. அப்படி ஏற்படுத்தினல் ஒரு வட்டாரத்திலுள்ள எல்லா மாணவர்களுக்கும் வசதியாகப் படிப்பதற்கு முடியும். யாரும் பள்ளிக்கூடம் ரொம்ப தூரத்தில் இருக்கிறது, அதனல் படிக்க முடியவில்லை எனக் குறைப்பட்டுக் கொள்ளாத நிலைமையை உண்டாக்கி விட முடியும்.

அடுத்தபடியாக பைபர்கேட்டெட் கோர்ஸ் என்பதாகக் கொண்டு வந்திருக்கிருர்கள். தொழில் துறைக் கல்வி 9, 10, 11-வது வகுப்புகளில் மூன்ருண்டுக்கு ஏற்படுத்துவது நல்லதாக இருக்கலாம். எட்டாவது வகுப்பு வரையில் மற்ற துறையில் பயிற்சி அளிப்பது தான் ஓரளவு பொறுத்தமா இருக்கக்கூடும்.

அதுமட்டுமல்ல, எட்டாவது் வகுப்பு முடிவில் தனிப் பட்சை என்று இருந்ததின் தரத்தை இன்றைய தினம் ஓரளவு உயர்த்தியிருக்கிருர்கள். பாராட்டுகிறேன். தரத்தை உயர்த்தும் இடத்தில் பரீட்சை வைக்க முன் வந்தால் அந்த இடத்துப் பரீட்சையை எழுதிவிட்டு சர்டிபிகேட் வாங்கி விட்டு நின்ருல் போதும் எனப் பலர் நின்று, வேறு துறைகளில் புகுந்துவிடக்கூடும். இது அவர்களுக்கு இடம் தருவதாய் இருக்கும்.

இவற்ருேடு பேசிக் எஜுகேஷனை, ஆதாரக் கல்வியை ஒன்றுபடுத்தும் திட்டம் போட்டிருக்கிருர்கள். இன்னும்கூட ஆதாரக் கல்வி என்ருல் என்ன என்பதை அரசாங்கம் தெளிவுபடுத்தவில்லை என்கிற கருத்து எனக்கு இருக்கிறது. மௌலாஞ அபுல்கலாம் ஆசாத் மத்திய சர்க்காரின் கல்வி அமைச்சர் பேசுகின்றபோது "பேசிக் எஜுகேஷன் என்பது ஒரு தொழிலை கற்றுக் கொடுக்கிற படிப்பு இல்லை. ஒரு தொழில் மூலமாகக் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்கிற திட்டம்" எனச் சொல்லியிருக்கிருர்கள். ஆனல் ஒரு தொழில் மூலம் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்கிற திட்டமாக அது எந்த இடத்திலும் இல்லை. ஆனல் ஒரு தொழிலைக் கற்றுக் கொடுக்கிற திட்டமாக ஒரு சில இடங்களிலாவது இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டமும் செம்மையாக நடைபெறவில்லை. ஆதாரக் கல்வியைப் போதிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கே பேசிக் எஜுகேஷன் பயிற்சி கொடுக்கிறபோது தக்களி சுற்றவும், தோட்ட வேலை செய்யவும் தான் சொல்லிக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி இருக்கிருர்கள். அந்த அளவு அது குறைபாடு உடையதாய் இருந்தால் இந்த ஆதாரக் கல்வித் திட்டம் பயனளிக்குமா என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விரிவாகப் பேச நேரம் இல்லை. ஆரம்ப ஆசிரியர்களுடைய குறை தீர்க்கப்படவில்லை. ஓராசிரியர் பள்ளியில் பணியாற்றுகிறவர் களுடைய குறைகளும் இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. முன்பு அதைப்பற்றி கேட்டபோது விரைவிலேயே அந்தக் குறை தீர்க்கப்படும் என்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ஞர்கள். அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ஞர், சொன்ஞர் என்று நாங்களும் நம்பி நம்பித்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிருேம். அது எப்போது நிவர்த்தி செய்யப்படும் என்ற நிலைமை தெரியாது இருக்க, 18 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டில், கிண்ணியை கொடுத்துவிட்டு பள்ளிக்கும் போகும் நிலைமைதான் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளும்போதே அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது, " உங்களுடைய வேலை இல்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்காகத்தான் உங்களை இந்த ஓராசிரியர் பள்ளியில் நியமிக்கிருேம்" என்பதாக. வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை நீக்குவதாகச் சொல்லி—புதியதொரு திண்டாட்டத்தைச் சோறு இல்லாத் திண்டாட்டத்தை அவர்களிடையே உண்டாக்கியிருக்கிருர்கள். இப்படி ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் எல்லாம் திண்டாடுகிற நிலைமை நாட்டில் இருந்து கொண்டிருந்தால் எப்படி இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியும்? ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே "**Vicious circle**", கேட்டுச் சுழல் என்பதாக, அந்தக் கேட்டுச் சுழலில் தான் இன்றைக்கு நாம் சிக்கிச் சுழன்று சுழன்று கொண்டு இருக்கிருேம். இத்தனை அறியாமை நாட்டில் இருக்கிறதே என்று கேட்டால் "மக்கள் படிக்கவில்லை. நூற்றுக்கு 80 பேர்கள் தற்குறிகள்" என்று பதில். இதற்கு என்ன செய்வது என்ருல் "எல்லோரும் படிக்க வேண்டும்" என்று பதில். எல்லோருக்கும்

[Sri K. Anbazhagan] [8th November 1957

படிப்பதற்கு என்ன வழி என்ருல் "கல்வித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்று பதில். கல்வித் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதுதானே என்ருல் "பணம் இல்லை" என்று முடிந்துவிடுகிறது. பணம் இல்லாத காரணத்தால் கல்வித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. கல்வித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியாத காரணத்தால் எல்லோரும் படிக்க வழி இல்லை. படிக்க வழியில்லாத காரணத்தால் நாட்டில் 80 சத விகித தற் குறிகள்தான் இருக்கிருர்கள். அதனுல் என்ன ஆகிறது? மக்கள் ஜனநாயகப் பண்பைப் பெறவில்லை. ஜனநாயக ஆட்சி இன்றைய தினம் தடுமாறுகிறது. இந்தக் கேட்டுச் சுழலிலேயே திரும்பத் திரும்பச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிருேம். இதிலிருந்து வெளியில் போவதற்கு ஏதேனும் ஒரு வழியைக் கண்டு பிடித்தாகவேண்டும். பணம் இல்லை என்ருல் பணத்தைத் திரட்டியாகவேண்டும். பணம் இல்லை என்று சொல்லி பொறுப்பைப் புறக்கணித்து, தட்டிக் கழித்து இருக்க முடியாது. இந்தச் சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரோடு இணக்கமான ஒன்ருதலால் அதற்குரிய திட்டங்களை வகுத்து, இந்தச் சர்க்காரின் கருத்தை அங்கே வலியுறுத்தி, மத்திய சர்க்காரின் உதவியைப் பெற்ருவது நிறைவேற்றியாகவேண்டும். இல்லை என்ருல் மத்திய சர்க்காரின் கீழ் இருப்பதற்கே லாயக்கில்லை.

கல்வித் துறைக்குப் பிரமாதமான திட்டங்களை எல்லாம் போட்டுவிட்டு, 1,100 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப் போவதாக ஆசைக் காட்டி விட்டு, 350 கோடிக்கு இன்று வந்து அது நிற்க, அதிலும் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் ஒரு சிறு பங்குதான் கொடுக்கப்படும் என்று அவர்கள் சொன்னுல், கல்வித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற அதனுல் முடியவில்லை என்ருல் தன்னுடைய மதிப்பை உயர்த்திக்கொள்வதற்காகவாவது மத்திய சர்க்காருக்கு ஒரு வழி காட்டும் படியாக இவர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படி இல்லாததனுல் தான் இன்றைக்கு கல்வித் திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு தடுமாடுகிற நிலைமையில் நாம் இருக்கிருேம். பல்கலைக் கழகத்திலும் இந்த நிலைமை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கீழே இருந்து வருகின்ற மாணவர்களுக்கு ஏற்ப கல்லூரிப் படிப்பை அமைப்பதற்குப் பதிலாக—வண்டிக்கு முன் மாட்டைக் கொண்டுவந்து கட்ட முடியவில்லை—மாடு மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கே வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போ என்கிற நிலைமையில்—கல்லூரிப் படிப்பை மாறுதல் செய்து, ப்ரீ யூனிவர்ஸிடி கோர்ஸை ஏற்படுத்தி அங்கிருந்து கீழே உயர்நிலை பள்ளிப் படிப்பைச் சீர்திருத்த வேண்டிய நிலைமை உண்டாகிவிட்டது. இதைப்பற்றிய குறைபாடுகளை எல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொல்ல நேரம் இல்லை என்ருலும், இதைப்பற்றி பொறுக்குக் கமிட்டி விவாதிக்கப் போவதில்லை என்ருலும்—ஸ்டாண்டிங் கமிட்டி அமைத்து அதன் மூலம் இந்தக் குறைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்வதற்கு எங்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பை அரசாங்கத்தார் அளிப்பார்கள் என்கிற நம்பிக்கையில் என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10-38 a.m. **Sri T. S. RAMASWAMY PILLAI :** கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கல்விச் சீர்திருத்தம் பற்றி—ஆரம்பக் கல்வி முதல் கல்லூரிப் படிப்பு வரையில்—நம்முடைய ராஜ்யத்திலே என்ன என்ன மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டும் என்கிற விவாதத்திலேயே—சர்ச்சையிலேயே நாம் அதிகமாகக் காலத்தை—துர்விநியோகம் செய்து வருகிருேம் என்று சொல்ல வரவில்லை—செலவழித்துவிட்டோம் என்று கருதுபவர்களில் நானும் ஒருவன்.

1950-ம் வருஷம் முதல் பத்து வருஷங்களுக்குள்ளாக அரசியல் அமைப்பு 45-வது ஷரத்துப் பிரகாரம் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பதினன்கு வயது முடிவதற்குள்ளாக கட்டாய இலவசக் கல்வியைக் கொடுத்தாக வேண்டும் என்கிற மகத்தான பொறுப்பை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். அந்தப் பொறுப்பை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்கிற அளவில்தான் நம்முடைய யோசனைகள், கருத்துக்கள் எல்லாம் இருக்கவேண்டும்.

அகில-இந்திய பிளானிங் போர்டின் அபிப்பிராயம் எப்படி இருந்த போதிலும் என்போன்றவர்கள் எந்த அளவில் நினைக்கிருர்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த வெள்ளை அறிக்கையிலும், சட்டசபைப்

8th November 1957] [Sri T. S. Ramaswamy Pillai]

பொறுக்குக் கமிட்டி அறிக்கையிலும் பார்க்கும்போது அவர்கள் 1950-ம் ஆண்டு முதல் 1956-ம் ஆண்டு வரையிலும் நிலவி வந்த—ஒரு புது உண்மையைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதாவது குழந்தைகளுக்கு ஐந்தாவது வரையில் படிக்க வசதி அளிப்பதில் அதிகமாகச் செலவாகி விடுகிறது. ஒன்று செலவைக் குறைக்கவேண்டும். அல்லது மாணவர் களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் உள்ள ரேஷியோவை அதிகரிக்கவேண்டும். இது இல்லாமல் வேறு வழி கிடையாது எனத் தெரிகிறது. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட சமாசாரத்தைக் கூறவில்லை. எனக்கு முன்னால் பேசியவர் களும் குறிப்பிட்டார்கள். நாம் அரசியலுக்கு அடிமைப்படாமல் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்குப் பாடுபட்டால் நல்லது என்பதாக. ஆகவே இது சம்பந்தமாக இதர நாடுகளில் என்ன நடக்கிறது என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். நம்மைப்போலவே அவர்களுக்கு வருமானம். நம்மைப் போலவேதான் அவர்களும் மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கல்வி அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறபடி :

"In relation to the general average of all States in India, this State has advanced 31 per cent further. But Travancore-Cochin and Bombay rank higher than this State. Travancore-Cochin stands head and shoulders above all other States." என்று ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். அதே நேரத்திலே கன்யாகுமரியிலே இருக்கக்கூடிய நிலைமையைப் பார்க்கப்போனால், அங்கே ஒரு துர்ப்பாக்கியமான நிலைமைதான் நிலவுகிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். திருவாங்கூர்-கொச்சியில் படித்தவர்கள் 86 சத விகிதம் இருக்கிறார்கள். இங்கே குறிப்பாக ஒரு மாணவன் படிப்பதற்கு ஐந்வாவது வகுப்பிற்கு 24 ரூபாய் செலவாகிறது. அதே சமயத்தில் அங்கே 10, 13 ரூபாய் செலவாகிறது. திருவாங்கூர்-கொச்சியில் எட்டில் ஒரு பங்குதான் ஒரு மாணவனுக்கு செலவழிக்கிறோம். இங்கேயும் அதேமாதிரி செலவைப் பார்த்துக்கொண்டு மாணவர்களை பன்மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறார்கள் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

1951-ம் வருஷத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இதே புதிய முறையை 1951-ம் வருஷத்திலேயே அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து ஆரம்பித்திருந்தால் இந்த நேரத்தில் லட்சக்கணக்கான மாணவர்கள் கல்வி அறிவு பெற்றிருப்பார் கள். அதாவது இரண்டாவது வகுப்பிலே ஆறு லட்சம் பேரும், மூன்று வது வகுப்பிலே ஐந்து லட்சம் பேரும், நான்காவது வகுப்பிலே நான்கு லட்சம் பேரும் படித்திருப்பார்கள். உண்மையிலே இந்தத் திட்டம் 1951-ம் வருஷத்திலே கொண்டுவரப்பட்டிருந்தால், கட்டாயம் பத்து லட்சம் பேர் கல்வி அறிவு பெற்றிருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இப்பொழு துள்ள சிபார்சுப்படி ஒரு ஆண்டிற்கு ஏழு லட்சம் வீதம் 37 லட்சம் மாண வர்கள் பயின்றிருப்பார்கள். இங்கே இதைச் செய்யாதது வியப்பாகவே இருக்கிறது. இதுமாதிரி எத்தனையோ தகராறுகள் இருப்பதாக இப் பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையிலிருந்து தெரிகிறது.

"Travancore-Cochin is outstanding among all States not only because of its progress in enrolment, but also because its average expenditure on each pupil is so much smaller. The amount spent in this State on educating one pupil in Secondary School suffices to educate two in Travancore-Cochin. The amount spent in this State on educating one pupil in elementary school almost suffices to educate three in that State. We understand that, quite recently, there has been a substantial increase in the pay of teachers in Travancore-Cochin. So, the annual cost per pupil must have increased correspondingly. Even so, the annual cost per pupil is likely to be smaller."

[Sri T. S. Ramaswamy Pillai] [8th November 1957

இங்கே ஒரு காரணம் கூறுகிருர்கள். வாத்தியார்களின் சம்பளம் மிகக்குறைவு என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியல்ல. எலிமெண்டரி வாத்தியாருக்கு 40 முதல் 80 வரையில் கொடுக்கிருர்கள். குறைந்தபட்சம் 50 ரூபாயாகிலும் கொடுக்கப்பட்டுவருகிறது. ஆனுல் சென்னையிலே 30 முதல் 45 வரையில் கொடுக்கிருர்கள். இதிலிருந்து வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பது நன்ருகத் தெரியும். அங்கு கன்யாகுமரி ஜில்லாவில் நேரிலே வந்து பார்த்தால் தெரியும்—நகரத்திலே எல்லா பள்ளிக்கூடத்தில் நான் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். சட்டசபை தோழர்களுடன் சென்று பார்த்தேன். எப்படித்தான் இந்தப் பள்ளிக்கூடம் நடக்கிறதோ தெரியவில்லை. சின்ன கட்டிடத்தில் குழந்தைகளை அடைத்து வைத்திருக்கிருர்கள். அதே நேரத்தில் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் அழகான கட்டிடங்களும் வசதியான இடங்களும் இருக்கின்றன. ஹரிஜனங்களுக்கும், ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினருக்கும் இதை விட்டிருக்கிருர்கள். இதிலிருந்து அவர்களின் கல்விக் கொள்கை எப்படியிருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல முடியும். அந்த ராஜ்யம் கம்யூனிஸ்ட்காரர்கள் நடத்துகிருர்கள் என்பதற்காக அல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனுல் அரசியல் கலப்படம் என்றுகூட சொல்லுவார்கள்.

இங்கே ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் ட்ரெயினிங் கொடுக்கிருர்கள். ஆனுல் அங்கே ஒரு ஆண்டுதான் ட்ரெயினிங் கொடுக்கிருர்கள். ஆனுல் இந்த ஒரு ஆண்டு ட்ரெயினிங் கொடுப்பதால் தரம் ஒன்றும் குறைந்துவிடுவதாகத் தெரியவில்லை.

இந்த ஷிப்ட் முறை கேரள ராஜ்யத்தில் இருக்கும்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. கேரள ராஜ்யத்தில் இந்த ஷிப்ட் முறை கையாளப்பட்டு வந்ததால்தான், அங்கே 86 சத விகிதம் படித்தவர்களாக இருக்கிருர்கள். 45-வது ஷரத்தைப் பார்க்கிருேம். ஒரு அளவிற்கு அதில் கூறி இருக்கிற படி நிச்சயமாக செய்யமுடியும் என்று நம்புகிறேன். ஸ்ரீ சர் ஸி. பி. ராமசாமி அய்யர் இருக்கும்பொழுதுதான் இந்த ஷிப்ட் முறையை கொண்டு வந்தார்கள். ஆனுல் இங்கு குலதர்ம கல்வி, வருணுசிரமக்கல்வி என்றெல்லாம் சொல்லுகிருர்களே அந்த மாதிரியெல்லாம் அங்கே சொல்லவில்லை, இதை அங்கு புகுத்தப்பட்டது.

நம்முடைய என்ரோல்மென்ட் ரேட் இப்போழுது 78 விகிதம். ஆனுல் நமக்கு இருக்கவேண்டியது 48 விகிதம் அதிகமாக இருக்கவே ண்டும்.

“ The gap between the actual enrolment rate and full enrolment rate in this State is 47·6 in Standards I to V and 54·1 in Standards VI to VIII. Between 1953-54 and 1954-55, the enrolment rate increased by 2·9 in Standards I to V. If this rate of progress takes place in future years (and funds can be provided at a steadily increasing rate—not a safe assumption)—it will take another 16 years to reach full enrolment in the first five years of school.”

இப்பொழுது படிக்கவேண்டியவர்கள் 75 பேர்கள்தான் வருகிருர்கள். இன்னும் 47 பேர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரவேண்டியவர்கள் வராதிருக்கிருர்கள். அவர்கள் வரவேண்டும். அப்படி வருவதற்கு 1953–54, 1954–55-ம் வருஷத்தைப் பார்க்கும்போது இரண்டு சத விகிதம்தான்; அதிகம் வருகிருர்கள். ஆகவே, 16 வருஷம் என்று சொல்கிருர்கள். இந்த ரேட்டை வைத்து எதற்காக பார்க்கவேண்டும் ? கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் கொண்டு வருவதாக இருந்தால் நிச்சயமாக கொண்டுவரட்டும். இதை விட அதனுல் அதிகரிக்க முடியும். அப்படியானுல் 47 பேர்களே வந்து விடுவார்கள். ஆகவே, ஐந்து வருஷத்திற்குள்ளாக பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லவேண்டிய மாணவர்கள் நிச்சயமாக வர முடியும். இதே நேரத்தில், திருவிதாங்கூர்-கொச்சியிலே பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லக்கூடியவர்கள், 137 மாணவர்களாக இருந்தால், 137 மாணவர்களும் பள்ளிக்குச் செல்கிருர்கள். எதற்காகச் செல்கிருர்கள் அங்கே. இங்கு ஏன் செல்லாமல் இருக்க வேண்டும். ஏனென்ருல், கட்டாயக் கல்வி முறை அங்கு அன்றே வந்து விட்டது. இங்கு எட்டாவதுவரை மாத்திரந்தான் இலவசக் கல்வி. அங்கு

8th November 1957] [Sri T. S. Ramaswamy Pillai]

ஒன்பது, பத்தாவது வகுப்புவரை இலவசக் கல்வி. அடுத்த வருடம் ஸ்கூல் பைனல் வரை இலவசக் கல்வி வரும் அளவிற்கு இருக்கிறது. ஆகவே, இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்து கல்விக்கு முதல் இடம் கொடுத்து நாம் சீர்திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

"The significance of the comparison between India and Western countries should be noted. If the relative proportion of children of school-age to the total population was as small as in the countries of Western Europe, the actual enrolment rate in the first five years of school already reached in the current year (1956–57) would be adequate."

இங்கு, பள்ளிக்கூடம் செல்லும் வயதுடைய மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, 1,000-க்கு இவ்வளவு என்ற விகிதம், வேறுள்ள நாடுகளைவிட இங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. அதுமாத்திரமல்ல. நம்முடைய "ஆவரேஜ் எக்ஸ்பெக்டேஷன் ஆப் லைப்", வேறுள்ள தேசங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இங்கு குறைவாயிருக்கிறது என்று மந்திரியவர்கள் கூறுகிறார்கள். திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் ஜனத்தொகையும் அதிகம். ஜனத்தொகை வளர்ச்சி இங்கு 1,000-க்கு 12; திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் 1,000-க்கு 23. எனினும் அதைத் தாக்குச் செய்யும் அளவு கல்வித் திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்கள். பின் என் நாமும் அப்படிச் செய்யக் கூடாது. லட்சோப லட்சம் குழந்தைகள் இன்று நம் நாட்டில் கல்வி அறிவற்று இருக்கக் கூடிய நிலையில், இதை அரசியல் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்காது அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் ராஜ்யத்தில் ஒரு பகுதியான கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் இன்று ஷிப்ட் ஸிஸ்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கு குலதர்ம கல்வியோ, அல்லது வேறுவிதமான வகையிலோ அங்கு ஒன்றுமில்லை. அங்கு மதபோதனையோ, வர்ணாச்ரமமோ, அல்லது அதுபோன்று வேறு எந்த விதமான கொள்கையும் புகுத்தப்படவில்லை. அங்குள்ள தரம் குறைந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. சென்ற நாலைந்து வருடத்திற்குள், அகில இந்திய பரீட்சைகளாகிய ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., ஐ.எப்.எஸ்., ஐ.ஆர்.எஸ். போன்ற பரீட்சைகளில் பாஸ் செய்கிறவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், திருவிதாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யம் எந்த ராஜ்யத்தையும் விட தாழ்ந்த தரத்தில் இல்லை. அதுமாத்திரமல்ல. திருவிதாங்கூர்-கொச்சி பல்கலைக் கழகத்தின் தரம் நம்முடைய ராஜ்யத்தின் பல்கலைக்கழகத்தின் தரத்தைவிடக் குறைந்ததல்ல என்று நிபுணர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். வேறுவித அரசியல் கண்ணோட்டம் இல்லை என்றால், இந்த ஷிப்ட் முறையை தவிர வேறு வழியில்லை. நம் நாட்டில் மட்டும் இல்லாது வேறு நாடுகளிலும்கூட இதைப்பற்றி யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும்போது நாம் நிச்சயமாக இதைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்து, இது தவிர வேறு வழி இல்லாத நிலையில், ஷிப்ட் ஸிஸ்டத்தைப் புகுத்தி, நம் நாட்டில் லட்சோபலட்ச குழந்தைகள் இன்று கல்வி இல்லாமல் இருக்கும்போது அவர்களுக்கு கல்வி புகட்டவேண்டிய நடவடிக்கைகள் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்று நான் எனது சொந்த சார்பில் கேட்டுக்கொள்கிறேன், கட்சியின் சார்பில் என்று சொல்ல முடியாது.

* Sri S. PAKKIRISAMI PILLAI : தலைவர் அவர்களே, இந்த வெள்ளை அறிக்கையின் மூலம், கல்விப் பாதையில் உள்ள பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றி தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய அளவில் நம் நாட்டிலுள்ள அறிஞர்கள் அத்தனை பேரும் ஒன்றுகூடி ஒரு உருவான வழியில் இதன் மூலம் தங்கள் கருத்துக்களை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு அத்தனை பேரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அதுமாதிரி, உதவி செய்த பேரறிஞர்களுக்கு நாம் நன்றி செலுத்த கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இது, ஒரு புதிய சகாப்தத்தை தமிழ் நாட்டில் உண்டாக்கியிருக்கிறது. இந்த ஒரு நிலைமையில் நம் நாட்டில் உள்ள பிற பகுதிகளில் இருப்பவர்களும் இதைப் பின்பற்றுவார்கள் என்ற நினைப்பும் நமக்கு இருக்கிறது. இந்த யோசனைகள் தவிர வேறு உருவான யோசனைகள் சொல்ல இப்பொழுது யாருக்கும் எண்ணமில்லை. ஆனால் இதை அமுலாக்கு

11-17 a.m.

[Sri S. Pakkirisami Pillai] [8th November 1957

வதற்குண்டான காலவரையை குறிப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நமக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தைக் கொடுக்கிறது. **1965–66**-ம் வருஷம் வரையிலே, தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லாக் குழந்தைகளும் ஐந்தாம் வகுப்பைப் படிக்கும் அளவிற்கு ஒரு வசதியளிக்க முடியும் என்கிறார் நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள். அவ்வளவு காலம் ஆகவேண்டுமா ? மற்ற இடங்களில் வெகு துரிதமாக செய்திருக்கிறார்களே, சீனாவில் எப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள், மற்ற நாடுகளில் எப்படி செய்திருக்கிறார்கள் என்ற கேள்விகள் எல்லாம் நம் மனதில் ஒரு சந்தேகத்தை எழுப்பியிருக்கிறது. ஆகவே' அப்படித் துரிதப்படுத்துவதற்கு, எவ்வளவுக்கெவ்வளவு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு அதைத் துரிதப்படுத்த முடியுமோ அந்த வழியில் நடவடிக்கை ஏன் எடுக்கவில்லை, ஏ ன்அப்படி எடுக்க மனம் வரவில்லை என்று நான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஐந்தாவது வகுப்பு வரைக்கும் **1965–66** ஆகவேண்டுமென்று சொன்னால், **11** வகுப்பு வரை வருவதற்கு இன்னொரு பத்து வருஷமாவது ஆகும். இன்னொரு பத்து வருஷம் என்று சொன்னால் ஒரு தலைமுறையாகும். ஆகவே, நம் தலைமுறையில் தமிழ்நாடு மக்கள், படித்தமக்கள் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் இருக்காது என்பதுதான் அர்த்தம். சமீபத்தில் நம்முடைய நண்பர்கள் பலர் சொன்னது மாதிரி கன்னியாகுமரி போன்ற பிரதேசங்கள் எந்த வழியில் மேன்மையடைந்திருக்கிறது என்பதை நான் ஒரு உதாரண வழியாக சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அந்த பகுதியில் சமீபத்தில் நாங்கள் போய் பார்த்தபொழுது மிஞ்சிறை என்ற இடத்தை போய் பார்த்தோம். சீதையை முன் சிறைவைத்த இடம் என்று அந்த இடத்தை சொல்லுகிறார்கள். அங்கே காட்டேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்ற ஒரு பகுதியை திறந்து வைத்திருகிறார்கள். அதன் கீழ் இருக்கின்ற பிள்ளைகள் ஆடு வளர்ப்பது எப்படி, மாடு வளர்ப்பது எப்படி, கோழி வளர்ப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றி கற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களோடு நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது அவர்களுடைய படிப்பு என்ன என்பதை பற்றி கேட்டேன். அவர்கள் பத்தாவது வரை படித்து பாஸ் செய்துவிட்டு இருப்பதாக சொன்னார்கள். இவ்விதம் பத்தாவது வரை படித்துவிட்டு மாடு வளர்ப்பது எப்படி என்று கற்றுக்கொள்வதற்காக அங்கு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி இதை பார்க்கும்பொழுது அந்த நிலைமையை ஏன் இதர நம்முடைய தமிழ் பகுதியில் வைக்கக்கூடாது என்கின்ற சந்தேகம் வெகுவாக கிளம்புகிறது. நம்முடைய தேசிய வளர்ச்சி திட்டங்களில் தமிழ்நாட்டவர் முன்னேறி வரும்போது அவர்கள்தான் முன்னணியில் நிற்பார்கள். இதர பகுதி மக்கள் பின்தங்க நேரிடும். ஆகவே அபிவிருத்தியான வழியில் வெகு துரிதமாக எந்தெந்த அளவுக்கு பணத்தை அதிகமாக செலவு செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்கு பணத்தை ஒதுக்கி எந்த அளவுக்கு விஸ்தரிக்கவேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு ஆக்கித்தான் தீரவேண்டும். அதுவரை அரசாங்கம் தான் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதாரணமாக மற்ற நாடுகளில் வருஷ கடைசியில் பட்ஜெட் வரும்போது எந்த தலைப்பில் பணம் செலவு செய்யவில்லையென்றாலும் அந்த தொகை பணத்தை எல்லாம் கல்விக்கே ஒதுக்கிவிடக்கூடிய ஒரு நியதி அங்கு இருக்கிறது. அந்த மாதிரி ஒரு நியதியை தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்திக்கொண்டால் நமக்கு வேண்டிய கல்வி திட்டங்களை வகுப்பதற்கும் துரிதமாக நிறைவேற்றுவதற்கும் வழியுண்டாகும். இன்னொன்று தேசீய அபிவிருத்தி திட்டத்தின் கீழ் பொது மக்களுடைய பணத்தை பெற்று கிராம பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த மாதிரியான நிலைமையில் நமது டாக்டர் சௌந்திரம் ராமசந்திரன் அவர்கள் நிறைய வேலைசெய்து இருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி கோவையிலும் ஒரு பகுதியில் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். வெறும் கிராம பள்ளிக்கூடங்கள் மாத்திரம் அதிகம் இருந்தால் போதாது. உயர் நிலை பள்ளிக்கூடங்கள் நாட்டில் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். பொது மக்கள் உயர்நிலை பள்ளிக்கூடங்களை கட்டுவதற்கு தயாராக இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அரசாங்கம் போதுமான ஒத்துழைப்பு அளித்தால் நாட்டிலுள்ள எல்லோருக்கும் உயர்தர படிப்பு ஏற்படுவதற்கு வசதி ஏற்படும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதோடு கூட சென்னையில் இன்னும் அநேக உயர்நிலை பள்ளிக்கூடங்கள் மிக அவசியமாக

வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது போதுமான அளவு உயர்நிலை பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. வருஷ ஆரம்பத்தில் பிள்ளைகள் எல்லாம் பள்ளிக் கூடங்களில் இடம் கிடைக்காமல் அவதிப்படும்படியான நிலைமையை பார்க்கும்பொழுது இன்னும் ஏன் அதிக உயர்நிலை பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தக் கூடாது என்று தோன்றுகிறது. இதற்காக என்ன முயற்சி அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ? ஏன் இந்த நிலைமையை உண்டாக்கிவிட வேண்டும். கார்ப்பரேஷன் அதிகாரிகளை கேட்டால் எங்களிடம் உயர்தர படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியதிட்டங்கள் ஒன்றும் கிடையாது. ஆரம்ப பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டுவதற்குதான் எங்களிடம் பணம் இருக்கிறது என்று அவர்களும் தட்டிக்கழித்து விடுகிறார்கள். இதற்கு பொது மக்கள் மத்தியில் கிளர்ச்சி ஏற்படவில்லை. அந்த மாதிரி எழுச்சி மக்களிடையே ஏற்படுவதற்கும் பொது அரசாங்கம் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னொன்று. சோஷியலிஸ மனப்பான்மையில் சமுதாயத்தை வளர்க்கவேண்டும் என்று நாம் சொல்லும்போது ஒரு பகுதி மாத்திரம் கல்வியில் அபிவிருத்தி அடைந்தால் போதாது. பிற்பட்ட பகுதியில் அதிக சிரத்தை எடுத்து வேலை செய்யவேண்டும். எவ்விதம் மற்ற காரியங்களில் பிற்பட்ட மக்களுக்கு எந்தவிதத்தில் சலுகை அளிக்கப்படுகிறதோ அந்த மாதிரி கல்வி நிலையங்களும் பிற்பட்ட பகுதிகளில் அதிகமாக ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். கிராம பள்ளிக்கூடங்களில் இலவச உணவுக்கு வசதி செய்திருப்பதாக சொன்னார்கள். இது மாத்திரம் போதாது. இவைகள் ஏழை குழந்தைகளுக்கு சௌகரியமாக இருந்தாலும்கூட அவர்களுக்கு உடை இலவசமாக அளிக்கவேண்டும். பாட புஸ்தகங்களும் இலவசமாக கொடுக்கவேண்டும். இவைகள் இல்லாவிட்டால் அந்த குழந்தைகள் சுத்தமாக இருக்க முடியாது. மேலும் இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் இருக்கும்படியான திட்டங்களை சட்டமாக்க வேண்டும் என்று சொன்னார் நிதி அமைச்சர். அவர்களின் அபிப்பிராயத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தயாராக இல்லை. ராஜாஜி அவர்கள் சொன்னது மாதிரி சட்டம் ஒன்றை உண்டாக்கிவிட்டு அதிலே திட்டத்தை போட்டு பூட்டி வைப்பதில் பிரயோஜனம் கிடையாது. இன்னும் விரிவாக மக்கள் மத்தியில் அபிப்பிராயங்கள் கிளம்பலாம். அந்த யோசனைகளையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவேண்டும் என்றும், இந்த மாதிரியான சட்டங்களை உண்டாக்கி அரசாங்க அதிகாரிகளிடத்தில் விட்டுவிடக்கூடாது என்று அவர்கள் எச்சரித்து இருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை உடனடியாகவே சட்டமாக்கக்கூடாது என்பதைதான் என்னுடைய யோசனை. கடைசியாக நம்முடைய லட்சியத்தில் எல்லா பிள்ளைகளும் அவர்கள் படித்து வெளியே போய் வேலை செய்வதற்கு அல்லது ஜீவனத்தை நடத்துவதற்கு சம்பாதித்து கொள்வதற்கு தகுதியாயிருக்கிற வயது வரையிலும் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற பிள்ளைகளை பராமரிக்கிற நிலையும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடைசியாக ஒரே ஒரு வேண்டுகோள். பிளானிங் கமிஷன் திட்டத்தின் கீழ் ஓராசிரியர் பள்ளிக்கூடங்களை வைத்து படிப்பு சொல்லிக் கொடுத்து வந்தார்கள். இப்போது அந்த S.S.L.C. படித்த ஆசிரியர்களை ட்ரெயினிங்குக்கு போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு 18 ரூபாய் ஸ்டைபெண்டாக கொடுத்து இரண்டு வருஷம் ட்ரெயினிங் பாஸ் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த இரண்டு வருஷத்தில் அவர்கள் குடும்ப பராமரிப்பு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர்கள் எப்படி சமாளிப்பார்கள் என்பதை பரிசீலனை செய்து இதை மாற்றிக் கொடுக்கும்படியான வசதியை செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, சோஷியலிஸ தத்துவத்தை வாழ்க்கைத் தத்துவமாக அனுபவிக்க வேண்டுமென்று துடித்துக்கொண்டிருக்கிற மக்களுடைய தாகத்தை தணிக்கின்ற முறையில் இந்த சட்டசபை முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்வித்திட்டம் பற்றிச் சிபாரிசு செய்யும் இந்த அறிக்கை இல்லை என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சோஷியலிஸ சமுதாயத்தை நம்முடைய வாழ் நாளிலேயே கண்டு விட வேண்டும் என்று வைராக்கியம் கொண்டிருக்கின்ற

நாம் நமது கல்வித் திட்டத்தை அதற்கேற்றவாறு மாற்றி யமைக்கவேண்டு மென்று ஏற்கெனவே ஒரு தடவை சபை முன்பாக குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதை மீண்டும் இங்கு எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன். சமதர்மம் என்பது சமுதாயத்தில் மலர்ச்சியுற வேண்டுமானால் முதலில் அது மக்களின் இதயத்தில் மலர்ச்சியுற வேண்டுமென்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு சமதர்ம எண்ணங்கள் மலர்ச்சி யுறுவதற்கு மனிதனின் இதயம், குறிப்பாக இந்தியப் பிரஜையின் இதயம், ஏற்ற இடம் என்பதில் எனக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது. மக்களின் உள்ளங்களில் மொட்டாக இருக்கும் சமதர்மத்தை மலரச் செய்யும் முறை யில் நம் கல்வித் திட்டங்கள் அமையவேண்டுமென்பதுதான் என் ஆலோ சனை ஆகும். சபை முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் சிபாரிசுகள் அதற் குரிய முறையில் இருந்திருக்குமானால், நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி யடைந் திருப்பேன். நான் பிரஜா ஸோஷலிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் இங்கே அங்கம் வகித்தபோதிலும், ஆட்சியாளர்களின் சோஷலிஸ சித்தாந்த நம்பிக்கை யில் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படச்செய்வதற்கு ஏதுவாக கல்வித் திட்டம் அமைந்திருக்கலாம். ஆனால் அறிக்கையிலுள்ள கல்வித் திட்டம் அவ்வாறு இல்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன என்று நான் யூகிக்கும்போது, பொது வாக கல்வித் துறையை நிர்வகிப்பவர்கள் நான் கனம் அமைச்சர்களை பற்றிச் சொல்லவில்லை.—முதலாளித்துவ எண்ணங்களில் தோய்ந்திருக் கிறார்கள் என்பதை என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. முத லாளித்துவ எண்ணங்களில் தோய்ந்தவர்கள் நிர்வாகத்தில் நிபுணர்களாக இருப்பதனால், அவர்களுடைய சிந்தனையில் உருவாகும் கல்வித் திட்டம் எதுவும், முதலாளித்துவக் கல்வித் திட்டத்தை அனுசரித்ததாகவோ, முதலாளித்துவ கல்வித் திட்டதை அனுசரித்துச் சென்று ஒருசில மாறுதல்களை இங்குமங்கும் செய்வதாகவோ இருக்குமேயன்றி, ஸோஷலிஸ லட்சி யத்தை நோக்கி மக்களை உந்திச்செல்லக்கூடியதாகவோ மக்கள் மனதில் ஸோஷலிஸ எண்ணங்கள் உதயமாகுமாறு செய்வதாகவோ அமையாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். கல்வித் துறையில் தாங்கள் நிபுணர்கள் என்று சிலர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ; கல்வித் துறையில் தாங்கள் தான் "அதாரிடி" என்ற நினைவில் அவர்கள் செயல்பட்டுக்கொண்டி ருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்வது தான் நியாயம் என்று அரசியல் வாதிகளும், மக்கள் மத்தியில் ஓரளவிற்குச் செல்வாக்குள்ளவர்களும்கூட, நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் நினைப்பது சரியல்ல என்று நான் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும். இன்றையதினம் கல்வித் துறையிலுள்ளவர்கள் நிபுணர்களாகவும் திறமையுள்ளவர்களாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள், நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் லட்சியத்திற்கேற்ற ஒரு கல்வித் திட்டத்தை அவர்களால் சமர்ப்பிக்க இயலாது என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார் கள். இப்போது இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சிபாரிசுகளை நோக்கும்போது, நாம் ஏற்றுக்கொண்ட லட்சியத்திற்கேற்ற சிபாரிசுகள் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டியாகவேண்டும். ஆகவே, முதன் முதலில், கல்வித் துறையை நிர்வகிப்பவர்கள் நம் லட்சியத்தில் நம்பிக்கையுள்ள வர்களாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் நம் கல்வித் திட்டங்களால் மாணவர்களை நல்ல மனிதர்களாகத் தயாரிப்பதற்கு இயலாது.

கல்வித்துறை சம்பந்தமாக நான் பல விஷயங்களைக் குறிப்பிடவேண்டும். எனக்கு அனுமதிக்கப்படும் நேரத்தில் அவைகள் எல்லாவற்றையும் நான் சொல்ல முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. சுமார் மூன்று மணி நேர அவகாசமாவது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் அவைகள் எல்லா வற்றையும் நான் சொல்ல முடியும். போதிய அவகாசம் இல்லாததால் அவைகளை நான் இப்போது சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதன்மையாக, ஆசிரியர்கள் கல்வித் துறையில் மிகவும் முக்கியமான வர்கள். "ஆசிரியர்கள் எந்த அளவிற்கு திறனுடையவர்களாக இருக்கி றார்களோ அந்த அளவிற்கு மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெறுவார்கள் ; எந்த அளவிற்கு ஆசிரியர்களின் சிந்தனையில் சமதர்ம எண்ணங்கள் வளர்ச்சி யுறுகின்றனவோ அந்த அளவிற்கு அவைகள் மாணவர்களின் உள்ளங் களிலும் பிரதிபலிக்கும்." என்பது நான் சொல்லாமலே சர்க்காருக்குத் தெரியும். ஆகவே ஆசிரியர்கள் விஷயத்தில் மிகுந்த கவனம்

8th November 1957] [Sri P. S. Chinnadurai]

செலுத்தவேண்டும். ஆசிரியர்கள் சமதர்ம எண்ணம் கொண்டவர்களாக ஆவதற்குரிய பயிற்சி அவர்களுக்கு இனிமேலாவது அளிக்கப்படவேண்டும். ஆசிரியர்கள்கூட உண்மையிலேயே உழைப்பாளிகள்தான். சாதாரண ஆலைத் தொழிலாளியின் சம்பளத்தைவிடக் குறைவான சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு பெரிய சேவையை செய்யும் ஆசிரியர்கள் உண்மையிலேயே சமதர்மப் பற்றுள்ளவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் உள்ளங்களில் சமதர்ம எண்ணங்கள் சுலபமாக வித்தூன்றி வளர முடியும். ஆசிரியர்களுக்கு சர்க்கார் சகல வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். நாட்டில் ஆசிரியர்கள் அதிகரித்தாலொழிய, நாம் விரும்பும், எல்லோருக்கும் கல்வியளிக்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தை பூரணமாக நிறைவேற்ற முடியாது. "கல்விச்சாலைகளை விஸ்தரிக்க ஆசிரியர்கள் போதவில்லை. வைத்தியசாலைகளை விஸ்தரிக்க டாக்டர்கள் போதவில்லை" என்ற நிலைமையை இப்போது நாம் அடிக்கடி பார்க்கிறோம்; கேள்விப்படுகிறோம். ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறையைப் போக்குவதற்காகத்தான் அரசாங்கத்தார் ஓராசிரியர் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தி எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்களை ஓராசிரியர்களாக நியமித்தார்கள். அவர்களை நியமித்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், அவர்களை பயற்சிக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று அரசாங்கம் நினைக்கிறது. அவர்கள் பயிற்சிக்குச் செல்லவேண்டுமென்ற நிலைமை இப்போது ஏன் ஏற்பட்டது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. பயிற்சி இல்லாமலே அவர்கள் மிகுந்த திறமையுடன் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள் என்று கல்வி இலாகா அதிகாரிகளே அரசாங்கத்திற்குக் குறிப்புகள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்பதை இப்போது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக்கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அவர்களை பயிற்சிக்கு அனுப்பினால்கூட அவர்களுக்கு ஓராண்டு காலம் பயிற்சி கொடுத்தால் போதுமானது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அண்மையில், ஆந்திர ராஜ்யத்திலும் மிக அருகாமையிலுள்ள கர்நாடக ராஜ்யத்திலும் அவர்களுக்கு பயிற்சிக் காலம் 9 மாதம் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஓராசிரியர்களுக்கு ஓராண்டு காலப் பயிற்சி போதுமானது. அவர்கள் ஏற்கெனவே அடைந்திருக்கும் அனுபவம் அவர்களுக்குப் பெரிதும் துணையாக இருக்கும் என்பதையும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பாடத்திட்டங்களைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதுசம்பந்தமாகவும் நான் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதல் மூன்று வகுப்புகளுக்கு வேண்டிய பாடப் புத்தகங்களைத் தாங்களே தயாரிப்பதற்கு இப்போது அரசாங்கத்தார் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். இதனைக் குறித்துக்கூட இந்தச் சபையில் கருத்து வேற்றுமைகள் இருந்தன. உண்மையிலேயே கல்வி அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமென்றால், பாடப்புத்தகங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முயலவேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆகவே, அரசாங்கத்தார் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த முதல் முயற்சி மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது என்பது என் அபிப்பிராயம். தனிப்பட்டோரிடத்தில் பாடப்புத்தகங்களைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பபை ஒப்படைத்தால் நாம் விரும்புகின்ற கருத்துக்கள் கொண்ட பாடப்புத்தகங்கள் ஒருபோதும் வராது. ஆகவே, அரசாங்கத்தின் மூலம் பாடப்புத்தகங்கள் ஒழுங்குபடுத்துவதுதான் சிறந்தது. முதல் மூன்று வகுப்புகளுக்கான பாடப்புத்தகங்களைத் தயாரிக்கும் காரியம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு அடுத்த மூன்று வகுப்புகளுக்கும் வேண்டிய பாட புத்தகங்களைத் தயாரிப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டுமென்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாடப்புத்தகங்கள் மூலமாகவே சமதர்ம எண்ணங்களை உண்டாக்கவேண்டும். அதற்குரிய முறையில் பாடப்புத்தகங்கள் தயாரிக்கப்படவேண்டுமென்று நான் குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதை நான் விவரித்துக்கூற முடியும். அதற்கு நேரமில்லாததால் இதை கனம் அமைச்சர் அவர்களே ஊகித்துக்கொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிடுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நாட்டின் பொதுமொழி எதுவாக இருக்கவேண்டுமென்பது மிகவும் முக்கியமானது. நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் கட்டாயமாகத் தமிழ்தான் பொது மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று

[Sri P. S. Chinnadurai] [8th November 1957

நாம் தீர்மானித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு அடுத்த ஸ்தானத்தை ஆங்கிலத்திற்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். மூன்றாவது ஸ்தானத்தைத்தான் ஹிந்திக்குக் கொடுக்கிறோம். "ஹிந்தி அல்லது I-ம் பாகத்தில் சேர்க்கப் பட்டிராத வேறு யாதொரு இந்திய மொழி" என்று அறிக்கையில் II-வது பிரிவில் X-வது தலைப்பின் கீழ் III-வது பாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. நான் இந்த சிபாரிசை ஏற்க இயலாதவனாக இருக்கிறேன். தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரையில் யாருக்குமே கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆனால், ஹிந்தியைப் பொறுத்தவரையில், தமிழுக்கு எந்த அளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோமோ அந்த அளவு முக்கியத்துவம் ஹிந்திக்கும் கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமும் துணிவும் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கு வாராதது ஏனோ, தெரியவில்லை. "நம் நாடு" என்று நினைக்கும்போது காஷ்மீர் எல்லையைத்தான் நான் நினைக் முடிகிறதே யொழிய வேறு எந்த எல்லையையும் என்னால் நினைக்க முடிய வில்லை. அதேபோல் "நம் சமுதாயம்" என்று சொல்லும்போது நான் இந்திய சமுதாயத்தைத்தான் சிந்தித்துப்பார்க்க முடிகிறதே யொழிய வேறு எந்த சமுதாயத்தையும் என்னால் சிந்தித்துப்பார்க்க முடியவில்லை. "முதல் ஸ்தானம், இந்திய சமுதாயத்திற்கு; முதல் ஸ்தானம், இந்திய நாட்டிற்கு—காஷ்மீரத்தை வடக்கெல்லையாகக்கொண் டுள்ள இந்திய நாட்டிற்கு" என்ற முறையில் சிந்தித்தால், தனி அந்தஸ்து பெற்ற ஒரு பொதுமொழி,—தேசீயமொழி,—நம் நாட்டிற்கு இருக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா? இந்த விஷயத்தை வேற்றுமை மனப்பான் மையுடன் இல்லாமல் ஒற்றுமை மனப்பான்மையுடன் சிந்திக்கவேண்டும். அரசியல் ரீதியாகக் கருத்து வேற்றுமைகள் வரலாம்; வரத்தான் செய்யும். ஆனால் அதை சமாளிக்க வேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

சீன மொழியில் இருக்கக்கூடிய இலக்கியங்கள் சிறந்தவையா என்பதில் சர்ச்சை இருக்கலாம். ஆனால், சபாநாயகர் அவர்களே, தாங்கள் சீன நாட்டில் சென்று பார்த்தால் அங்கே எங்கு பார்த்தாலும் ஒவ்வொரு யந்திரங்களின் நுட்பமான பாகங்களுக்கும், சைனா மொழி பதங்களையே உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைக் காண்பீர்கள். இன் னும் அதனை வளப்படுத்த முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சைனா வில் சைனா மொழியே தேசீய மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இங்கேயுள்ள அரசாங்கமும் அதைப்போலவே ஏன் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது? நம்முடைய நாட்டிற்கும் ஒரு பொது மொழி அவசிய மாக இருக்கிறது. அப்படி மொழி பொதுவாக இருப்பதற்கு ஹிந்தியை ஏன் ஆதரிப்பதற்கு தயக்கம் ஏற்படுகிறது என்று கேட்கிறேன். ஹிந் தியை ஏற்பதற்கு தயக்கம் இருப்பதற்கு அவசியமே இல்லை. இந்தியா விலுள்ள சகல ராஜ்ய மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய மொழியாகிய பொது மொழியைத்தான் நாமும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதுதான் என்னுடைய கருத்து. எதிர் காலத்தில் இது ஒரு முக்கியமான பிரச்னையாக இருக்கும். தமிழ் நாட்டில் உள்ள மாணவ மாணவியர் ஹிந்தி படிக்க வேண்டியது அவசியம். கேரள ராஜ்யம் ஆங்கிலத்தில் நம்மை முந்திக் கொண்டிருக்கிறது. பம்பாய் ராஜ்யம் கல்வித் துறையில் இரண்டாவது ஸ்தா னத்தை வகிக்கிறது. நாம் மூன்றாவதாக இருக்கிறோம். எதிர் காலத்தில் கேரளத்திற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் போட்டி—நல்லதற்கான போட்டி— ஏற்பட்டால் தமிழ் நாடு பின் தங்கிவிடக்கூடாது. ஆகவே இந்தியா வில் ஒரு பொது மொழி இருக்க வேண்டும் என்றால் அது ஹிந்தியாகவே இருக்க முடியும் என்பதும், அதை நாம் ஏற்க வேண்டும் என்பதும் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதை ஏற்பதற்குத் தயங்கினோமானால், அல்லது தவறுவோமானால், நமது எதிர்கால சந்ததியார்களுக்குப் பெருத்த கேட்டை விளைத்தவர்களாவோம். அதை ஏற்றுக்கொண்டால் நிச்சயமாக பிற்காலத் தில் தமிழ் நாடு மற்ற ராஜ்யங்களைவிட முன் நிற்க முடியும். இல்லா விட்டால் பின்னால் போய்க்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். இது விஷயமாக ஒரு திட்டவட்டமான துணிவு கொள்ளவேண்டும் என்று நான் அரசாங் கத்திற்குச் சொல்லுகிறேன். ஆளுகிற கட்சியினர் அரசியலில் செல்வாக்குப்

8th November 1957] [Sri P. S. Chinnadurai]

பெறவேண்டும் என்ற காரணத்திஞல் தயக்கம் காட்டக்கூடாது. ஆகவே திட்டவட்டமாக ஒரு துணிவுக்கு அரசாங்கம் வரவேண்டும். ஹிந்திக்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்காமல் இருப்பதை நாம் காண்கிருேம். அரசியல் காரணமாக பல பலவீனங்கள் இருந்தாலும் துணிச்சலாக இதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளேயும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளே இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Sri M. KALYANASUNDARAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதம் எனக்குப் புதிது அல்ல. ஏனென்ருல் இதன் அடிப்படை விஷயங்களேயெல்லாம் இதற்கு முந்தி சட்டசபையிலேயே வந்து விவாதிக்கப்பட்ட பிறகு ஒரு கமிட்டி அமைத்து அவர்கள் அறிவித்திருக்கக் கூடிய யோசனேகளேதான் இப்பொதுழுது நாம் விவாதிக்கிருேம். நாம் விவாதிப்பதின் நோக்கம் ஆரம்பத்தில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கூறியதுபோல் எந்த வகையில் இதை சட்டமாக இயற்றி கல்வியைப்பற்றி கட்டுப்பாடுகள் இடம் பெற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் விவாதிக்கிருேம் என்று சொன்ஞர். அம்மாதிரி ஒரு அடிப்படை சட்டத்திற்கு அவசியம் உண்டா என்ற பிரச்னேயை இப்பொழுது சபையிலிருந்து கிளப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்போலவே வெளியிலேயும் கிளப்பி இருக்கிருர்கள். இவைகள் எல்லாம் அவரவர்கள் தங்களுடைய மனோபாவத்திலிருந்து வருவது தான் என்று நினைக்கிறேன். இத்தகைய அடிப்படையான சட்டம் இல்லாத காரணத்திஞல் தான் பதினேழாம் நூற்ருண்டு மனப்பான்மையுள்ள முதல் மந்திரியும் கல்வி மந்திரியும் வந்து விட்டால் கல்வியின் கதி என்ன ஆகும் என்பதை நாம் சில வருடங்களுக்கு முன்பு பார்த்தோம். ஆரம்பக் கல்வி எந்த அடிப்பனை யில் மாற்ற முயற்சி நடந்தது என்பதும் ஒரு அடிப்படை சட்டம் இல்லாத காரணத்தால் ஒரு மந்திரி அவர் விரும்புகிற மாதிரி கல்வி திட்டத்தை மாற்றி அமைக்கலாம் என்ற நிலேமை ஏற்பட்டதும் நமக்குத் தெரியும். அப்பேற்பட்ட ஆபத்து இப்போழுது ஏற்படக்கூடாது. அந்த அடிப்படையில் ஒரு சட்டம் இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து சென்ற சட்டசபையில் பல அங்கத்தினர்கள் ஒரு அடிப்படை சட்டம் வேண்டும் என்று கூறிஞர்கள். அந்தக் கோரிக்கையின் விளேவாகவே இந்த வெள்ளே அறிக்கை வந்து அதன் விவாதம் நடைபெற்று வருகிறது. இது ஒரு மந்திரியின் விருப்பம் மட்டும் அல்ல. அவருடைய சொந்த அபிப்பிராயமும் அல்ல. அவருடைய சொந்தக் கருத்துக்கள் இந்த திட்டத்தில் இடம் பெறவில்லே என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆகவே ஒரு அடிப்படையான சட்டம் வரவேண்டியது அவசியம் என்பதை நானும் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். வெளியில் இருக்கக் கூடிய கிளர்ச்சியின் காரணமாக இந்த விஷயத்தை விட்டு விடக்கூடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். கிளர்ச்சி பிரமாதமாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லே. ஆரம்பக் கல்வியை உருவாக்குவதில் அடிப்படை சட்டம் கொண்டு வரும் முயற்சியை நான் ஆதரிக்கிறேன். 11-44 a.m.

அதே சமயத்தில் சட்டம் இயற்றுவதஞல் மட்டும் நம்முடைய கல்விப் பிரச்னேயைத் தீர்த்துவிட்டதாக நாம் திருப்தி அடைய முடியாது. இந்த சட்டத்தை எந்த அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்போகிருேம் என்பதைப் பொருத்துதான் இந்த சட்டம் உபயோகமானதாக இருக்கும். இருக்கும் குறைபாடுகளே நிவர்த்தி செய்தால்தான் இந்த சட்டம் உபயோகமாக இருக்கும். குறைபாடுகளே நிவர்த்தி செய்வதற்குத்தான் இந்த சபையில் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படியேதான் நம் முன்ஞல் அடிப்படையான நோக்கங்களே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலவற்றை என் கட்சியின் சார்பாக தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இது விஷயத்தில் நிதி மந்திரியாகவும் அதே சமயத்தில் கல்வி மந்திரியாகவும் இருக்கக் கூடியவருக்கு பல சங்கடங்கள் ஏற்படலாம். நிதி மந்திரி என்ற வகையில் அவர் நிதியைக்கொடுக்க கொஞ்சம் தயங்கலாம். ஆஞல் கல்வி விஷயத்தில் அவர் முக்கியமாக கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படிப்

பட்ட கஷ்டங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் கல்வி விஷயத்தில் கல்வியைப் பற்றி பேசக்கூடிய சமயத்தில் அவர் நிதி மந்திரி என்பதை மறந்து பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சட்டம் இயற்றி விட்டால் மட்டும் போதாது. சட்டத்தில் கொடுக்கக் கூடிய உரிமை, குழந்தைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய ஆசிரியர் களுடைய தரம் உயராமல் இருக்கிறது. சட்டத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய காலத்தில் ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தின் மூலம் அவர்களுக்கு ஏதாவது பலன் கிடைக்கிறதா என்பதையும் அவர் உணர வேண்டும். பணச் செலவை மட்டும் கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆசிரியர்களுடைய தரத்தை உயர்த் துவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் நாம் கோரிய பலன் ஏற்படாது. இப் பொழுது ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் மிகக் குறைவு ஆசிரியர்களுடைய தரம் உயரவில்லை என்று நம்முடைய பிரதம மந்திரி கூட சொல்லி இருக்கிறார், வேறு யாரும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. வேறு யாராவது சொல்லியிருந்தால் அதைப் பற்றி அக்கரை எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருக்கலாம். அதனால் ஆசிரியர்களுடைய தரத்தை உயர்த்த வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு சமீபத்தில் மற்ற சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுத்ததுபோல் பனிரெண்டு ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டி ருக்கிறது. அப்படிக் கொடுக்கும்போது பஞ்சப்படியாகவும் ஸ்பெஷல் "பே" யாகவும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படிக் கொடுத்திருப்பதில் சர்வீஸ் அதிக மாக உடையவர்களுக்கு இந்தப் பலன் கிடைக்காமல் இருக்கிறது. அதனால் அவர்களிடத்தில் ஒரு அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது சர்வீஸ் அடைந்தவர்களிடத்தில் ஒரு அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. பனிரெண்டு ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருந்தும் அவரவர்களுடைய சர்வீசுக்குத் தக்கபடி இந்த ஐந்து ரூபாய் சம்பளத்தை உயர்த்திக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் குறைகளை எல்லாம் சட்டம் இல்லாமல் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து மனக்கசப்புக்கு இடம் கொடுக்காமல் இந்தப் பிரச்னையை சுலபமாக தீர்த்து விடலாம். அதனால் அதிகப்படியான பணச்செலவும் ஏற்படாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

நம்முடைய ஆசிரியர்களுக்கு குறைந்த பட்ச வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் போதுமான சம்பளமாவது கொடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். ரூ. 100 சம்பளம் என்பது பெரிய விஷயமல்ல. ஆசிரியர்களுடைய வாழ்க்கை கேவலமாக இருந்து, அவர்கள் படக்கூடிய கஷ்டத்தை பார்க்கும்போது, அப்படி மனம் உடைந்திருக்கும் அந்த உபாத்தியாயர்களிடம் சிறு வயதுள்ள குழந்தைகள் சிக்கினால், அக்குழந்தைகளுக்கு எப்படி உற்சாகம் ஏற்படும் ? ஆசிரியர்களுடைய வாழ்க்கைநிலை உயர்த்துவதற்கு தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டியது அவசியம்.

சமீபத்தில் ஓராசிரியர் பள்ளிகளை அவசர அவசரமாக அமைத்தார்கள். அவைகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் தாங்கள் விரும்பக்கூடிய சமயத்தில் பயிற்சிக்கு அனுப்பப்படுவது இல்லை. அவர்கள் விரும்பாத சமயத்தில் அனுப்பப்படுகிறார்கள். ஐந்து வருஷ சர்வீஸ் ஆன ஆசிரியர்கள் கூட இரண்டு வருஷப் பயிற்சி பெறவேண்டுமென்று அனுப்பப்படுகிறார்கள். அந்தப் பயிற்சிக் காலத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடியது மாதமொன்றுக்கு 18 ரூபாய். இதனால் பெரிய அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக் கிறது. பயிற்சிக் காலம் இரண்டு வருஷம் இருக்கவேண்டுமா என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும். அப்படிப் பயிற்சிக் காலம் இரண்டு வருஷமாக இருப்பதால் அரசாங்கத்திற்குப் பணச் செலவு அதிகமாக ஏற்படுகிறது என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். பயிற்சிக் காலத்தை எதற்காக இரண்டு வருஷம் என்று வைத்திருக்கவேண்டும் ? எஸ். எஸ். எல். ஸி. படித்தவர்களைத்தான் ஆசிரியர்களாக எடுப்பது என்ற கொள்கை இனி வரக்கூடிய காலத்திலாவது வற்புறுத்தப்படவேண்டும். எஸ். எஸ். எல். ஸி.க்குக் குறைந்த படிப்பு உள்ளவர்கள் வேறு வேலைக்கு வேண்டு மானால் போகட்டும். ஆனால், இனி தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள் எஸ். எஸ். எல். ஸி.க்கு மேல் தேறினவர்களாகவும், செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்றவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் முடிவு எடுக்கவேண்டும். அப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தால்தான் தரம் உயர்ந்த

8th November 1957] [Sri M. Kalyanasundaram]

ஆசிரியர்கள் கிடைக்கமுடியும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இரண்டு வருஷப் பயிற்சி அவசியம் இல்லே. ஒரு வருஷப் பயிற்சி போதும். ஆசிரியராக இருக்கிறவர்கள் எஸ். எஸ். எல். ஸிக்கு அதிகமாகப் படித்தவர்கள் தான் இருக்கவேண்டும். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு இரண்டு வருஷத்திற்கு பயிற்சி அவசியம் இல்லே. இரண்டு வருஷப் பயிற்சி அளித்துவிட்டால், ஆசிரியர்களுடைய 30 வருஷ சர்வீஸ் காலத்தில் வேறு பயிற்சியே அவர் களுக்கு அவசியம் இல்லே என்று மந்திரி அவர்கள் சொல்லமாட்டார்கள் என்று நான் நினேக்கிறேன். இரண்டு வருஷப் பயிற்சியை ஒரு வருஷ மாகக் குறைத்து, வேண்டுமாளுல் பத்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை ஆசிரியர்களுக்கு "ரெப்ரஷர் கோர்ஸ்" அடிக்கடி கொடுப்பதற்கு அவசியம் இருக்கிறது. கிராமத்தில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுடைய அறியாமையைப் பார்க்கிறபோது, அவர்களேக் குறை சொல்லமாட்டேன். நம்முடைய கல்வி முறைகளேப் பற்றித்தான் குறை சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்று நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பயிற்சிக் காலத்தை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் குறைக்கவேண்டும். ஒரு ஆசிரியருக்குப் பயிற்சிக் காலத்தைக் குறைப்பது, மற்ற ஆசிரியர்களுக்குக் குறைப்பதில்லே என்ற நிலே இருக்கக்கூடாது. அத்தோடு பயிற்சி பெற்ற காலமும் அவர்களுடைய சர்வீஸோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்று நான் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய குறைகள் நீங்குவது ஒரு புறம். இன்னெரு முக்கியமான குறை—ஒரு ஆசிரியர் எத்தனே குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது. இந்தச் சிபார்சில் கண்டுள்ளபடி நடை முறைக்கு வருமாளுல், குழந்தைகளின் கல்வித் தரம் மிகவும் பாதிக்கப் படும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஒரு ஆசிரியர் 40 குழந்தை களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சிபார்சு செய்திருக் கிருர்கள். இரண்டாவது ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட வேண்டுமாளுல் 79 குழந்தைகள் ஆகும் வரைக்கும் காத்திருப்பார்கள். ஒரு ஆசிரியர் 79 குழந்தைகள் வரையில் கவனிக்கவேண்டும், அதுவும் 1-வது வகுப்பி லிருந்து 5-வது வகுப்பு வரை, என்பது சிறு குழந்தைகளுக்கு கல்வி புகட்டுவது மிகவும் பாதிக்கப்படும். ஐந்தாவது வகுப்பு வரையிலும் குழந்தை களின் எண்ணிக்கை 25 என்ருவது குறைக்கப்படவேண்டும். வேண்டு மாளுல் படிப்படியாக அதற்குப் பிறகு அதை உயர்த்திக்கொண்டு போகலாமே யொழிய, சிறு குழந்தைகளேக் கவனிக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களே இவ்வளவு அதிகமான எண்ணிக்கையுள்ள குழந்தையைக் கவனிக்கச் சொல்வது சரியாகாது. கல்வித் தரத்தை அது மிகவும் பாதிக்கும் என்று நான் வலியுறுத்தி எடுத்துகாட்ட விரும்புகிறேன்.

கல்வி முறையை எடுத்துக்கொண்டால், . ஆதாரக் கல்விமுறை, சாதாரணக் கல்வி முறை என்று இரண்டு முறைகள் இருக்கின்றன. ஆதாரக் கல்வி முறை லட்சியத்தின் அடிப்படையில் கல்வித் திட்டம் அமைந்திருக்கிறதா என்பது ஒரு விஷயம். ஆளுல், நீண்ட காலமாக ஆதாரக் கல்வி முறையையும் ஆதாரக் கல்வி முறையல்லாத பழைய முறையையும்—அதாவது பேஸிக் அண்டு நான்-பேஸிக் ஸிஸ்டம்— ஆகிய இரண்டையும் ஒன்று சேர்க்கப் போவதாகச் சொல்லுகிருர்கள். இப்படி ஒன்றுசேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்கிருர்களே தவிர, அதற்கு ஒரு கால வரையறை நிர்ணயித்து, அதற்குள் இரண்டையும் ஒன்ருக இணேக்கும் திட்டம் கொண்டு வரவில்லே. ஆதாரக் கல்வி முறை என்ற பேரால் சில குறிப்பிட்ட தொழில்கள் மூலமாகத்தான் கல்வி புகட்டுவது என்று இருக்கக்கூடாது, என்று முந்திய சட்டசபையில் இதைப் பற்றிப் பேசக் கூடிய சமயத்தில் கல்வி அமைச்சர் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிருர். ஆதாரக் கல்வி முறை என்ருல் குருட்டுத் தனமாக ஒரு தொழிலின் மூலமாக கல்வி புகட்டவேண்டுமென்ற எண்ணம் அல்ல. தொழில் மனேபாவம், விஞ்ஞான மனேபாவம் குழந்தைகளுக்கு வளர வேண்டு மென்ற கண்ணேட்டம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறது என்று அவர் உறுதி மொழி கொடுத்திருக்கிருர். அதே கொள்கைதான் இப்பொழுது

[Sri M. Kalyanasundaram] [8th November 1957

சர்க்காருக்கு ஆதாரக் கல்வி முறையைப்பற்றி இருக்கிறது என்று நம்புகிறேன். சீக்கிரம் இணைக்கவேண்டும் என்று நான் வலியிறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்குள்ளே இந்த வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வி பயிற்சிக்குச் சென்று திரும்பி வரும் ஆசிரியர்கள் உற்சாகத்தோடு இப் பொழுது திரும்பி வருவது இல்லே. இஷ்டப்படாத வேலையைச் சொல்கிருர்கள், வழக்கமான வேலையைச் செய்யச் சொல்கிருர்கள், அதனுல் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லே என்ற குறை இருக்கிறது. அதை மந்திரி அவர்கள் மனதில் வைக்கவேண்டும் என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இதற்கெல்லாம் மேலாக, ரிப்போர்ட்டிலே மிகவும் சர்ச்சைக்குக் காரணமாக இருக்கக்கூடியது மொழிப் பிரச்னே. எந்த எந்த மொழிக்கு எந்த எந்த ஸ்தானம் அளிக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயிப்பதில் நமக்கு ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது. மொழிக் கமிஷனுடைய அறிக்கை விவாதிக்கப்பட்டு, அது சம்பந்தமாக நம்முடைய ஜனதிபதி என்ன முடிவு எடுக்கப்போகிருர் என்று தெரிந்தால் திட்டவட்டமாக நாம் பேசமுடியும். அப்படி இல்லாத சமயத்தில் எந்த அபாயம் வரக்கூடும் என்பதற்காகத்தான் நாம் யோசனே சொல்லக்கூடிய முறையில்தான் நம்முடைய யோசனேகள் இருக்க முடியும். அதில் முக்கியமாக கல்லூரியில் போதனமொழி எது வாக இருக்கப்போகிறது என்பதைப் பொறுத்துத்தான் ஆரம்பக் கல்விக்கு என்ன அங்கம் கொடுக்க முடியும் என்று யூகிக்க முடியும். கல்லூரியில் நிச்சயமாக தாய் மொழி மூலமாகத்தான்—ரீஜினல் லாங்க்வேஜ்—என்ப தற்குத் தாய்மொழி என்ற வார்த்தையை உபயோகப்படுத்துகிறேன். எந்த உயர்தரப்படிப்பாக இருந்தாலும், விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்ப படிப்பு எதுவாக இருந்தாலும், தாய்மொழியிலே சொல்லிக்கொடுக்கப்படும் என்ற கொள்கைக்கு சர்க்கார் திட்டவட்டமாக வந்துவிட்டால் மற்ற முடிவுகள் எடுப்பது சுலபமாக முடியும். அதில் தயக்கம் இருக்கும் வரை நாம் மற்ற விஷயங்களிலே சுலபமாக முடிவு எடுப்பது கஷ்டம்தான்.

நம்முடைய கல்வித் திட்டத்திலே தமிழுக்குரிய இடம் கொடுத்திருப்ப தாக நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். சர்க்காருக்கு இருக்கும் அதிகாரத்தை உபயோகப்படுத்தி எந்த எந்த இடங்களில் இடம் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் தமிழ் இருக்கும், அதுதான் சர்க்காருடைய கொள்கை என்று நான் உணருகிறேன். அதற்குரிய சட்டங்கள் ஏற்கெனவே இங்கு இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட வரை ஆட்சிமொழி தமிழாக இருக்கும், படிப்படியாக வளர்ந்துவறும் என்ற நம்பிக்கை ஊட்டக்கூடிய முறையில் சில நடவடிக்கைகள் எடுத்திருப் பதை நான் வரவேற்கிறேன். இருந்தபோதிலும், கல்லூரிகளில் ஆங்கிலம் இன்னும் நீண்ட காலத்திற்கு இருக்கும் என்ற அபாயம் இருக்குமானல், இதனுல் முரண்பாடு ஏற்படும். எஸ். எஸ். எல். ஸி. வரை தமிழில் எல்லாப் பாடங்களேயும் படித்துவிட்டு திடீரென்று அங்கு எல்லாப் பாடங் களேயும் ஆங்கிலத்தின் மூலமாகக் கற்கவேண்டுமென்ற நிலேமை ஏற்படும் போது நம்முடைய கல்வியின் தரத்திற்கே ஆபத்தை உண்டாக்கும் என்ற காரணத்தால், ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக தமிழையே கல்லூரியில் போதன மொழி ஆக்கவேண்டியது, அதுவும் துரிதமாக வரவேண்டியது அவசியம். அதன் பிறகுதான் இந்திக்கு என்ன இடம் கொடுக்க முடியும் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். இப்பொழுது பல சந்தேகங்கள் ஏற்படுகின்றன. தமிழுக்கு முதல் இடம் கொடுத்துவிட்டபோதிலும், இந்தியோ அல்லது வேருெரு இந்திய மொழியோ இரண்டாவது இடம் பெற்று, மூன்ருவது இடம் ஆங்கிலம் அல்லது இந்திய மொழி அல்லாத வேருெரு மொழிக்குக் கொடு த்து, இப்படியாக மூன்று ஸ்தானங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதனுல் நடைமுறையில் என்ன ஆகும் என்பதை நண்பர் சின்னதுரை அவர்கள் பேசியபோது எடுத்துச் சொன்னுர்கள். மந்திரி அவர்கள் தைரியம் இல்லாமல், நம்முடைய தேச ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டி, இந்தியும் இருக்கவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்தினேனு? என்று கேட்டார்கள். அப்படி நான் நினேக்கவில்லே. மந்திரி அவர்களுக்கு அதுதான் மனதில் இருக்கும். ஆனல், காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்ப, இந்தி கூடவே

8th November 1957] [Sri M. Kalyanasundaram]

கூடாது என்று சொல்லாமல், இந்தி அல்லது வேறு எதாவது ஒரு இந்திய மொழி என்று சொல்லியிருக்கிருர்கள். வேறு ஒரு இந்திய மொழி என்ருல் எந்த மொழியைச் சொல்லிக் கொடுக்கப்போகிருர்கள்? ஐந்து லட்சம் குழந்தைகள் படிக்கும் நம் ராஜ்யத்தில், 4 லட்சம் குழந்தைகள் இப்பொழுது இந்தி படித்துக் கொண்டிருக்கிருர்கள். இந்திக்கு இருக்கவேண்டிய இடத்தை எற்கெனவேயே கொடுத்து விட்டார்கள். எற்கெனவே இருக்கக்கூடிய விஷயத்தைத்தான் இந்த அறிக்கையிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிருர்களே தவிர, வேறு விஷயம் அல்ல. இந்திக்கு எதிராக நடக்கும் கிளர்ச்சிக்குப் பயந்து, அதை எப்படி சொல்லலாம் என்று யோசித்து, நாசூக்காக "ஹிந்தி அல்லது வேருெரு இந்திய மொழி" என்று சொல்லியிருக்கிருரே தவிர, இந்தியின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துவிட்டதாக நான் நினைக்கவில்லை. இந்தியை எதிர்ப்பவர்களைப் பார்த்து. . . .

The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM : என்னுடைய "கருத்து" என்று கனம் அங்கத்தினர் வலியுறுத்துவதற்குப் பதிலாக, "கமிட்டி சொல்லியிருக்கிற கருத்து" என்று அவர் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

Sri M. KALYANASUNDARAM : ஆகையினுலே ஹிந்தி எதிர்ப்பாளர் களுக்கு பயந்து ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று மந்திரி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிருர்கள். எத்தனை பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்கள் தெலுங்கு கற்றுக்கொள்கிருர்கள், மலையாளம் கற்றுக்கொள்ளுகிருர்கள், அல்லது பெங் காலி கற்றுக் கொள்கிருர்கள்? நமது பள்ளிக்கூடங்களிலெல்லாம் ஹிந்தியைத் தான் சொல்லிக்கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை எற்படும். அதே போல் "ஆங்கிலத்தை மட்டும் நான் சொல்லவில்லை, ஆங்கிலம் அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று சொல்லி, கல்யாணசுந்தரம் வேண்டுமானுல் ரஷ்ய மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று குறிப்பாகச் சொன்னுர். எனக்கு ரஷ்ய மொழியில் ஒன்றும் மோகம் இல்லை. ரஷ்ய மொழியாக இருந்தாலும் சரி, ஆங்கிலமாக இருந்தாலும் சரி, சீன மொழியாக இருந்தாலும் சரி, எந்த மொழி தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு உபயோககரமாக இருக்கிறதோ அதைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதை ஒரு அரசியல் "பாயிண் டாக" எடுத்து, அரசியல் "டிபேடிங் பாயிண்டாக" எடுத்து வெற்றி பெறுவதிலே பிரயோசனமில்லை. ஆங்கில மொழிக்கு நாம் விரோதிகள் அல்ல. ஆங்கிலம் இருக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆங்கி லத்தைப் பற்றி ஒரு சிலர் வற்புறுத்தி சொல்லுவதற்கும், ஹிந்தியை ஒரு சாரார் எதிர்ப்பதற்கும் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இருக்கிறது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். தமிழ் நாட்டில் மாணவர்கள் படிப்பது உத்தியோகத்திற்காகத்தான் என்ற நிலைமை மாருத காரணத்தினுல், ஹிந்தியைப் படித்தால்தான் உத்தியோகம் என்ற நிலைமை எற்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று அஞ்சித்தான் ஹிந்திக்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது, தமிழ் நாட்டிலே. ஹிந்தி எதிர்ப்பினுல்தான் சிலருக்கு ஆங்கில பக்தி எற்படுகிறது. அதனுல் ஆங்கிலத்தை ஆதரிப்பவர்களெல் லாம் ஹிந்தியை எதிர்க்கிருர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் ஆங்கில மோகத்தை அவர்கள் ஆயஸு வரையிலும் மாற்றமுடியாது. ஆங்கிலத்தில் மோகம் கொண்டவர்கள் அறிவு வளர்ச்சி ஆங்கிலத்தினுல் தான் எற்படும், அறிவு வளர்ச்சி தங்கள் எகபோக உரிமையாக இருக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையுடன் கல்லூரிகளில் மட்டுமல்லாமல் ஆட்சி மொழியும் ஆங்கிலமாக இருக்கவேண்டும், மத்திய சர்க்கார் இன்னும் மற்ற ராஜ்யங்கள் தேசம் பூராவும் ஆங்கிலமே ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னுல் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை. ஆனுல அந்தக் கூற்றுக்கு நாட்டில் ஒரு போதும் ஆதரவு இருக்காது. ஹிந்தி புகுத்தப்படும் முறையைப் பற்றி பயம் இல்லை. அதில் நம்முடைய சர்க்கார் ஜாக்கிரதையாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. எனென்ருல் ஹிந்தி புகுத்துவதை அவர்கள் எதிர்ப்பதாக இருந்தாலும், இல்லாவிட்டா லும் எப்படியும் தேர்தலில் மக்களிடம் வோட்டுக்குப் போகவேண்டும், நம்முடைய நிதி அமைச்சர் புத்திசாலி, அது விஷயத்திலே கவனமாக

[Sri M. Kalyanasundaram] [8th November 1957

இருப்பார் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். எதிர்க்கட்சியின் கிளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்பதற்காக அவர் ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எதிர்க்கட்சி, சர்க்கார் கட்சி என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் ஹிந்தி புகுத்துவதன் முறையைப் பற்றி நாம் உஷாராக இருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஹிந்தியைப் படிக்கக்கூடாது, போதிக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. தமிழுக்கு முதல் இடம் கொடுத்துவிட்டு, ஹிந்தியைப் படித்தால் நமது தேசிய ஒற்றுமைக்கு நல்லது என்று சொல்வார்களேயானால் அதற்கு எதிர்ப்பு இருக்க முடியாது. ஆனால், ஹிந்தியைப் படித்தால்தான் ராஜ்ய சர்க்காரிலும் மத்திய சர்க்காரிலும் உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்ற முறையை அடியோடு எதிர்ப்போம். ஹிந்தி மொழி ஒன்று மட்டும் தேசீய மொழி இல்லை. பதினான்கு மொழிகள் சேர்ந்து தேசீய மொழி என்று அரசியல் சட்டம் திட்ட வட்டமாக கூறியிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது ஹிந்தி மொழியை மட்டும் ஏன் ஆட்சி மொழியாக அவசரப்பட்டு திணிக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்? தபால் கார்டுகள்கூட ஹிந்தியிலே அச்சடித்திருப்பதைக் காணும்பொழுது ஹிந்தி தெரியாத மக்களிடையே ஹிந்தியைப் பற்றி கவலையும் பயமும் ஏற்படுவது சகஜம். மத்திய சர்க்கார் ஹிந்தி மொழியை எப்படியாவது ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக தேசம் பூராவும் புகுத்த வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தால் அது தேசத்தின் ஒற்றுமைக்கே விரோதம் வளர்க்கக்கூடும். தமிழ் நாட்டில் மட்டும் ஹிந்திக்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது என்பதில்லை. வடநாட்டிலும் குஜராத்தி, மஹாராஷ்டிரம், பஞ்சாப், வங்காளம் போன்ற மொழி பேசுகிறவர்கள் ஹிந்தி புகுத்துவதை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்திருப்பதை மத்திய சர்க்கார் உணரும். அதற்குப் பிறகும் மத்திய சர்க்கார் தங்களுடைய கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ள வில்லையென்றால் ஹிந்தி சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவர்கள் கொள்கை மக்களால் முறியடிக்கப்படும். தமிழ் நாட்டில் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் எல்லோரும் இது விஷயத்தில் ஒன்றுபட்டு நிற்கவேண்டு மென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அதே சமயத்தில் ஹிந்தியை இரண்டாம் மொழியாக வைத்திருந்தாலும் அதற்கு பரீக்ஷை வைத்து அதில் தேறவேண்டும் என்று கட்டாயம் இருக்கக் கூடாது. எழாவது வகுப்பிலே தமிழ், ஹிந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளையும் படிப்பது கஷ்டமாக இருக்கும் என்று சிலர் அபிப்பிராயப் பட்டார்கள். ஆனால் மூன்று மொழிகள் படிப்பது கஷ்டமாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. நாகரீகத்தில் சிறந்த நாடுகளில் தாய்மொழியுடன், அந்தத் தேசத்திலே இருக்கக்கூடிய இன்னொரு மொழி, பொதுவாக உலகத்திலே முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மற்றொரு மொழி ஆகிய மூன்று மொழிகளையும் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். முதலாளித்துவ நாடுகளாக இருந்தாலும் சரி, சோஷலிஸ்டு நாடுகளாக இருந்தாலும் சரி, அங்கே மாணவர்கள் 3 மொழிகள் படிக்கிறார்கள். தாய் மொழியைத் தவிர இதர மொழிகளை அறிவு வளர்ச்சிக்காக கற்றுக்கொள்ளுகிறார்களே தவிர, வேறு நோக்கத்தோடு அல்ல. அம்மாதிரி அறிவு வளர்ச்சிக்காக இதர மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளலாம், வேறு நிர்ப்பந்தம் கிடையாது என்ற நிலைமை நம் நாட்டிலும் ஏற்படுமேயானால் ஹிந்தியையும் ஆங்கிலத்தையும் மக்கள் ஆர்வத்தோடு கற்றுக்கொள்வார்கள். அப்படியில்லாமல், ஹிந்தி படித்தால்தான் உத்தியோகம் என்ற முறையில் ஹிந்தி புகுத்தக்கப்படக் கூடாது. எஸ். எஸ். எல். ஸி. பரீக்ஷையில் ஹிந்தியில் மார்க் வாங்கித் தேறவேண்டுமென்ற கட்டாயம் கூடாது. ஹிந்தியில் பரீக்ஷையே கூடாது. மார்க்கே கூடாது. பின்னால் மாணவர்கள் கல்லூரிக்குப் போகும்பொழுதோ அல்லது மத்திய சர்க்கார் வேலைக்குப் போகும்பொழுதோ, வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு ஹிந்தியில் போதுமான பயிற்சி இருக்கிறதா என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு விசேஷ பரீக்ஷை வைக்கலாம். எஸ். எஸ். எல். ஸி. வரையிலும் தமிழுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய முக்கியத்துவம் சிறிதும் மாறுபடக்கூடாது. ஹிந்தி அல்லது ஆங்கிலம் அல்லது மற்ற மொழி என்பதில் தமிழுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய முக்கியத்துவம் சிறிதும் மட்டுப்படக்கூடாது என்பது என்னுடைய யோசனை. இதன் மூலம் ஹிந்திக்கும் தமிழுக்கும், ஆங்கிலத்திற்கும் ஹிந்திக்கும் உள்ள தகராறை

தீர்க்க முடியும். உண்மையிலேயே அரசாங்கத்திற்கு தமிழை வளர்ப்பதில் நடைமுறையில் ஆர்வம் இருக்குமானால், முதலிலே ஆங்கில ஆசிரியர்களுக்கும் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நடைமுறையில் ஒழித்துக் கட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மூன்று நாட்களாக கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றி நல்ல முறையிலே விவாதம் நடந்தது. இந்த விவாதத்தில் சபையின் முன் இருக்கும் திட்டத்திற்கு பெரும் அளவில் ஆதரவு கொடுத்ததற்காக அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் என்னுடைய நன்றியையும், நன்றியுடன் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பெரிய அளவில் என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன். ஏனென்றால், சில மாறுபட்ட யோசனைகளும் சொல்லப்பட்டன. பொதுவான கருத்தைப் பொறுத்த வரையில், நான் விவாதத்தைக் கேட்டவரையில், அதைப் புரிந்துகொண்ட வரையில், அடிப்படை வேற்றுமைகள் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. கருத்துகளை நிறைவேற்றுவதிலே சில மாற்று யோசனைகள் இருக்கின்றன என்பது பற்றி சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். நான் அந்த யோசனைகளை ஆலோசனை செய்து பார்க்கவேண்டுமென்ற முறையிலே அவைகளைப் பற்றி சொல்லி நிறுத்திக்கொள்கிறேன். 12–7 p.m.

இத்தனை பேர்கள் பேசியதில், சின்னதுரை அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலே அடிப்படையிலேயே இந்தத் திட்டத்தைதான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், அவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களோ அந்தக் கட்சிக்கு இதற்கு முன்பு தலைவராக இருந்த டாக்டர் கே. பி. மேனன் அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தை பரிசீலனை செய்து பார்த்து முடிவு செய்ததிலே பங்கு கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தான். கையெழுத்து போடுகிற காலத்தில் வேண்டுமானால் அவர்கள் வேறு ஒரு ராஜ்யத்திற்கு சென்று விட்டார்களே தவிர, இந்தத் திட்டத்தை அலசிப் பார்க்கும்போது அவர்கள் முழு மனதுடன் இந்தத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்ற செய்தியை மட்டும் அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் இந்தக் கமிட்டி கூடி அதைப் பற்றி விவாதம் செய்ததெல்லாம் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து நான் சொல்லக்கூடியது சரியாக இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை முதலிலேயே பார்த்துக்கொண்டேன். ஆகையால் அவர்களுடைய ஆதரவு கிடைக்கக்கூடாத ஒரு திட்டம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவரைத் தவிர—அவர் கட்சியைச் சேர்ந்திருக்கிறவர்கள் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் நான் ஆச்சரியப் படவில்லை. அதில் இருக்கின்றவர்கள் எல்லாம் அதை விட்டு துறவறம் பூணவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறபோது அந்தக் கட்சியில் இருந்து பார்த்தால் வேறு விதமாகத்தான் இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். சின்னதுரை அவர்கள் இந்தச் சபையிலே பேசாமல்—வேறு ஒரு பெரிய சபையிலே—சாதாரண மனிதர்கள் இல்லாத சபையிலே சர்வோதயம், சோஷலிஸம், சமதர்மம் என வெறும் கோஷம் இட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களின் மத்தியில் அங்கம் வகித்து பேசியிருப்பார்கள் என்றால் உயர்ந்த பாராட்டுதலைப் பெற்றிருப்பார். நம்மைப்போன்ற சாதாரண மக்களிடத்திலே இப்படிப் பேசும் நிலைமை அவர்களுக்கு கொடுத்தது பரிதாபத்திற்குரியதாக இருக்கிறது. சாதாரண மனிதர்களுடைய மத்தியிலே இருக்கிற நான்—அதனால்தான் அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்கு பதில் சொல்ல முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறேன் எனச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அவரை விட்டு விட்டு மற்றவர்கள் பெருவாரியாக இந்தக் கல்வித் திட்டத்தின் அடிப்படைக் கருத்துக்களை ஒப்புகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குச் சந்தோஷம்தான். இந்தத் திட்டத்திலுள்ள பல அடிப்படையான கருத்துக்களை நான் பிரிவு பிரிவாக எடுத்துச் சொன்னேன். அதன் மேல் பல அங்கத்தினர்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு சில வார்த்தைகள் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[Sri C. Subramaniam] [8th November 1957

முதன் முதலிலே செக்ஷன் மூன்ருவது பிரிவை எடுத்து நாம் பார்க்கும் போது 12-வது தலைப்பின் கீழ் கொடுத்திருக்கக்கூடிய விஷயங்களைப் பற்றி ஒன்றிலிருந்து ஒன்பது வரைக்கும் ஏகமனதாக அபிப்பிராயம் சபையில் நிலவி இருக்கிறது என்று நான்? கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் முக்கியமாக ஒன்பதாவது பிரிவில் ஒரு வேளை உணவு கொடுக்க வேண்டுமென்பதை எல்லோரும் உற்சாகமாக வரவேற்ருர்கள். கல்வியை பரப்புவதற்கு—அடிப்படையாக இருக்கக்கூடியது நம் நாட்டில் வறுமை ஆதலால்—பிற்பகல் ஒரு வேளையாவது உணவு கொடுக்கவேண்டுமென்பதை எல்லோரும் வற்புறுத்தியதை நான் மிகவும் சந்தோஷத்தோடு வரவேற்கிறேன்.

ஒரு உபாத்தியாயருக்கு எத்தனை மாணவர்கள் இருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றியும் பெருவாரியான ஒற்றுமை இருந்தது. அது ஒருபுறம் இருந்தாலும், அந்த எண்ணிக்கையைப்பற்றியும் உபாத்தியாயர்களுக்கு சம்பளம் பற்றியும் பேசும்போது சிலர் மாறுபட்ட கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். இந்தச் சபை எப்படி முடிவு செய்வதாய் இருந்தாலும் அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிருேம். நாம் செய்கின்ற முடிவுகளுக்கு ஏற்றபடி நிதி வசதியையும் நாம் செய்து தரவேண்டியவர்களாக இருக்கிருேம் என்பதை மறந்து ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. நான் கல்வி அமைச்சராகவும், நிதி அமைச்சராகவும் இருப்பதைப்பற்றி ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் கல்வி அமைச்சர் என்னும்போது நிதி அமைச்சர் என்பதை மறந்து, நிதி அமைச்சர் என்னும்போது கல்வி அமைச்சர் என்பதை மறந்து பணியாற்றுவது என்று போனல் அது பொருந்தாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படி நாம் ஆதியில் நினைத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு காரணத்தினல்தான் பல விஷயங்களை பல திட்டங்களை வகுத்து அதை நிறைவேற்ற முடியாத சங்கடத்தில் இருக்கிருேம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு இது இரண்டையும் சேர்த்துப் பார்ப்பதே அவசியமாக இருக்கிறதென்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

திட்டத்தை நன்ருகத் தீட்டிவிட்டு வாயளவில் பேசிக்கொண்டிருப்பது என்ருலும், மக்களிடத்திலே சொல்லிக்கொண்டிருப்பது என்ருலும்—நிதியைப்பற்றி கவனிக்கவேண்டியதே இல்லை என்கிற விஷயத்தில் நான் பரிபூரணமாக ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனல் அது பயன் அளிக்காது.

இப்போது இருக்கிற நிலைமையில் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டுமென்கிற நிலைமையில் நாம் எல்லாவற்றையும் யோசிக்கவேண்டியதாய் இருக்கிறது. இருக்கக்கூடிய நிலைமையை நன்ருக உணர்ந்துதான் ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 மாணவர்கள் இருக்க வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிருேம். மற்ற நாடுகளில் இருக்கக்கூடிய அனுபவத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது இதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை. பல இடங்களில் இந்த மாதிரியாகத்தான் துரிதமாக ஆரம்பப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க ஒரு ஆசிரியருக்கு 50, 60 மாணவர்கள் என்று வைத்திருக்கிருர்கள். நெருக்கடியைச் சமாளித்த பிறகு, படிப்படியாகக் குறைத்துக்கொண்டிருக்கிருர்கள். நம் நாட்டில் ஒரு ஆசிரியருக்கு நாற்பது மாணவர்கள் என்று இருப்பது ஒரு குறை என்ருல் அதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனல் 20 மாணவர்கள்தான் இருக்கவேண்டுமென்று செய்தால் இப்போது இருக்கக்கூடிய உபாத்தியாயர்களுக்கு ஆகும் செலவைப்போல் இன்னும் ஒரு மடங்கு அதிகமாகச் செலவு ஆகும். அதற்கு வேண்டிய நிதியை நாம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டே எந்த ஒரு முடிவையும் எடுத்தாகவேண்டும். நிதியைப்பற்றிப் பேசும்போது ஒரு விஷயத்தை சபை முன்பு சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். அதுவும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டார்கள். மத்திய சர்க்கார் ஆயிரத்து நூறு கோடி ஆரம்பத்தில் கல்வித் திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கிஞர்கள் என்றும், அப்புறம் அதை 350 கோடியாகச் செய்தார்கள் என்றும், அதையும் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பகிர்ந்து அளித்தால், நாம் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு என்ன செய்வது ? நம்முடைய திட்டத்தை பூர்த்தி செய்யக்

8th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

கூடிய அளவு மத்திய சர்க்கார் உதவி செய்யவில்லை என்றால் அந்த மத்திய சர்க்காரில் எதற்காக இருந்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்கிற கருத்துடன் பேசினார்கள். இன்றைக்கு நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற பணி என்ன என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

நாட்டிலே பல்வேறு துறைகளிலே—விவசாயத்தில்—சுகாதாரத்தில் தொழில் வளர்ச்சியில்—பலபல திட்டங்களை நாம் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏதோ ஒரு துறையில் மட்டும் நாம் அதிகமான வளர்ச்சியை அடைந்துவிட்டோம் என்றால் அதனால் சமுதாயத்தின் பொது வாழ்க்கை வளம் பெற்றுவிடாது, சமுதாயத்தில் இருக்கும்படியான எல்லாப் பிரச்னை களையும் தீர்த்துவிட்டோம் என்று ஆகிவிடாது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ டி. எஸ். ராமசாமி பிள்ளை அவர்கள் திருவாங்கூர்-கொச்சியை சுட்டிக் காட்டினார்கள். அதே திருவாங்கூர்-கொச்சியைத்தான் நானும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறி யிருக்கிறார்கள் ? படிக்காத மக்களே அந்நாட்டில் கிடையாது. இருந் தாலும் அந்நாட்டு மக்களுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்னை தீர்ந்து விட்டதா? மற்ற இடங்களில் இருப்பதைவிட வாழ்க்கைப் பிரச்னை அங்கே தான் கஷ்டமாக இருக்கிறது, சிக்கலானதாக இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். திருவாங்கூர்-கொச்சியில் இருக்கும்படியான இந்த நிலைமையை உணராது தான் கல்வியைப்பற்றி மட்டும் அவர்கள் பேசினார்கள். வெறும் கல்வித் துறையில் மட்டும் முன்னேற்றம் இருந்தால் போதாது. உடம்பு வளர்ச்சி என்று சொல்கிறபோது மூளை வளர்ச்சி மாத்திரம் இருந்தால் போதாது—பண்பு—இருதய வளர்ச்சி மட்டும் இருந்தால் போதாது—உடல், உள்ளம், அறிவு எல்லாம் வளர்ச்சி பெறுவது தான்—உடம்பு முழுவதும் வளர்ச்சி ஏற்படுவது தான் உண்மை யான வளர்ச்சியாகும். அப்படியே ஒரு நாட்டு சமுதாய வளர்ச்சி என்று எடுத்துக்கொண்டாலும் ஒரு துறையில் மட்டும் அது எத்தனை தான் அதிக மான வளர்ச்சியைப் பெற்றாலும்கூட அந்த சமுதாயத்தில் இருக்கும் படியான மற்ற பிரச்னைகள்—கஷ்டங்கள்—தீர்ந்துவிடாது. அதிகச் செல் வம் ஒருவனுக்கு இருந்து படிப்பு அறிவு இல்லாமல் போய்விடுமானால் அதனாலேயே அவனுக்குச் சில கஷ்டங்கள், பிரச்னைகள் இருந்துகொண் டிருக்கின்றன. அப்படியே அதிகமாகப் படித்துவிட்டு ஒருவன் ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டுக்குக்கூட வழியில்லாமல் இருந்தால் இன்னும் அதிகமான பிரச்னைகள் அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றன என்பதை நாம் அறிகிறோம். ஆகவே அந்த உண்மையை நாம் மறந்து அவர்கள் 1,100 கோடி ஒதுக்கினார்கள், 350 கோடியாகக் குறைத்துவிட்டார்களே என்றால் அவர் களுக்குக் கல்வி அபிவிருத்தியில் அக்கறை இல்லை என்பது அல்ல சமுதாய வளர்ச்சி நல்ல முறையில் எல்லாத் துறையிலும் ஏற்படவேண்டும் என்கிற கொள்கைதான் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. கல்வித் துறை யில் நாம் பல அபிவிருத்திகளைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்கிறபோது, இதர துறைகளிலும் நாம் பல அபிவிருத்திகளைச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு உடையவர்கள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

கல்வியைப்பற்றிப் பேசும்போது "கல்வி இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் இல்லை. எல்லாப் பணத்தையும் கல்விக்கே செலவழிக்கவேண்டும்" என்று பேசுவது, விவசாயத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது "விவசாயம் தான் மிகவும் அவசியம். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம். உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்த எல்லாப் பணத்தையும் செலவழிக்கவேண்டும்" என்று பேசுவது. "தொழில் இல்லாமல் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் ஒரு நாளும் உயராது" என்பதாக தொழில்பற்றிப் பேசும்போது எல்லாப் பணத்தையும் தொழிலுக்கே செலவிடவேண்டும் என்று பேசுவது. இப் படி அவ்வப்போது எந்த விஷயத்தைப்பற்றி பேசுகிறோமோ அதை உயர்த்தி, வலியுறுத்திப் பேசுவது என்றால்—பொதுவாக எல்லா அங்கத் தினர்களும் அப்படிப் பேசி வருகின்ற காரணத்தினாலே—நம்முடைய கொள்கை என்ன ? எல்லாத் துறைகளிலும் நாம் வளர்ச்சிபெற வேண்டுமென்றால் எல்லா இனங்களுக்கும் நியாயமான முறையில் பணம்

[Sri C. Subramaniam] [8th November 1957

ஒதுக்கவேண்டாமா என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். புலவர்களைப்பற்றிப் பேசும்போது இப்படித்தான் அவர்கள் ஒன்றை ஒரேயடியாக உயர்த்திப் பேசுவார்கள், இல்லாவிட்டால் ஒரேயடியாக இறக்கிவிடுவார்கள் என்று சொல்வார்கள். (ஸ்ரீ எம். கல்யாணசுந்தரம்—அதற்கு உயர்வு நவிற்சி அணி என்று பெயர்.) அதற்கு இவர் உயர்வு நவிற்சி அணி என்கிறார்கள். (சிரிப்பு). இப்படிப் பேசினால் அது அலங்காரமாகத்தான் இருக்கும். சாத்தியமான ஒரு யோசனையாக அமையாது.

மற்றவர்கள் ஒரு சிலருக்கு அபிப்பிராய பேதம் இருக்குமேயானால் அதற்கு அவர்கள் மாற்று யோசனை சொல்லலாம். எப்படி நிதி திரட்ட முடியும் என்பதை சொல்லலாம். இன்றைக்கு யோசனை சொல்வது மட்டும் அல்ல. பூராவும் துறைகளை எடுத்துக்கொண்டு எப்படி மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்பதை யோசித்துப் பார்த்து சொல்லவேண்டுமே தவிர, திட்டத்திற்கு மாத்திரம் யோசனை சொன்னால் போதாது. ஆசிரியர்களுக்கு போதுமான சம்பளம் கிடைக்கவில்லை என்று ஸ்ரீ கல்யாண சுந்தரம் அவர்கள் சொன்னார்கள். போதுமான சம்பளம் கொடுத்து விட்டோம் என்று நானும் சொல்லவில்லை என்று இருந்தாலும் இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் எதைச் செய்ய முடியும் என்பதைத்தான் யோசிக்க வேண்டும். .இன்றைக்கு ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் உணர்வார்கள் ஆசிரியர்கள் ஏதோ ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியினர் என்ற முறையிலே அவர்கள் வாழ்ந்து வந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அவ்வாறு இல்லை. ஆசிரியர்கள் சமுதாயத்திலே ஒரு முக்கியமான பணியை செய்யக்கூடியவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏன் இன்றைக்கு தனிப்பட்ட முறையிலேகூட ஆசிரியர்களாக உத்தியோகம் செய்யக் கூடியவர்களுக்கு பென்ஷன் கொடுக்கவேண்டும் என்ற முறையை முடிவு செய்திருக்கிறோம். வேறு எந்தத் துறையிலே அவ்வாறு வேலை செய்யக் கூடியவர்களுக்கும் பென்ஷன் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு சர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆனாலும் சரி, ஸ்தல ஸ்தாபனப் பள்ளிக் கூடங்களானாலும் சரி, ஆசிரியர்களுக்கு பென்ஷன் வசதி செய்து தந்துள்ளோம். அவர்கள் செய்யக்கூடிய பணி எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை ஒப்புக்கொண்டுதான் செய்திருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் இன்றைக்கு சம்பள உயர்வு கட்டாயம் கொடுக்கவேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஐந்து, ஆறு வருஷங்களிலே எத்தனையோ தடவை நிதி நிலைமை கஷ்டமாக இருந்தபோதிலும்கூட தேர்தல் வருவதற்கு முன்பு இந்த ஆசிரியர்களின் சம்பளம் எவ்வளவு இருந்தது என்று சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது அவர்கள் வாங்கிய சம்பளத்தையும் இப்பொழுது அவர்கள் வாங்கக்கூடிய சம்பளத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் இப்பொழுது அவர்களுக்கு எவ்வளவு உயர்வு கிடைத்திருக்கிறது என்பது புலனாகும். இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாயாக கொடுக்கப்பட்டு வந்தது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையில் எவ்வளவு செலவு செய்ய முடியும், எவ்வளவு செலவாகும் என்று கணக்குப் போட்டிருந்தோம். ஐந்து வருஷத்திலே சம்பள உயர்வுக்கு ஒரு கோடி 88 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளில் வேலை செய்யக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு இன்னும் அதிக சம்பளம் கிடைப்பதற்கு வழியில்லை. இப்பொழுது ஆசிரியர்களுக்கு 12 ரூபாய் உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏதோ சிக்கல் இருப்பதைப்பற்றி சொன்னார்கள். இந்தக் கணக்குப்படி பார்த்தால் 547 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கப் பட்டு 12 ரூபாயாக அவர்களுக்கு உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமாக இன்றைக்கு 5 வருஷத்திலே ஒரு கோடி 88 லட்சத்திற்கு அதிகமாக 534 லட்சம் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பிரகாரம் மூன்று பங்கு இந்த ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளியிலே இருப்பவர்களுக்கு ஐந்து வருஷத்திற்கு முன் 32 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும் என்று நிதி ஒதுக்கியிருந்தோம். இன்றைக்கு செய்திருக்கக்கூடிய திட்டத்தின் கீழ் 66 லட்சம் சம்பள உயர்வு

து
த்திெ
உயர்

8th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையில் இன்னும் அதிக நிதி கொடுக்க முடியுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்கும் படி கனம் அங்கத்தினர் அவர்களை அடிபணிந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தச் சம்பள உயர்வைப்பற்றி சொல்லும்போது ஏதோ தேர்தலுக்காகத் தான் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுத்ததாகச் சொன்னார்கள். மேலும் சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டும் என்று பேசுகிறார்கள். இப் பொழுது இருக்கும் நிதி நிலைமையிலே இது சாத்தியமா என்று இங்கிருக்கும் அங்கத்தினர்கள் என்ற முறையிலே சமுதாயத்தின் பிரதிநிதியாக வீற்றி ருக்கிறோம் என்ற முறையிலே இதற்கு மேல் நிதியை எங்கிருந்து திரட்டு வது என்று பார்த்து அதற்கான யோசனையை சொல்லவேண்டும் என்று மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

Sri M. KALYANASUNDARAM : கனம் மந்திரி அவர்களுடைய பேச் சிலே ஒத்துக்கொண்டு ஆசிரியர்களுக்கு போதுமான சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டதுதானே என்று வருத்தப் படுகிறேன் என்று சொன்னார்கள். பிரதம மந்திரிகூட இதைக் கண் டித்துப் பேசி இருக்கிறார்கள். நாங்கள் பேசும்பொழுது ஏதோ அரசியல் நோக்கம் கற்பிக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கும் சம்பளத்தை நேரடியாக கொடுப்பதற்கு . . . .

The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM : இது தனியாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். ஆகவே இன்றைக்கு யோசித்துப்பார்க்கும்பொழுது ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கும் சம்பளம் மட்டுமா ? இன்னும் அரசாங்கத்தில் வேலை செய்யும் எத்தனையோ பேர்கள் 30, 40 சம்பளத்திலேயே தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய சமுதாயத்தில் எத்தனையோ பேர் ஒரு நாள் சாப்பாட்டிற்குக்கூட கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும் பொழுது இந்தப் பிரச்னையை ஏன் உடனடியாக தீர்க்கவில்லை என்றால் அதற்கும்தான் அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன் றைக்கு இருக்கக்கூடிய பாதையில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதை அனுசரித்து நடக்கவேண்டியதாய் இருக்கிறது. இதை தவிர்க்க ஓரளவு சகித்துக்கொண்டிருப்பதுதான் நல்லது என்று தோன்றுகிறது. ஆசிரி யர்களும் மனிதர்கள்தானே. நம் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பிரச்னைகளைப்பற்றி அவர்களுக்கும் தெரியும், ஆசிரியர்கள் மனதிலே திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால்தான் அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற் பட்டிருக்கிறது. இது எல்லோராலும் வரவேற்கக்கூடியது. இந்த ஆர் வத்தையும் உற்சாகத்தையும் குறைப்பதற்கு வேறு எந்தவிதமான நோக்கங் களையும் கற்பிக்க வேண்டாம். அத்தகைய பேச்சுகளும், பிரசாரங்களும் வேண் டியதில்லை என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பனிரெண்டாவது பிரி விலே உள்ள Pupil teacher ratio நிலைமை என்ன? 65, 66 பேர்கள் கொண்ட 5 வகுப்புகள் வரலாம் என்று சொன்னார்கள். ஏன் இன்னும் அதிக மாக செய்யக்கூடாது என்று திருவாங்கூர் கொச்சியை காண்பித்து பேசி னார்கள். இது இன்று நேற்று நடந்தது அல்ல. சென்ற 15 வருஷ காலமாக தொடர்ந்து நடந்து வந்த காரணத்தால் அங்கே கல்வி முக்கி யத்துவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மற்ற துறைகளிலே முன்னேற்றம் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் இந்த கல்வி துறையிலே அங்கே முன் னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நம் ராஜ்யத்தில் இன்றைக்கே தீர்ந்துவிடக்கூடிய பிரச்னை அல்ல இது என்று நம் மனதிலே கொள்ள வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதிலே சமுதாயத்திலே இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்கள், சிக்கல்களை வைத்துக்கொண்டு அதற்கான ஒரு திட்டத்தை கமிட்டியில் ஏகமனதாக சிபார்சு செய்திருக்கிறது.

மூன்றாவது செக்ஷனில் சில மாறுபட்ட யோசனைகள் சொல்லப்பட்டா லும்கூட குழுவினர் இதை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து எந்த விதமாக செய்தால் இதை நடைமுறையில் கொண்டுவர முடியும் என்று சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். இது வெறும் காகித திட்டம் என்ற முறையிலே சிபார்சு செய்யவில்லை. செக்ஷன் இரண்டை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் இருக்கக்கூடியதை எல்லோரும் வரவேற்கிறார்கள். பன்னிரண்டு

பகுதிகளாக பிரித்து இருப்பதிலே இதில் அபிப்பிராயபேதம் இருப்பதாக தெரியவில்லை. சில **details**—களில் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்தாலும்கூட அடிப்படையான கருத்தை ஒப்புக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையிலே சட்டம் செய்வதைப்பற்றியும் ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் சொன்னபடி இந்த சபையிலே மாறுப்பட்ட கருத்தும் தெரிவித்தார்கள். இந்த அடிப்படையிலே சட்டங்கள் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்பதைப் பூராவும் நான் என்னுடைய பேச்சில் தெரிவிக்காத போதிலும் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு சட்டமாக்கப் போகிறோம். இன்றைக்கு பாட திட்டத்திற்கு கமிட்டிகள் நியமிக்கப்பட்டு பாட திட்டங்கள் வகுத்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத்தான் பாடதிட்டங்கள் மாற்றமுடியாது **Syllabus** எல்லாம் மாற்றக்கூடாது என்று சட்டம் வரப்போகிறது என்று அடிப்படையிலே ஸ்ரீ ராஜாஜி அவர்கள் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்திருக்கிறார் என்பதை பத்திரிகையில் படித்தேன்.

இங்கிருக்கக் கூடிய அங்கத்தினர்களிடம் நான் தாழ்மையாக தெரிவித்துக் கொள்வது என்னவென்றால், இதில் இருக்கக் கூடிய இந்த இரண்டாவது பகுதியில் இருக்கக்கூடிய இந்த ஆறாவது தலைப்பின் கீழ், ந்யூ ஸிலபஸின் கீழ் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று பார்த்தால் இந்தத் தப்பர்த்தத்திற்கே இடம் இருந்திருக்காது. இந்த அறிக்கையை எல்லாம் ராஜாஜி அவர்கள் படிக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தால் அது தவறு என்பதை உணர்கிறேன். ஆறாவது தலைப்பின் கீழ் என்ன சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பாடதிட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், இது நிபுணர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம். நாம் இதில் ஒன்றும் செய்வதிற்கில்லை. எப்படி எப்படி கல்வி அமைய வேண்டும், இந்தத் தகுதியை மக்கள் அடைய வேண்டும் என்ற அளவிற்குத்தான் நாம் முடிவு செய்ய முடியுமேயொழிய ஒவ்வொரு வருஷமும் என்னென்ன பாட திட்டங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி முடிவு செய்யவேண்டிய பொறுப்பு, அதை ஒரு தனிப்பட்ட நிபுணர்கள் அடங்கிய குழுதான் முடிவு செய்ய வேண்டும். பாட திட்டங்கள் எப்படி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி சட்டம் இயற்ற வெண்டும் என்பதல்ல என்கருத்து. நான் மந்திரியாக இருக்கிற காரணத்தால், இந்த பாடதிட்டம் தவறு என்று நினைத்தால் வேண்டுமானால் உடனே அதை ஒரு உத்தரவு போட்டு மாற்றி விடலாம். இல்லை டைரக்டர் வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளதை வைத்துக் கொண்டு அதை மாற்றி விடலாம். இல்லை, வேறொருவர் வந்து குறுக்கிட்டு வேண்டுமானாலும் அதை மாற்றி விடலாம். ஆகவே, பாடதிட்டம் என்று சொன்னால் இந்தத் பாடதிட்டத்திற்குள்ள பொறுப்பு யாருக்கு இருக்க வேண்டும் என்ற முறையில், அதற்கு மந்திரிகள் பொறுப்பல்ல, சட்ட சபை கூட பொறுப்பல்ல. பாட திட்டங்கள் குறித்து முடிவு செய்ய ஒரு நிபுணர் கமிட்டி இருக்க வேண்டும். நிபுணர்கள் அடங்கிய கமிட்டிதான் மாறுதல்கள் அவசியமா, மாறுதல்கள் செய்யவேண்டுமா என்று ஒவ்வொரு வருஷமும் பரிசீலனை செய்து பார்த்து மாற்றம் வேண்டுமா வேண்டாமா என்று முடிவு செய்ய வேண்டியவர்கள், நிபுணர்கள், ஆசிரியர்கள், அனுபவம் பெற்றவர்கள் அடங்கிய குழுதான் அவைகளைப் பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டுமே தவிர நம் இஷ்டம் போல் செய்யக் கூடாது. பாடதிட்டங்கள் பொறுத்த வரையில் 1–வது வகுப்பிற்கு இன்ன பாட திட்டம் இருக்கவேண்டும், இரண்டாவது வகுப்பிற்க்கு இன்ன பாட திட்டம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி 1-வது பாடதிட்டத்திற்கு எவ்வளவு வோட்டு, 2-வதற்கு எவ்வளவு வோட்டு என்று கணக்குப் போட்டு, ஒன்றாவதை ஏற்றுக் கொள்வதா இரண்டாவதை ஏற்றுக் கொள்வதா என்று வோட்டு எண்ணிப் பார்த்து செய்ய வேண்டிய காரியம் அல்ல, இது. ஆகவே அதை பற்றி முடிவு செய்ய நிபுணர்கள் அடங்கிய குழு ஏற்படுத்தி சட்ட அடிப்படையில் அதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமென்று முறையில் சட்டம் அமைக்கலாமேயொழிய வேறு விதத்தில் இருக்கக் கூடாது. ஆகவே, இன்றைக்கு ஏற்படக் கூடிய சட்டம் என்னவென்றால், அடிப்படையாக இந்தக் கல்வித் திட்டம் எப்படி அமைய வேண்டும். 11 வருஷம்தான் பள்ளிக்கூடங்களில் கால அளவு இருக்க வேண்டும். நம்மில் வேறொருவர் வந்து ஆந்திராவில் 12 வருஷ

8th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

மாக இது இருக்கிறது, ஆகவே, அதை 12 வருஷமாக்க வேண்டுமென்று தனிப்பட உத்தரவு போடக் கூடாது. 4 வருஷம் செகண்டரி பள்ளிக்கூட படிப்பு இருக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்திருக்கிறோம். இதை மூன்று வருஷம், என்றோ அல்லது ஐந்து வருஷம் என்றோ அவரவர்கள் இஷ்டம் போல் மாற்றம் செய்து விடக் கூடாது. அதேபோல் இந்தப் பிரிவு எப்பொழுது ஏற்பட வேண்டும், எட்டிலா, ஒன்பதிலா அல்லது பத்திலா என்பவைகளைப் பற்றி தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். " Frame work " காக சட்டம் நாம் இன்றைக்கு செய்கிறோம். நிபுணர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்களிற்கு நிபுணர் கமிட்டி இருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டியின் முடிவை நாம் சர்க்கார் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையில் சட்டம் செய்யவேண்டும். ஆகவே, இன்றைய சட்டம் வளர்ச்சியைத் தடுப்பதற்காக அல்ல. எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ள கூடிய முறையில் வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். அனுபவம் உள்ளவர்கள், ஆசிரியர்கள், நிபுணர்கள், இவர்கள் காட்டும் முறையில் வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்ற வழியை வகுப்பதற்கு சட்டமே தவிர வளர்ச்சியை தடை செய்வதற்கல்ல இந்தச் சட்டம். ஆகவே, இதைப் பொறுத்த வரையிலே இன்றைக்கு பேசிய முதல் பேச்சிலே இந்த அறிக்கையில் இல்லாத விஷயங்களைப் பற்றி பேசினேன் என்றாலும் அவைகள் மூலமாக இதிலுள்ள முடிவுகளுக்கு விளக்கம் காணவேண்டியிருப்பதால் சில விஷயங்களைப் பற்றி பேச வேண்டியிருந்தது. ஆகவே நாம் சட்டம் வகுக்க வேண்டியது இந்த அடிப்படையில். இந்த அடிப்படை என்று சொல்லும்போது அடிப்படையான கருத்தை வைத்துக்கொண்டு இந்த நிபுணர் கமிட்டி எப்படி அமையவேண்டும் என்ற முறையில் சட்டம் வேண்டும். உபாத்தியாயர்களின் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. யார் அதை எடுப்பது. கேஸ் சுப்ரீம் கோர்ட் வரை போகிறது. அந்தத் தீர்ப்பு வந்த பிறகும் தனிப்பட்ட நிர்வாகம் ஒரு திருத்தம் செய்து அவருக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்து அனுப்பி விடுகிறார்கள். ஆகவே, அதற்கான டிரிப்யூனல்ஸ் அமைக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில்தான் சட்டம் இயற்றப் படுகிற தேயொழிய கல்வி வளர்ச்சியை தடை செய்வதற்கல்ல. அடிப்படையாக இருக்கக்கக் கூடிய சில காரியங்களைப் பற்றி ஒரு முடிவிற்கு வரவேண்டும், அது, இந்த சட்டசபை முடிவு செய்ய வேண்டிய காரியம் என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளைப் பற்றித்தான் நாம் இன்று முடிவு செய்கிறோம். அடுத்தபடியாக, பெருவாரியாக அபிப்பிராயபேதம் ஏற்பட்டது, இந்த மொழி விஷயத்தில். அதில் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. இந்த அளவிலேதானே இருந்தது என்பது பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதை விட ஆவேசமும், உணர்ச்சி வேகமும் வந்து விடவில்லையே என்று சொன்னால் அது தமிழர்களின் நிதான பண்பாட்டை மறுபடியும் வலியுறுத்திக் காட்டுகிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். மொழிப் பிரச்னையைப் பற்றி பேசும்போது எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரேயடியாக குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது. எந்தெந்த அடிப்படையில் மொழிப் பிரச்னை எழுகிறது என்று பார்க்கவேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அதை ஆறு பாகங்களாக பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

(1) பள்ளிக்கூடங்களில் போதனமொழி.

(2) பள்ளிக்கூடங்களில் பாடங்களாக எந்தெந்த மொழிகள் அமைய வேண்டும் என்பதைப் பற்றியாகும்.

(3) கல்லூரிகளில் போதனமொழி.

(4) கல்லூரிகளில் மொழிகள் பாடமாக அமையக் கூடிய விதம்.

(5) நம்மைப் பொறுத்தவரையில் நம் ராஜ்யத்தின் அரசாங்க நிர்வாகம், அரசாங்க அலுவல்கள் எந்த மொழியில் நடைபெறவேண்டும் என்பதைப் பற்றியதாகும். அதாவது, சட்டசபை, கோர்ட் போன்ற இடங்களில், மத்திய சர்க்காரின் நிர்வாகத்தில் இருக்கக் கூடிய பார்லிமெண்ட், அங்கிருக்கும் நிர்வாக பாஷை, சுப்ரீம் கோர்ட்போன்ற இடங்களில் என்னென்ன மொழிகள் இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றியதாகும்.

[Sri C. Subramaniam] [8th November 1957

(6) நாம் ஒரு ராஜ்யத்திற்கு ஒரு ராஜ்யம், அரசியல் ஒரு புற மிருக்க, அரசியல் ஒரு பக்கத்து வாழ்க்கைதான், ஒரு ராஜ்யத்திற்கும் இன்னொரு ராஜ்யத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு. இந்த ஆறு அடிப்படையில் எடுத்துப் பார்த்தால் நம் மனதை குழப்பிக் கொள்ள இதில் அவசியம் இருக்க வேண்டியதில்லை என்பதுதான் எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அதைத்தான் நான் மறுபடியும் கொஞ்சம் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதல் ஐந்தைப் பொறுத்தவரையில் நாம் ஒரு முடிவான கருத்து கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கேற்ப இன்று சட்டங்கள் நிறைவேற்ற அதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. பள்ளிக்கூடங்களில் தாய்மொழிதான், தாய்மொழி என்று நான் சொல்வது பிரதேச மொழியையாகும், போதனுமொழியாக இருக்கவேண்டும். பாடங்கள், நாம் இன்று செய்திருக்கக் கூடிய சிபார்சுகளின் அடிப்படையில் ஆங்கிலம் ஐந்தாவது வகுப்பில் ஆரம்பித்து 11-வது வகுப்பு வரை சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். ஹிந்தி எட்டாவது வகுப்பில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 11-வது வகுப்பு வரை சொல்லிக்கொடுக்கப் பட வேண்டும். அது எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றி பின்னால் குறிப்பிடுகிறேன். போதனு மொழி தமிழ் மொழியாக இருக்கவேண்டும்.

கல்லூரிகளில் இன்றைக்கு போதனு மொழியாக எது இருக்க வேண்டும் என்பதைபற்றி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமான கருத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு கருத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். சர்வகலாசாலையில் உள்ளவர்கள் வேறு ஒரு கருத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் இதற்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டியது அவசியம். இதில் எந்தவிதமான முடிவு வரும் என்பதில் என்னை பொறுத்தவரையில் எனக்கு சந்தேகமே இல்லை. இதில் எவ்வளவு சீக்கிரம் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறோமோ அந்த அளவில் இந்த பிரச்னையில் இருக்கின்ற கஷ்டங்களை தீர்த்து வைக்கலாம் என்பது தான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதே மாதிரி கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழி, இன்றைக்கு ஆங்கிலம் எவ்விதம் தனி மொழியாக (லிட்டரேச்சர் ஆனர்ஸ்) இருக்கிறதோ அதே மாதிரி தமிழ் மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெறக் கூடிய அளவிற்கு தமிழ் பாடம் இருக்கவேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராயபேதம் இருக்கமுடியாது. அதே போன்று தான் மற்ற மொழிகளுக்கும் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராய வித்தியாசம் இருக்கமுடியாது. நம்முடைய நிர்வாகத்தை பொறுத்த வரையில் நிர்வாக மொழி தாய் மொழியாகவே இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து அதற்கென்று சட்டம் கொண்டு வந்து அதை நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சிகளும் செய்து வருகின்றோம். அந்த முயற்சி வெற்றியடைவதையும் நாம் கண்டு வருகிறோம். சட்டசபையில் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளை பார்க்கும்போதே இதை நன்றாக புரிந்து கொள்ள முடியும். இப்போது முக்கியமாக சர்ச்சை செய்யக்கூடிய விஷயம் மத்திய அரசாங்கத்தில் என்ன மொழி இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றித்தான். எந்த அடிப்படையில் மொழி கமிஷன் தன்னுடைய அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருக்கிறது என்பதைப்பற்றி நாம் இப்போது கவனிக்கவேண்டிய அவசிய மில்லை. அந்த அறிக்கையை நாம் ஒப்புக்கொள்வதா இல்லையா என்பதை நாம் இன்னும் முடிவு செய்யவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திலும் இதைப்பற்றி இன்னும் ஒரு முடிவு எடுக்கப்படவில்லை. அங்கிருக்கின்ற அமைச்சர்களிலும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமான அபிப்பிராயத்தை சொல்லுகிறார்கள். இதை பரிசீலிப்பதற்காக ஒரு பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த பார்லிமெண்ட் கமிட்டிக்கு நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்கக்கூடிய உரிமை நமக்கு இருக்கிறது. ஆகையினால் இது ஒரு முடிவு பெறாத விஷயமாகவே இருக்கிறது. அதிலே இருக்கக்கூடிய பல சங்கடங்களையும் நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். ஹிந்தி தான் ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டால் நமக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்களை நாம் யோசித்துப்பார்க்க வேண்டும். கஷ்டம் யாருக்கு வந்தாலும் சரி அல்லது எந்த நாட்டுக்கு அல்லது எந்த பகுதிக்கு வந்தாலும் சரி அது நம்மையும் பாதித்துத்தான் தீரும். அதற்கு அடுத்தபடியாக 6-வதாக இருப்பதை நாம் கவனமாக பார்க்க

வேண்டும். முன்பு சொன்ன விஷயத்தையும் இதையும் சேர்த்து பார்க்க வேண்டாம். இதில் கட்சி என்கின்ற நிலைமையை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இங்கே இருக்கக்கூடிய மக்கள் எல்லோரும் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்வதற்கு ஒரு மொழி அவசியம் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். தனி தமிழ்நாடாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது இந்தியாவுடன் இணைந்த நாடாக இருந்தாலும் சரி எவ்விதம் இருந்தாலும் சரி நாம் தனித்து வாழ முடியாது என்பது நிச்சயம். தனித்து வாழலாம் என்று இருந்த காலம் போய்விட்டது. நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் பேசும்பொழுது நீங்கள் வேண்டுமானுல் மற்றவர்களுடன் பழகலாம், நாங்கள் பழகப்போவதில்லை என்று சொன்ஞர்கள். மற்றவர்களோடு நாம் பழகித்தான் ஆக வேண்டும். இன்று இருக்கக்கூடிய உலக நிலை இவ்விதம் தான் இருக்கிறது. ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னுல் போனுல் தான் தனியாக வாழ முடியும், என்னுடைய வீட்டிலேயே என்னுடைய கிராமத்திலேயே உட்கார்ந்து கொள்வேன், என்னுடைய சிறிய பகுதியிலேயே நான் உட்கார்ந்து கொள்வேன் என்று சொல்லுவது புத்திசாலித்தனமாகவும் தகுதியாகவும் இருக்கலாம். ஆனுல் இன்றைக்கு வேறு ஒருவரோடு பழகிகொள்வதில்லை என்று சொல்லுவதில் பெருமை அடைகின்ருேம் என்று நினைத்தால் அது அவ்விதம் சொல்லுகின்றவர்கள் இருக்கின்ற நிலைமையை உணராமல் தான் சொல்லுகின்ருர்களோ என்று சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்த அரசியல் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். தமிழ்நாடு இந்தியாவுடன் சேராமல் தனித்து வாழ முடியாது என்பது தான் என்னுடைய கருத்து. இந்தியாவுடன் சேராமல், அண்டையில் இருக்கிறவர்களுடன் சேராமல் எங்கோ இருக்கின்றவர்களிடம் தொடர்பு வைத்திருக்கலாம் என்று சொல்லுவது பொருத்தமல்ல. தமிழ் மக்கள் மலையாளத்திற்கு போகவேண்டும், தமிழ் மக்கள் ஆந்திரத்திற்கு போகவேண்டியிருக்கும், மைசூருக்குப் போக வேண்டியிருக்கும், அதே மாதிரிதான் வட நாட்டிலுள்ள ராஜயங்களுக்கு போக வேண்டியிருக்கும். இப்படி போகும் பொழுது நாம் அவர்களோடு எந்த மொழியில் பேசிக்கொள்வது, அவர்களை எந்த மொழியில் பேசி ஒரு காரியத்தை புரிய வைப்பது என்கின்ற காரியத்தை நாம் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் எல்லாம் தமிழ் கற்று கொள்ளட்டும், அல்லது தமிழ் உலக மொழியாக வரவேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல, அது குண்டு சட்டியில் குதிரை ஓட்டுவதைப்போலத்தான் இருக்கம். விரிவான வாழ்க்கை நடத்திக்கொள்வதற்கு, விரிவான ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு இதனுல் முடியாது. மற்ற இடங்களில் என்ன செய்கிருர்கள் என்பதை யோசித்து பார்த்து அந்த அடிப்படையிலே தான் நாம் முடிவு செய்யவேண்டும். இந்தியாவிலுள்ள எல்லா பகுதியிலுள்ளவர்களும் இதில் ஒரு மொழியை யோசித்துப்பார்த்து முடிவு எடுக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. மலையாளம் மாத்திரம் தெரிந்தால் கேரளத்திற்கு போவதோடு நின்று விடும், அதே மாதிரிதான் தெலுங்கு மாத்திரம் தெரிந்தால் ஆந்திரத்திற்கு மாத்திரம் போவதோடு நின்று விடும். அதே மாதிரிதான் கன்னடம் மாத்திரம் தெரிந்தால் மைசூருக்கு போவதோடு நின்று விடும். ஆகவே ஒரு திராவிட மொழியை மாத்திரம் படித்து வைத்துக்கொண்டாலும் கூட அது ஒரு பகுதிக்கு மாத்திரம் தான் உபயோகப்படுமே தவிர எல்லா பகுதிகளுக்கும் உபயோகப்படாது. ஆகவே இதில் அரசியலை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்துவிடவேண்டும். மக்களிடையே ஒரு இணைப்பு ஏற்படுவதற்கு, ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்கு எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு மொழி இருந்தால் தான் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்ல முடியும், எலலா இடங்களோடும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முடியும். இவ்விதம் இருந்தால் தான் வளம் பெற முடியும். . .

Sri K. ANBAZHAGAN: பாயிண்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன், தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடுவதில் நான் கூறியதாக சொல்லப் படும் கருத்துகள் தவறுதலாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் நான் அதற்கு விளக்கம் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது நான் படித்த ஹிந்தி மறந்து போனதற்கு காரணம் அதை வேறு ஆட்களோடு பேசுவதற்கு

அவசியம் ஏற்படாத காரணத்தால் நான் மறந்து போனேன் என்று தான் நான் குறிப்பிட்டேன். மற்றெரு விளக்கம் தேவை என கருதுகிறேன், அதாவது ஹிந்தி மொழி மட்டும் தெரிந்தால் கன்னடத்திற்கோ, அல்லது, வங்காளத்திற்கோ, அல்லது ஆந்திராவுக்கோ, அல்லது மராட்டியத்திற்கோ போக முடியாது, ஹிந்தியை தெரிந்திருக்கின்ற 13 கோடி மக்களை தவிர மற்றவர்கள் ஹிந்தி மொழியை வைத்துக்கொண்டு மாத்திரம் பிழைக்க முடியுமா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அதைப்பற்றி கொஞ்சம் சிந்தனையை செலுத்தி பார்க்கவேண்டும். நானும் அதைத்தான் குறிப்பிட்டேன் ஒரு மொழி மாத்திரம் தெரிந்து விட்டால் மற்ற எல்லா இடங்களிலும் போய் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முடியாது. இதை இப்பொழுதாவது நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் உணருகின்றுர் என்று நினைத்து மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன். ஆகவே அரசியலை ஒரு பக்கம் வைத்துக் விட்டு ஆலோசித்து பார்த்தால் ஒரு பொது மொழி அவசியம் என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியும். இன்றைக்கு ஐரோப்பாவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அங்கு பல்வேறு மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. நான் பல நாட்டு தலைவர்களையும் கண்டு பேசினேன். ஒருவருக்கொருவர் பழகி கொள்வது எப்படி என்பதையும் பார்த்தேன். இதற்கு முன்பு எல்லாம் பிரஞ்சு மொழி எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது. அன்றைக்கு அதை வைத்துக்கொண்டு எல்லோருக்கும் வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்ற நிலை இருந்தது. இப்போது பிரஞ்சுக்கு இருந்த முக்கியத்துவம் குறைந்து விட்டது. ஆதலால் எல்லா நாட்டுக்கும் ஆங்கிலம் இருந்தால் பழகி கொள்ள முடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு, இன்றைக்கு அந்த நாடுகளில் ஆங்கிலம் கட்டாயமாக சொல்லிக் கொடுக்கப் பட்டு வருகிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய முறையில் தனித்து வாழ முடியாது. பெருவாரியான மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் பழகி கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது, தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டு தான் ஐரோப்பா முழுவதும் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறுர்கள். நான் வாதத்திற்கு வேண்டுமானுல் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஏதோ நிதி அமைச்சர் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார் என்று பத்திரிகையில் வந்து விடும். இன்றைக்கு ஆங்கில மொழி தெரிந்திருக்கா விட்டால் நாம் அந்நிய நாடுகளுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம். இவ்விதமில்லையானுல் நாம் குறுகிய மனேபாவத்தோடும், தமிழ் நாட்டில் வளர்ச்சி ஏற்படாமலும், ஏதோ இருக்கின்ற இன்ஜினியர்களை வைத்துக்கொண்டு கிணற்றுத்தவளைகளாகத்தான் இருக்கமுடியும். ஆங்கிலத்தை மாத்திரம் ஒரு பகுதியில் ஒப்புக்கொண்டு விட்டால் அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இன்றைக்கு பொது மொழி எது இருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிப்பது எல்லோரும் சேர்ந்து என்ன மொழியை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று முடிவு கட்டி விட்டால் அதை பொதுமொழியாக வைத்துவிடலாம். எந்த மொழி நாட்டின் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டு மென்பதை எல்லோரும் சேர்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டும். நாட்டிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டால் அதுவே இப்போது போதுமானது. பொது மொழி ஆங்கிலமாக இருக்கவேண்டுமா அல்லது ஹிந்தியாக இருக்கவேண்டுமா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எல்லோரும் சேர்ந்து முடிவு செய்யவேண்டும். சுலபமான மொழியை பொது மொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலும் அதை முடிவு செய்யலாம். ஆனுல் நாட்டிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டு மென்பதை இப்போது நாம் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்குப் பிறகு, எந்த மொழி பொது மொழியாக இருக்க வேண்டு மென்பதை சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப முடிவு செய்யவேண்டும் என்பதையும் இப்போது நாம் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

மொழியைப்பற்றி பேசும்போது, உலகத்தைப் பற்றிப் பேசியவர்கள் நாட்டை மறந்து விட்டார்கள், நாட்டைப் பற்றிப் பேசியவர்கள் உலகத்தை மறந்து விட்டார்கள் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். ஆந்திரா

8th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

விலும், கேரளத்திலும், மைசூரிலும் ஹிந்தி கட்டாயமாக இருக்கிற தென்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஏ. வேதரத்னம் பிள்ளை கூறினார். இந்த விஷயத்தில் நாம் தனித்து முடிவு செய்வதற்கில்லை. ஏதோ ஒரு பாஷையைத் திணிக்கப்பார்க்கிறார்களே என்ற அரசியல் மனோபாவத்தை விட்டு விட்டு, நாடு முன்னேறுவதற்கும் நாட்டு மக்கள் நன்றாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கும் ஒரு பொது மொழி அவசியம் என்பதை நாம் உணர்ந்தால் இந்தப் பிரச்னைக்கு நாம் சுலபமாக முடிவுகாணலாம். அந்த உணர்ச்சியுடன் இந்தப் பிரச்னையை அணுகினால் வெகு சீக்கிரத்தில் நல்ல முடிவிற்கு வரலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இந்தப் பிரச்னை சம்பந்தமாக நான் ஒரு விஷயத்தை உணர்கிறேன். மற்ற இடங்களில் ஏற்படும் வெறியின் காரணமாகவும் இந்தப் பிரச்னை கஷ்டமானதாகிவிடுகிறது. மற்றவர்கள் மொழி வெறியுடன் பிரச்னையை அணுகியபோது என்ன எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டனவோ அதே எதிர்ப்புகள் இங்கேயும் ஏற்படுகின்றன என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில், முக்கியமாக, ஹிந்தி தான் பொது மொழியாக இருக்கவேண்டு மென்று விரும்பும் ஹிந்தி மொழி வெறியர்கள் இந்த உண்மையை உணரவேண்டுமென்பதை நான் இங்கே வலியுறுத்துவது மட்டுமல்லாமல் மத்திய சட்ட சபையில் இருந்த போது அங்கேயும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறேன். இந்தப் பிரச்னை மொழி வெறியால் தீர்க்கப் படக் கூடியது அல்ல. இது உணர்ச்சியாலும் தீர்க்கப்படக் கூடியது அல்ல. எது நாட்டின் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்பதை சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப தீர்மானிக்க வேண்டும்.

கல்வி விஷயத்தில், மொழி சம்பந்தமாக நாங்கள், நல்ல முடிவிற்கு வந்திருக்கிறோம். மாணவர்கள் 3 மொழிகளைப் படிக்கும் பாரத்தைத் தாங்க முடியுமா என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் கேட்டார்கள். அது சம்பந்தமாக உள்ள சில சிறு கஷ்டங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மூன்று மொழிகளும் வெவ்வேறு எழுத்துக்களைக் கொண்டவையாக இருக்கின்றன என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இந்தக் கஷ்டங்களை மனதில் கொண்டு நாம் பிரச்னைக்குத் தீர்வுகாணக் கூடாது. இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் பிரச்னைக்கு எப்படித் தீர்வுகாண வேண்டு மென்ற அடிப்படையில் ஒரு முடிவிற்கு வந்து, அந்த முடிவை அமலுக்குக் கொண்டு வரும்போது இடைக்காலத்தில் சிறிது கஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் அந்தக் கஷ்டத்தை நாம் சமாளிக்கத்தான் வேண்டும். அதை சமாளிக்கும் சக்தி இருந்தால் தான் வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியும். கஷ்டத்தை ஒதுக்கிவிட்டு சுலபமாக முன்னேறினால் இப்போதிருக்கும் நிலைமையைவிட மோசமான நிலைமைக்கு பின்னேக்கிப் போய்விடுவோமோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்மிடையே பலருக்கு நம் அறிவையும் சக்தியையும் பற்றியே சந்தேகம் இருக்கிறது , அல்லது, அந்த சந்தேகம் இல்லாவிட்டாலும் கூட அரசியல் கருத்துக்களின் காரணமாக சந்தேகப்படும் கருத்துக்களை உண்டாக்கிக்கொள்கிறோம். நம் குழந்தைகள் மூன்று மொழிகளைப் பயில முடியாது என்று சொல்வது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். எந்த மொழியையும் கற்றுக்கொள்ளும் சக்தி தென்னிந்தியர்களுக்கு, முக்கியமாக தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு, இருக்கிறது என்பதை உலகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, சாதாரணமான ஹிந்தி மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு நம் குழந்தைகளால் முடியாது என்று சொல்பவர்கள்—அரசியல் நோக்கத்துடன் அவ்வாறு சொன்னால் நான் புரிந்து கொள்வேன்—நம் குழந்தைகளின் சக்தியை அறியாதவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஹிந்தி வந்தால் தமிழ் மறைந்து விடுமோ என்றும், தமிழுக்கு இருக்கும் மதிப்புப் போய் விடுமோ என்றும் சிலர் பயப்படுகிறார்கள். தன்னம்பிக்கை இல்லாதவர்கள்தான் அப்படிப் பேசுவார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இது சம்பந்தமாக இன்றைய நிலைமையில் எனக்கு எந்த விதமான பயமும்

[Sri C. Subramaniam] [8th November 1957

இல்லை. தமிழின் மேன்மை நிலையையும், அதன் மதிப்பையும், அதன் முற்போக்கான நிலையையும் எந்த மொழியும் பாதிக்க முடியாது. இன்னொரு மொழி கற்பதனால் தமிழ் அழிந்துவிடும் என்று நினைக்கும் தமிழர்களும் வேறு மொழி வந்து விட்டாலே தமிழ் அழிந்துவிடும் என்று நினைக்கும் தமிழர்களும் நல்ல தமிழர்கள் அல்ல, தமிழ் உணர்ச்சி உள்ள தமிழர்கள் அல்ல. தங்கள் மொழியின் மீதுள்ள பக்தியிலேயே நம்பிக்கையில்லாதவர்கள்தான் இப்படி எண்ணுவார்கள் ; தங்கள் சக்தியில் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள்தான் இப்படி எண்ணுவார்கள். இங்கே யாரும் அப்படி நினைக்கவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். இங்குள்ளவர்களுக்கு அரசியல் நோக்கம் காரணமாக இந்த சந்தேகம் ஏற்படுகிறதே தவிர நம்பிக்கைக் குறைவினால் சந்தேகம் ஏற்பட வில்லை என்பதை நான் அறிவேன். '' ஹிந்தி படிக்கவே கூடாது ; அது தமிழை பாதித்துவிடும் '' என்று சொல்வதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயில்லை. இதே அபிப்பிராயம்தான் பல கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

இது ஒரு புறம் இருக்க, ஹிந்தி படிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து விட்டால் அதை எந்த வகுப்புகளில் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய பிரச்னை எழுகிறது. ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தரம் "ஹிந்தியைப் பாடமாக வைக்கலாம். ஆனால் அதைப் பரீக்ஷைக்குக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். மாணவர்கள் ஹிந்திப் பாடத்தில் தேற வேண்டும் என்று விதிக்க வேண்டாம்" என்று சொன்னார். இன்றைக்கு மாணவர்கள் தங்கள் முழுப் பொறுப்பை உணர்ந்து, பரீக்ஷைக்கு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் எல்லாப் பாடங்களையும் படித்துத் தேர்ச்சி பெறுகிறார்கள் என்ற நிலைமை இருந்தால் நாம் வைக்கும் எல்லாப் பாடங்களுக்குமே பரீக்ஷை வேண்டாமென்று தீர்மானித்து விடலாம். பரீக்ஷை வைத்தால்தான் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். '' ஹிந்திப் பாடத்தை வையுங்கள். ஆனால் அதைப் பரிக்ஷைக்கு வைக்க வேண்டாம். ஹிந்திப் பண்டிதர்களையும் வைத்து விடுங்கள். ஆகக்கூடிய செலவையும் செய்யுங்கள். ஹிந்திப் பாடத்திற்கு நேரத்தையும் ஒதுக்கி விடுங்கள். கட்டாயமின்றி மாணவர்கள் அதைப் படிக்கட்டும் '' என்று சொல்லுகிறபடி செய்தால், பணமும் சக்தியும் நேரமும் விரயமாகும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இது அனுபவத்தில் தெரிந்த உண்மை. எந்தக் கட்டத்திலும் பரிக்ஷை என்று வைத்தால்தான் மாணவர்கள் பாடத்தைப் படிக்கிறார்கள். ஆனால், "ஹிந்தியைக் கட்டாய பாடமாக வைக்கவேண்டும். ஆனால் ஆரம்பத்தில், அதில் மற்றப் பாடங்களில் போல 35–40 சதவிகிதம் மார்க்குகள் வாங்கினால்தான் பரீக்ஷையில் தேர்வு கொடுக்கப்படும் என்று நிர்ணயிக்கக்கூடாது. ஆரம்பத்தில் ஹிந்திப் பாடத்தில் பரீக்ஷையில் தேறுவதற்கு 20–25 சதவிகிதம் மார்க்குகள் வாங்கினால் போதும் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும் '' என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். இந்த விஷயத்தில் எப்படியும் ஒரு ஆரம்பம் செய்தாக வேண்டும். ஹிந்தியைப் படிப்பதற்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். "வேறு எந்த மொழியை வேண்டுமானாலும் கற்போம். ஹிந்தி மொழி மட்டும் தமிழர்கள் பக்கத்தில் வரக்கூடாது '' என்று யாராவது அபிப்பிராயப்பட்டு அதே முடிவிற்கு சபை வந்தால், நானும் அந்த முடிவை ஒத்துக்கொள்வேன் ; எனக்கு அது நியாயமில்லாத முடிவாக இருந்தாலும், சபை அவ்வாறு முடிவு செய்தால் அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் '' ஹிந்தியைக் கற்கமாட்டேன். இங்கேயேதான் வாழ்க்கை நடத்தப்போகிறேன். வெளியே போகப்போவதில்லை '' என்று சொல்வது சரியல்ல. அப்படிச் சொல்வது "எதையோ அடிப்பேன், ஆனால் எனக்குத் தீங்கு ஏற்படக்கூடாது" என்ற அர்த்தத்தில் சொல்லப்படும் பழமொழிக்கு ஏற்றதாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்வேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

ஹிந்தியை எந்த அளவில் குறைக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது இருப்பதற்கு ஆட்சேபணைகள் சொல்லப்பட்டது. அதை எவ்வாறு பக்குவமாக அமைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னைப் பொருத்த மட்டில் இது சம்பந்தமாக ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டியது

8th November 1957] .[Sri C. Subramaniam]

அவசியமாக இருக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள சூழ்நிலேயில் அதை அமைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. எது நியாயம் எது நியாயம் இல்லே என்பதைப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதற்கு குழப்பம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லே. எவ்வளவு நல்ல திட்டமாக இருந்தாலும் அதை நிறைவேற்றி வைக்கும்போது எவ்வித ஆட்சேபணேயும் இல்லாமலும்தான் அதை நிறைவேற்றி வைக்கப்பட வேண்டும். அதனுல் எல்லாரும் உட்கார்ந்து நாட்டுக்கு எது நல்லது என்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். மக்களுடைய வாழ்க்கைக்கு எது அவசியம் என்ற முறையில் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். நம் நாட்டின் மக்கள் முன்னேற்றப்பாதையில் செல்வதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மாணவர்களேப் பொருத்த வரையில் அவர்களே வெகு சுலபமாக தட்டி எழுப்பி விடலாம். இளேஞர்களிடத்திலுள்ள உணர்ச்சியை தட்டி எழுப்பிவிட முடியும். இதைக் கொண்டு வரும்போது மாணவர்களுக்கு கல்வியில் பெரிய பளுவைக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்போழுது இருப்பது பெரியது என்று சொன்னுல் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இப்படிப்பட்ட பளு கொஞ்சம் நாளேக்குத்தான் இருக்கும். பிற்பட்டு அது சௌகரியாமாகிவிடும். நெல்லிக்காயை தின்னுல் முதலில் கசப்பாகத்தானிருக்கும், பின்னுடி அது இனிக்கும். அதைப் போலவே தான் கல்வியும். முதலில் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தானிருக்கும் பின்னுடி அது எவ்வளவோ சௌகர்யமானதாக இருக்கும். ஆகவே இப்பொழுது அவர்களே சாப்பிட வேண்டும் என்று சொன்னுல் பின்னுல் முன்னேற்றமடைய முடியும். கசக்கும் கல்வியைப் பயில் இப்பொழுது எற்றுக்கொண்டால் பின்னுடி கல்வியில் முன்னேற்றமடைய சௌகர்யமாக இருக்கும். ஆகவே மாணவர்களிடையே விரும்பத்தகாத கருத்தைச் செலுத்தாமல் நல்ல முறையில் செலுத்தி அந்த அடிப்படையில் ஒரு முடிவு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னேப் பொருத்த வரையில் இப்பொழுது எற்றுக்கொண்டிருக்கக் கூடிய முடிவை எற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான் நல்லது என்று தோன்றுகிறது. எந்த முறையில் முடிவு செய்ய வேண்டுமோ அந்த முறையில் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வேறு விதமாக முடிவு செய்ய முடியாது. இதில் கருத்து ஒற்றுமை எற்படாவிட்டால்தான் மாறுதல் செய்ய முடியும். ஆகவே இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய திட்டத்தையே அங்கத்தினர்கள் எற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

Sri K. ANBAZHAGAN : தலேவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது " Hindi or any other Indian language " என்ற தலேப்பின் கீழுள்ள பகுதியைப்பற்றி விளக்கி அதைத்தான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய நிலேமை இருக்கும் என்று கூறினுர். இந்த அவையிலும் அதைப் பற்றிய கருத்தை எடுத்துச் சொன்னபோது அந்தப் பகுதியில் ஹிந்தி அல்லது வேறு எதாவது இந்திய மொழி என்று குறிப்பிடும்போது ஹிந்தியைத்தான் படிக்க வேண்டிய நிலேமை, இயற்கை சூழ் நிலே எற்படுத்தப்படுகிறது. அதனுல் ஹிந்தி தேவையில்லே என்று நினேக்கிற மாணவர்கள், பெற்றேரர்கள், ஹிந்தி படிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லே என்று நினேக்கிருர்கள். ஆனுல் தாய் மொழியை அங்கே திறம்பட படித்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக " any other Indian language " என்று இருப்பதற்கு பதிலாக " including the regional language " என்று மாற்றப்பட வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டது. தாய் மொழியைப் படிக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறவர்களுக்கு அந்த உரிமையை அளிப்பதற்கு அரசாங்கம் தடை செய்வதற்குக் காரணம் என்ன என்பது எனக்குத் தெரிய வில்லே. வேண்டுமானுல் ஹிந்திதான் தேவ்வ என்று நினேப்பவர்கள் படித்துக் கொள்ளலாமே தவிர, ஹிந்தியை பற்றி நிச்சயமான ஒரு திட்டம் எற்படாத நேரத்தில் அதுதான் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் தைர்யமாக சொல்ல முடியாத நேரத்தில்

[Sri K. Anbazhagan] [8th November 1957

ஹிந்தி கட்டாயமாக படிக்க வேண்டுமென்று இப்பொழுது திடீரென்று சொல்வது நியாயமா? முறையா? அதுதான் அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

Sri N. K. PALANISAMI நின்ருர்.

DEPUTY SPEAKER : This is not question hour. The hon. Member should not interrupt the Hon. Minister. If he wants to raise any point of clarification, he can do so at the end.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் நான் இந்த சபைக்கு சமர்ப்பித்துக்கொள்வது என்ன வென்ருல் இந்தத் தீர்ப்புக்குப் பின்னுல் மாற்றம் செய்ய வேண்டுமென்ருலும் அதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யலாம். ஆகவே இப்பொழுது சட்டசபை கமிட்டி ஒரு முடிவு செய்திருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று மிகவும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இதைப்பற்றி நல்ல முறையில் ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டும். எல்லோரும் சேர்ந்து நல்ல முறையில் ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கருத்து. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை வேண்டும். கனம் அங்கத்தினர் அன்பழகன் அவர்கள் இதைப்பற்றி ஒரு யோசனை கூறினுர். அதாவது இது கல்வி விஷயமாக இருப்பதால் இதில் ஒரு நல்ல முடிவு செய்வதற்கு எல்லா கட்சித் தலைவர்களும் அடங்கிய ஒரு ஸ்டாண்டிங் கமிட்டியை அமைத்து அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்று அபிப்பிராயங்களை அறிந்து அதன் பிறகு வேண்டிய மாறுதல்களை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்று அபிப்பிராயப்பட்டார். அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே ஒரு கமிட்டியை அமைத்து அவர்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொண்டு எல்லா விஷயங்களையும் அலசிப் பார்த்து நல்ல முறையில் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். நான் விரும்புவதெல்லாம் "ஏதோ எங்களுக்கு அதிகப்படியான வோட்டுக்கள் இருக்கின்றன அதை வைத்துக்கொண்டு இதை நிறைவேற்றி விடலாம்" என்றபடி இல்லாமல் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய அபிப்பிராயம். எவ்வித குழப்பமும் இல்லாமல் எல்லோரும் ஏகமனதாக ஒப்புக்கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். கல்வி முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்ற காரணத்தால்தான் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் பெற்று இதைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றுதான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிருேம். ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் கருத்துக்களை சொல்லிவிட்டார்கள் மற்றவர்கள் அதற்கு தயாராக இல்லை என்ற அடிப்படையில் இல்லாமல் குழப்பம் இல்லாது கல்வி முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். இந்த முடிவுக்கு வந்தது இந்த அரசாங்கம் இல்லை என்பதையும், இந்த முடிவுக்கு வந்தது சட்டசபையின் அங்கத்தினர்கள் கொண்ட ஒரு கமிட்டிதான் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆகவே என்னுடைய விருப்பம் எல்லாம் எல்லா கட்சிகளும் சேர்ந்து ஒரு "ப்ராக்டிகல் டெசிஷனுக்கு" வரவேண்டும் என்பதுதான். இந்த ஆலோசனை கமிட்டி ஒரு மாறுதல் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னுலும் அதையும் ஒப்புக்கொள்ள தயாராக இருக்கிருேம், ஆனுல் இது ஒரு சட்டசபையின் கமிட்டியின் முடிவாக இருப்பதால் இதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம். இப்பொழுதுள்ள நடைமுறைக்கு இதை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். அந்த முறையில் ஒவ்வொருவரும் இதற்கு ஒத்துழைக்கவேண்டும். கல்வித்தரம் முன்னேற்றமடைவதற்கு எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் ஒற்றுமையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று மிகவும் வற்புறுத்திக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக பாட திட்டங்களை அமைத்திருப்பதில் சில குறைகளை எடுத்துச் சொன்னுர்கள். அதில் முக்கியமாக குடும்பக்கட்டுப்பாடு "Sex Education" இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னுர்கள். இவைகள் எல்லாம் நிபுணர்கள் அலசிப்

8th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டிய விஷயம். கல்வி நிபுணர்கள் அடிப்படையில் சில விஷயங்கள் நமக்குக் கூடாது என்கின்ற அபிப்பிராயம் இருக்கலாம். அதை எந்த அளவுக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பது கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். அதை அவர்கள் கவனித்து வேண்டிய மாறுதல்களைச் செய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மற்றவர்களும் இதில் ஆலோசனை கொடுத்தால் அந்த மாறுதல்களையும் செய்ய முயற்சிக்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தையும் குறிப்பிட்டார்கள். பாடப் புத்தகங்கள் வெளியிடுவது பற்றி கனம் அன்பழகன் ஒரு குறை சொன்னார். புத்தகங்களை வெளியிடுவதில் தனிப்பட்டவர்களை ஒதுக்கிவிட்டார்கள் என்று குறை கூறினார். தனிப்பட்டவர்கள் புத்தகங்களை வெளியிடுவது என்பது திட்டத்தில் இல்லை. இன்றைக்கு சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்கள்தான் புத்தகங்களை எழுதவேண்டும் என்பது இல்லை. சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்கள்தான் புத்தகங்களை எழுதவேண்டும் என்ற முடிவும் செய்யவில்லை. பாடப் புத்தகங்களை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு ஒரு நிபுணர்கள் அடங்கிய கமிட்டியை நியமிக்கப்போகிறார்கள். அந்தக் கமிட்டியிடம் புத்தகங்களை அனுப்பினால் அவர்கள் எது நல்ல புத்தகம் என்று கருதுகிறார்களோ அதை தேர்ந்தெடுப்பார்கள். அந்தக் கமிட்டியில் உத்யோகஸ்தர்களும் இருப்பார்கள் தனிப்பட்டவர்களும் இருப்பார்கள். ஆனால் அந்த புத்தகங்களை அச்சிடுவதைத்தான் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்கள் புத்தகங்கள் எழுதுவதை தடை செய்யவில்லை. தனிப்பட்டவர்களிலும் புத்தகங்கள் எழுதக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கலாம். அதை எந்த விதத்திலும் தடை செய்யவில்லை. தனிப்பட்டவர்கள் எழுதக்கூடிய புத்தங்களுக்கு தக்கபடி ஊதியம் கிடைப்பதில்லை. அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் ஊதியம் கிடைப்பதில்லை. அப்படி அவர்கள் நல்ல புத்தகங்களை எழுதுவதில் குந்தகம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காகத்தான் அச்சிட்டு வெளியிடுவதை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. இன்றைக்கு சர்க்காரோ அல்லது மந்திரிகளோ அல்லது டி.பி.ஐ.யோ புத்தகங்களை எழுதப்போவதில்லை. இப்பொழுது புத்தகங்களை எழுதுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களும் அதில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சர்க்காரும் அதில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அவைகளை அச்சிட்டு வெளியிடக் கூடிய வேலையை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அச்சிட்டால் நல்ல முறையில் பிழைகள் இல்லாமல் அச்சிடலாம் என்றுதான் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சர்க்காரிலேயே திறமையாக வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி அந்தத் திறமையிலே நம்பிக்கை இல்லையென்றாலுங்கூட, தனிப்பட்டவர்களைக்கொண்டு அதற்கும் ஒரு குழுவாக நியமித்து, அதை அவர்கள் நடத்த வேண்டியது என்ற முறையிலே நடத்துவதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய முடியும். ஆகையால், குற்றங்குறை இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது நம்முடைய கடமை. அந்த முறையிலே புத்தகங்களை வெளியிட நாம் பரீட்சார்த்தமாக முதல் மூன்று வகுப்புகளுக்கும் எடுத்துக்கொண்டு, அதை அனுபவத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு, நாம் இன்னும் எந்த முறையிலே இதை விரிவுப்படுத்தவேண்டுமென்று முடிவு செய்ய முடியும். இப்பொழுது அதற்கென்று ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தி, அந்த அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு, அந்தக்கமிட்டி முன்னால் வைத்து, சர்ச்சை செய்து, அமைப்பு எந்த விதத்தில், எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று யோசித்து, புத்தக வெளியீட்டுக் குழு என்ற முறையில் இருக்கவேண்டுமென்பது உத்தேசம். அவசரமாக இருக்கும் காரணத்தால் முதல் மூன்று வகுப்புகளுக்குரிய பாடப் புத்தகங்களை வெளியிட இருக்கிறோம். ஆசிரியர்கள் எழுதும் புத்தகங்களில் நல்லதைத் தேர்ந்தெடுத்துத்தான் அச்சிடப் போகிறோம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் கடைசியாக கனம் அங்கத்தினர்களை மிகவும் வற்புறுத்தி தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்வது, நம்மிடையே சில கருத்துக்களிலே மாறுபாடு இருந்தாலுங்கூட, சில சமயங்களிலே வளைந்து கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது......வாழ்க்கையிலே ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை காரணமாக. வாழ்க்கையிலே முன்னேற்றம் அடையவேண்டும் என்பதற்காக சில கருத்துக்கள் அவசியம் என்று கருதினாலுங்கூட, கொஞ்ச காலத்திற்

[Sri C. Subramaniam] [8th November 1957

காவது அதை ஒதுக்கி வைத்து, மற்றவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அந்த நிலைமையில் இன்றைக்கு அதைத்தான் நான் முதலிலே குறிப்பிட்டேன். நம்முடைய நாட்டின் முன்னேற்றத் திற்கு, மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு, அதிலும் முக்கியமாக மாணவர் கள், குழந்தைகள் அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தைப் பொருத்து, அவர்களுடைய தகுதியைப் பொருத்து, திறமையைப் பொருத்து நம் முடைய பிற்காலம் அமையப்போகிறது. அதில் குழப்பமான நிலைமையை ஏற்படுத்தினால் யாரும் முன்னேற முடியாது. அந்தக் குழப்பம் இருக்கிற அளவுக்கு மாணவர்களிடையே இன்னும் நாலைந்து மடங்கு குழப்பம் அவர்களுடைய மனதிலே வளர்ந்துவிடும். ஆகையால், ஒன்றுபட்ட சக்தி யாக இயங்குவது மிகவும் அவசியம் என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப வற் புறுத்த விரும்புகிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட மனப்பான்மையுடனே இந்தக் கமிட்டி இந்தப் பிரச்னையை அணுகிய காரணத்தால்தான் பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் உட்பட்ட கமிட்டியாக இது இருந்தாலுங்கூட, ஒன்றுபட்ட முடிவுக்கு வரமுடிந்தது. எல்லோரும் முழுக் கருத்து உடன்பாடு ஏற்பட்ட முடிவு என்று நான் சொல்வதற்குத் தயாராயில்லை. இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையிலே, நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக, நம் முடைய கருத்துக்களை ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, எது நல்லது என் பதை முடிவு செய்யவேண்டும் என்ற அந்த அடிப்படையிலே ஏற்பட்ட திட்டம். அப்படி எல்லோரும் நல்ல எண்ணத்தோடு ஏற்படுத்தியிருக்கும் இந்தத் திட்டத்தை நாம் இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையிலே ஏற்றுக் கொண்டு, இன்னும் இதற்குமேல் இதிலே சில மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டுமானால் போகப்போக செய்து கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது என்ற முறையிலே இந்த சட்டசபைக் கமிட்டியினுடைய அறிக்கையை நீங்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இதற்குத் திருத்தம் கொடுத்திருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியது. எல்லாத் திட்டங்களுக்கும் இம்மாதிரி முடிவு கள் வர முடியுமானால் உண்மையிலேயே நம்முடைய நாடு முன்னேற்றப் பாதையை நோக்கிச் செல்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை. அது தான் என்னுடைய ஆசையும் கூட. வெவ் வேறு கட்சி என்ற அடிப்படையில் நாம் உட்கார்ந்திருந்தாலும் கூட, நாம் எல்லோரும் ஒரு நோக்கம்—நாடு முன்னேறவேண்டும், மக்கள் முன்னேற வேண்டும், மக்கள் நன்றாக வாழவேண்டும்—கொண்டிருக்கிறோம். நோக்கம் எல்லோருக்கும் ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆனால், அந்த நோக்கத்தை அடைவதற்கு, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வழியில் சென்றால் அடையலாம் என்று எண்ணக்கூடும். இந்த வழியில் சென்றால் அந்த முன்னேற்றம் ஏற்படும், சுபீட்சம் ஏற்படும் என்று நாம் நினைக் கிறோம். இன்னொருவர் வேறு விதமாக நினைக்கிறார்கள். ஆகையால், லட்சி யத்தைப்பொறுத்தவரை யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆகையால், அப்பேர்ப்பட்ட லட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு நாமெல்லோ ரும் ஒன்றுபட்ட சக்தியாக இயங்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே, அதிலும் முக்கியமாக கல்வித் துறையிலே இயங்கவேண்டிய அவசியத்தை எல் லோரும் உணர்ந்து, இன்றைக்கு ஏகோபித்த ஆதரவைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று மறுபடியும் அடிபணிந்து கேட்டுக்கொண்டு, இவ்வளவு நல்ல முறையிலே இந்த விவாதத்தை நடத்திய உங்கள் எல்லோருக்கும் நன்றியையும் மனமார்ந்த வணக்கத்தையும் தெரிவித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, **On a point of clarification Sir** மொழிக் கமிஷன் சிபார் சுப்படி, ஹிந்தி பேசப்படுகிற பிரதேசத்தில் வேறு மொழிகள் பயில வேண்டியதில்லை என்று இருக்க தமிழ்நாட்டில் மட்டும் மூன்று மொழிகள் பயிலவேண்டியிருக்கிறது என்று தவறான அபிப்பிராயம் ஜனங்கள் மத் தியில் இருக்கிறது. அதன் காரணமாகத்தான் ஹிந்தி மொழியின் பேரில் ஒரு அருவருப்பு இருக்கிறது. ஆகவேதான் ஹிந்தியில் பரீட்சை வேண்டியதில்லை, மற்ற இரண்டு ஸப்ஜெட்டுகளில் மட்டும் பரீட்சை வைத்தால் போதும் என்று நாங்கள் சொல்கிறோம்.

8th November 1957]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் மொழிக் கமிஷனுடைய அறிக்கையை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகையால், அந்த விஷயமே இதில் எழுவதில்லை.

DEPUTY SPEAKER : I shall now put the amendment of Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar to the vote of the House. The question is :

" *Add* the following at the end :

' and on such consideration this Assembly gives its general concurrence to the recommendations made by the Committee.' "

The amendment was put and carried.

DEPUTY SPEAKER : I shall now put the original motion, as amended, to vote. The question is—

" That the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education be taken into consideration and on such consideration this Assembly gives its general concurrence to the recommendations made by the Committee."

The motion as amended was put and carried.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again to-morrow at 9 a.m. 1-15 p.m

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

68. *Notification issued with G.O. No.* 1165, *L.A., dated* 31*st July* 1957, *amending rules* 5 *and* 6 *of the rules relating to house-tax framed under the Village Panchayats Act*, 1950.

Notifications under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948.

69. *Notification under section* 1 (5) *omitting the entry* " 265. *Kilapidariseri* " *under Ramanathapuram district in the schedule to the Notification No.* 280, *dated* 1*st September* 1951—*G.O. No.* 3218, *Revenue, dated* 12*th August* 1957.

70. *Notification issued with G.O. No.* 3445, *Revenue, dated* 31*st August* 1957, *under section* 1 (4) *appointing the* 26*th day of September* 1957, *as the date on which the sections of the above Act other than* 1, 2, 4, 5, 7, 8, 58-*A*, 62, 67 *and* 68 *shall come into force in the inam estates specified in the schedule to this notification.*

71. *Notification issued with G.O. No.* 1647, *Revenue, dated* 16*th April* 1957, *amending the rules issued under sections* 30 *and* 34 *of the Act.*

72. *Notification issued with Memorandum No.* 109784-*J*/56-4, *dated* 5*th July* 1957, *under section* 1 (5) *omitting the entry* " 25. *Navithan Usilangulam* " *against the entry* " *Sivaganga Estate* " *issued with Revenue Department Notification No.* 2227, *dated* 22*nd August* 1949.